77

SAN-ANTONIO

Zaiafet la Coana Tatzi

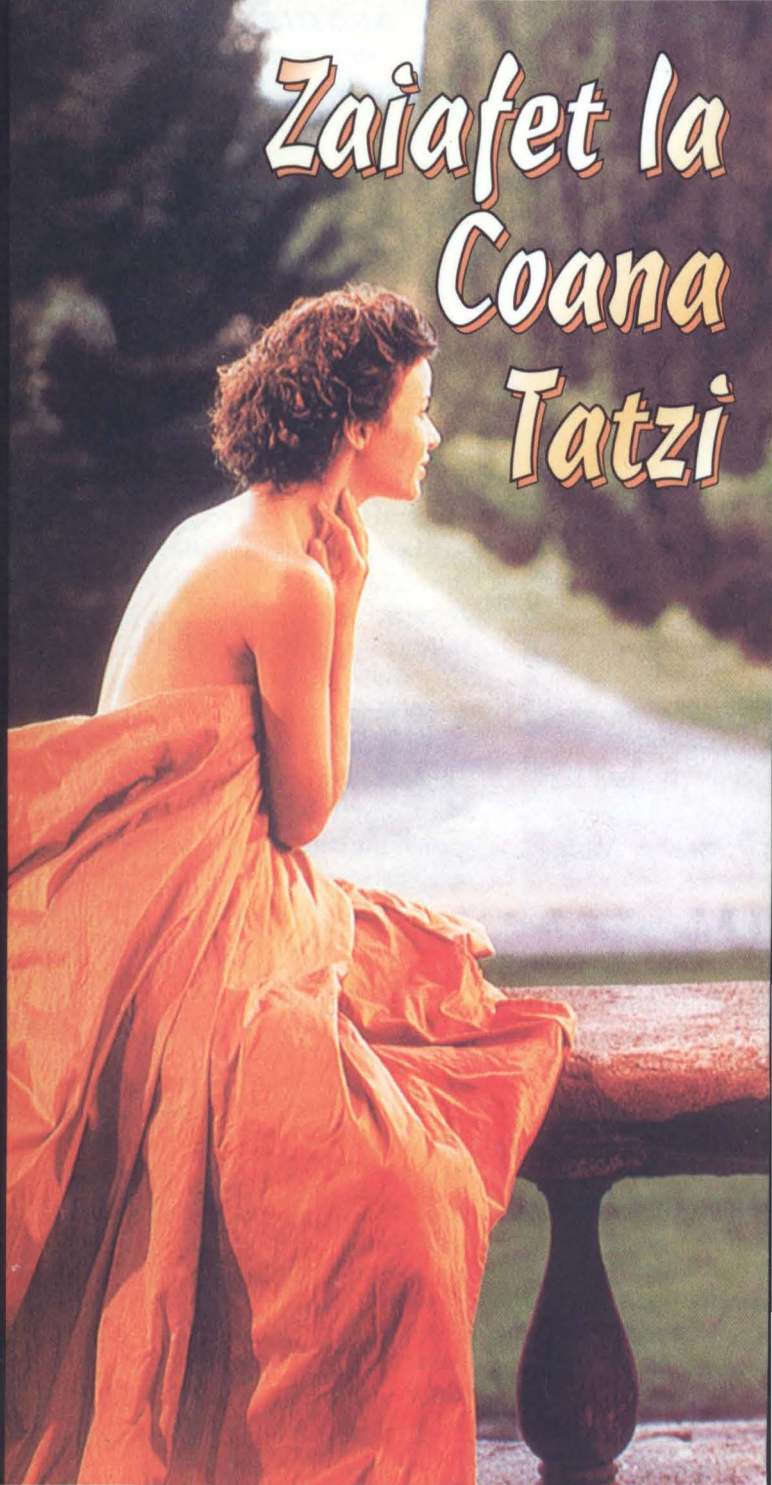

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

Bacanală la coana Tatzi

În colecția SAN-ANTONIO au apărut:

1. MERGE, SAN-ANTONIO
2. AM ÎNCERCAT, SE POATE
3. LICHIDĂM ŞI NE LUĂM VALEA
4. ADEVĂRUL FĂCUT VARZĂ
5. ARHIPELAGUL MITOCANILOR
6. LICHIDAŢI-L
7. ÎNCEPE ACŢIUNEA
8. SPLINĂ ÎN SUC PROPRIU
9. URMĂRIŢI, PRINDEŢI ŞI ADUCEŢI WHISKY
10. GALANTERII PENTRU DAME FRIVOLE
11. PIEPTĂNÂND GIRAFA
12. SIROP PENTRU VIESPI
13. VINO CU LUMÂNAREA PREGĂTITĂ
14. SĂRUTĂRI UNDE ŞTII TU
15. CINE TRAGE PRIMUL
16. SE ÎNGROAŞĂ GLUMA
17. CIRCUL SIFILITICILOR
18. SALUTARE PĂRINŢELE
19. DESCALECĂ ŞI DU-TE
20. O CRUNTĂ SPARGERE DE NUNTĂ
21. BERURIER ÎN SERAI
22. DE LA „A" LA „Z"
23. TE-AM TRIMIS PE LUMEA AILALTĂ
24. PROFEŢIILE LUI NOSTRABERUS
25. UNORA LE PLACE CHEALĂ
26. ĂSTA-I MORT ŞI HABAR N-ARE
27. STRADA CADAVRELOR
28. JOS LABELE
29. DRAGĂ, PASEAZĂ-MI MICROBII TĂI
30. DACĂ TANTI LE AVEA
31. DĂ BUNĂ ZIUA LA DOAMNA
32. TOMBOLA PUNGAŞILOR
33. SERENADĂ PENTRU O PIPIŢĂ DEFUNCTĂ
34. ĂSTA-S EU ŞI NU MĂ SCHIMB
35. ALTMINTERI AR FI SFÂRŞITUL LUMII
36. ŞI DAMA CREDEA CĂ ...
37. DEZMĂŢ LA BANCA ÎNDRĂGOSTIŢILOR
38. FOC DIN PLIN LA CARALIU
39. TÂLHĂRIA DE LA UNCHIUL TOM
40. BULION PE CANAPEA
41. INFERNUL VERDE
42. MĂNÂNCĂ IAURT DACĂ MAI AI CHEF
43. LUPUL DEGHIZAT ÎN BUNICUŢĂ
44. ÎN MENIU, UN CURCAN FRIPT
45. VIVAT BERTAGA!
46. COADA BĂŢ
47. MUTRE DE ÎNMORMÂNTARE
48. PE SOCOTEALA PRINŢESEI
49. REDU PRESIUNEA CĂ PLESNESC
50. UN ELEFANT... TE-AR PUTEA ÎNŞELA
51. AI SĂ JOCI CUM ÎŢI CÂNT EU
52. SARABANDA RĂPOSAŢILOR
53. BRAVO, DOCTORE BÉRU!!
54. TEMPERAMENTALI, TIPII
55. CIRCULAŢI! N-AVEŢI CE VEDEA
56. CLIENTELĂ PENTRU MORGĂ...
57. OBSEDATUL
58. ANTIGEL PENTRU CONIŢA
59. E PERICULOS SĂ PORŢI COARNE
60. PUNE-ŢI SLIPUL, GONDOLIER!
61. COLIVIA FĂRĂ GRATII
62. VALSAŢI, TÂRFULIŢELOR
63. NU-I PĂCĂLEALĂ DE 1 APRILIE! E OTRAVĂ
64. SĂ FIM LOGICI
65. SI, SIGNORE!
66. VOTAŢI-L PE BERURIER!
67. FÂŢE LA DEZGHEŢAT
68. UN CRIMINAL PERFID
69. MERGE CA PE BUTUCI SAU TRAGEDIA INFERNALĂ
70. BOMBE ŞI BOMBOANE
71. COTU'..., LABELE ŞI BOTU'
72. CÂNTEC DE LEAGĂN PENTRU BÉRU
73. NU TE APUCA DE PORNO
74. TRAGE-MĂ ÎN POZĂ
75. DOAMNELOR, VĂ PLACE TARE
76. UDĂ-MI COMPRESA

SAN-ANTONIO

BACANALĂ LA COANA TATZI

Versiune românească de George Anania

Editura FORUM
București • 2004

Editor PETRE ISPAS

ISBN 973-584-338-2

© SAN-ANTONIO – *Bacchanale chez la mère Tatzi*
Éditions **Fleuve Noir**, 1985, Paris

Pentru versiunea românească toate drepturile
sunt rezervate editurii FORUM, Bucureşti,
str. I. Câmpineanu nr. 20, tel (01) 315 90 27, tel/fax (01) 312 67 31
e-mail: aispas@fx.ro

Lui Alexandre LICHAN,
heraldul meu preferat.

SAN-A.

1

ALBUŞUL

FIRST

Amadeus se afla la limita poziției afară din joc; abia conștient și atât de slab, încât alături de el un schelet indian ar fi semănat cu Oliver Hardy. Cam necrozat pe la margini artistul. Moartea nu pierdea timpul și își începuse gospodărirea. Pielea lui avea acea paloare verzuie a pânzelor din Renaștere înfățișându-l pe Iisus la punerea în mormânt. Amicul zăcea nevolnic, abia prezent, pe patul lui de spital, cu ochii închiși, cu buzele strânse peste niște dinți galbeni care nu se mai sfârșeau.

Doctorul care mă condusese până la el mi-l arătă, cu o foarte saint-cyriană mișcare a bărbiei, și făcu o strâmbătură care spunea multe despre starea bolnavului. Eu unul, în ziua când un medic va face așa deasupra carcasei mele, mă voi prinde că a venit clipa să-mi spăl bărcuțele ca să compar în fața Creatorului. Descoperind un scaun de fier a cărui vopsea albă se cojea, îi încredințai îndată acea parte a persoanei mele care este sosia ducelui de Bordeaux.

Doctorul, un tânăr intern care semăna cu Delon și care trebuie că le respira pe toate infirmierele comestibile din stabiliment, părea că vrea să asiste la această discuție istorică; numai că, absolut din fericire, bip-bipul purtat în buzunarul superior al bluzei începu să-i cânte „Întoarce-te la mine", așa că omul se ușchi cu regret.

Amadeus, poreclit așa fiindcă era considerat un Mozart al crimei, respira cu vârful plămânilor, fără a lăsa impresia că-i pasă.

Cu toată bunăvoința din lume, mi-am zis, n-ar putea vota la următoarele legislative; mai întâi fiindcă drepturile civile îi fuseseră retrase de când lumea și pământul și pe urmă fiindcă în momentul acela ar fi atât de mort, încât, prin comparație, obeliscul din piața Concorde ar părea mai zburdalnic.

– Amadeus, i-am șoptit în clăpăuge.

Împricinatul făcu un efort și-și ridică pleoapele preț de o jumătate de centimetru. Bucățica de ochi care îi apăru era albă ca iaurtul.

– Cum te simți, tipule? l-am întrebat.

Marcă un timp mort cerut de arbitru, apoi riscă o revenire în joc, dar fără nici o tragere de inimă.

– Rău, bolborosi bietul de el.

Și, în ciuda faptului că era cea mai abjectă jigodie zămislită vreodată de o pereche omenească, l-am crezut pe cuvânt.

– Sunt comisaul San-Antonio. Îți spune ceva chestia asta?

El scoase un bâiguit neauzibil. Mi-am aplecat pavilionul către buzele sale:

– Mai zi o dată, băiete.

Amadeus avu puterea să repete. De data asta, am înțeles ce spunea. Adică „Hai sictir!", numai că nu lăsa spații albe între cuvinte, reducând excelentul îndemn la un suspin abia modulat.

Nu mă pot împiedica să simt o simpatie pentru indivizii îndrăzneți. Să continui a invectiva un caraliu, când ești cu un picior în groapă și cu celălalt într-o baltă de materii vidanjabile, reprezintă un soi de performanță.

Am luat mâna descărnată a lui Amadeus și i-am strâns-o.

– Odihnește-te, tipule, nu-ți risipi energia pe vorbe goale. Știu că ai niște gogoloaie barosane, cât de două ori tărtăcuța lui Canuet. Și mai știu că, de-ai mai avea puterea să le vâri pe ale mele într-un mixer Rotary, ai face-o. Dar, înainte de a mă trimite la baia turcească, ascultă ce am să-ți predic, caraghiosule. Nu e vorba de un palavragiu

care vine să-ți flencănească precoma, așa că încearcă să mă urmărești fără a mă întrerupe.

I-am păstrat mâna într-a mea. Era rece și lipsită de reacție, ca o labă de pui secționată. Aveam pretenția să sper că dextra mea îi aducea un oarece sentiment de reconfort. Evident, totdeauna oamenii mor de unii singuri, dar ajutorul unui nene aflat deocamdată în viață îi ajută pe undeva să se resemneze; în sfârșit, așa văd eu lucrurile, deși poate că mă înșel. Toate astea țin de marele mister în care ne bălăcim.

– Amadeus, i-am zis, ai lichidat, în cursul carierei tale, mai mulți pelerini decât ciuma de la Londra din 1655. Ai fost un flintaș de elită, de clasă internațională; nici măcar americanii sau mafioții cei mai înrăiți nu te-au egalat. Aveai trăgaciul de aur, bădie, așa cum alții au mâinile de aur. Dacă ar trebui să înscriem pe o piatră de mormânt numele tuturor victimelor tale, am avea de a face cu o marmură mai lungă decât pista principală a aeroportului Roissy-Charles-de-Gaulle. Poți da în primire liniștit, ai lăsat în urmă o operă.

O ușoară contracție a obrazului său mă determină să cred că a zâmbit. Chiar când dă colțul, omului îi face plăcere să te audă celebrându-i performanțele. Laudele mele îi opresc, pentru o scurtă clipă, răcirea.

– Amadeus, reiau, acum cinci ani ai îndeplinit un contract asupra persoanei unui nenică din lumea interlopă olandeză, poreclit Karol cel Pios – un soi de traficant de de toate, la nivel înalt. Avea casă la stradă în Amsterdam și poseda în Province, în regiunea Baux, o fermă imensă, unde cultiva viță-de-vie și măslini. Probabil că acolo i-ai făcut felul, dar întrucât corpul nu i-a fost găsit, nu suntem siguri. Ca să-ți spun drept, din cauza lui ți-am făcut vizita asta. Un element nou ne determină să avem absolută nevoie de carcasa individului.

Amadeus nu reacționează. Pleoapele i s-au închis. De n-ar fi

răsuflarea subțire, ai crede că s-a dus să-și întâlnească victimele.

Mi se pare că m-am înșelat amarnic socotind că artistul va mărturisi cât ai zice peşte. O să fie tare anevoios să-l fac să ciripească. Dar tenacitatea mea e fără margini, știi?

– Nu sunt aici ca să-ți cânt serenade, amice. Ai picat mesa anul trecut, pe când sfredeleai un bancher elvețian venit să se dea în stambă la noi, și ai încasat-o nasol de tot: puşcărie pe viață, ceea ce, ținând seama de bilanțul tău, nici nu era mult. După care, pe nepusă masă, ai dat într-un cancer care a început să-ți halească ficații; care va să zică, detenția ți se va limita la câteva luni, adicătelea ai noroc în nenorocul tău: sticleții te pun la popreală, dar Domnul Dumnezeu te slobozește. Când stai să te gândești, ieși câștigat, nu?

Un nou zâmbet imperceptibil al lui Amadeus.

– Știi de ce ne trebuie rămășițele lui Karol cel Pios, tăticu'? Fiindcă tocmai am aflat că nu se mărginea să trafiche pietre și praf, ci se ocupa și de spionaj. Un șmecheraș căruia îi trăsese țeapă ne-a făcut, despre afacerile lui, nişte dezvăluiri cât Autostrada Soarelui. Karol cel Pios avusese asupră-i, în momentul asasinării, un anume cevașilea de importanță capitală pentru Franța. Așa că trebuie absolut să punem laba pe flecuștetul ăla, pretine. Mă aflu la căpătâiul tău fiindcă am pornit de la principiul că un ucigaș plătit poate foarte bine păstra nişte noțiuni de patriotism. Când ai fost judecat, avocatul tău ți-a menționat eroismul dovedit în cursul războiului din Algeria. În concluzie, trebuie că păstrezi o oarecare considerație pentru patria mumă, nu? Nu ești un tip venit de nicăieri, Amadeus; ești francez. Nu vreau să te încălzesc cu aiureli despre ispășire și ălea-ălea, dar la dracu', dacă înainte să crăpi ai face un gest pentru țara ta, ai da dovadă de niscai eleganță, nu?

Muribundul reușește să-și deplaseze nițel bostănelul, ca să se uite la mine. Ochii îi sunt încercănați, spălăciți, dar plini de o strălucire care exprimă voință.

– O ții în poponeață, caraliule! murmură. Și nu te pot ajuta.

Încearcă să-și înghită saliva, dar întrucât marfa asta i s-a terminat, se mulțumește să simuleze.

– Batavianul tău, continuă, după ce i-am zburat creierii, m-am dus să-l îngrop în Val d'Argent.

– Bravo; și atunci de ce o țin pe din dos?

– N-ai auzit de barajul de la Val d'Argent? Au dat drumul la apă înăuntru, la două săptămâni după ce îl escamotasem acolo pe împricinat. În clipa asta, olandezul are pe piept o sută de metri de apă, dacă nu și mai mult.

Dezamăgirea îmi mototolește măslinuțele.

La vederea mutrei mele, pe Amadeus îl cuprinde veselia.

– Bine gândit, nu? zice.

– Adică știai că peisajul va fi scufundat?

– Ba bine că nu!

– Spune-mi măcar în ce loc l-ai pitit.

– Dacă asta îți face plăcere, comisare de doi bani... În fundul văii era o micuță capelă în ruină. Mi-am spus că, pentru un tip poreclit „cel Pios", nici că se putea un mormânt mai mișto, de acord? Karol se află chiar sub altar.

Închide din nou ochii și se lasă înapoi pe pat.

– Mulțumesc de vizită, suspină agonizantul; mă scuzi, dar vreau să dau în primire pe îndelete. Baftă, caraliule!

Iată ce se cheamă să ai ultimul cuvânt.

SECOND

Nu se vede în jur decât verde-albăstrui. În plus, plouă – şi suprafaţa lacului artificial seamănă cu pielea de struţ (a nu se confunda cu pielea de Austria[1], care, din cauza Tirolului, e mult mai zbârlită).

Mari bule de aer explodează lângă barca noastră de fier. Omul-broască, aşezat în faţa mea, îşi recapătără suflarea printr-o metodă respiratorie particulară, care constă în a face uite aşa – vezi cum? Hîî... haa! Hîî... haa!

– Eşti sigur că e vorba de o capelă? îl întreb, fără milostivire pentru sufocarea lui.

– Absolut.

Studiez vechea hartă de stat-major care menţionează capela în chestiune. Ce curios e un peisaj scufundat! Odinioară, au trăit aici oameni şi animale, au crescut copaci, curgea un râu din care beau păsările. Şi acum nu se mai vede nimic din această viaţă bucolică. În locul ei a apărut un formidabil rezervor de apă gălbuie, generator de electricitate. Oamenii l-au dat naibii pe Dumnezeu. Creaţiei Sale i-au impus-o pe aceea a lor. Şi aşa, încetul cu încetul, afurisiţii ăştia de linge-blide pun stăpânire pe planetă, apoi pe cosmos. Îşi suflă nasul în faţa de masă, îşi pun picioarele pe masă, fac focul cu comoda Ludovic Cutare, defechează pe şiraz (a nu se confunda cu

---

[1] În original, joc de cuvinte între *Autriche*, Austria, şi *autruche*, struţ (n. tr.).

Chirac, al cărui păr e mai lins). De atâta meştereală, biata planetă Terra, o să vezi, nenicu' – le va exploda în mâini asemeni unui balon roşu: bum! Şi o să plouă cu omuleţi siderați, prin spațiile intersiderale, ca în tablourile lui Magritte. Mă râd de pe acum!

– La ce adâncime e? reiau, vorbind despre capelă.

– Optzeci şi şase de metri.

– Accesul?

– Deloc comod, fiindcă o parte din pereți s-au prăbuşit atunci când apa a început să urce.

Arată spre ciorchinii de băşicuțe de aer mişunând la doi metri de noi.

– Dar Arthur e un buldozer al adâncurilor, aveți încredere în el.

Bérurier, care moțăia sub puloverul lui de terranova, îşi descleiază gura ca să ne anunțe:

– Dacă e nevoie, cobor să dau o mână de ajutor. Acum doi ani, eu şi cumnatu-meu am dărâmat un grajd vechi din care am construit, în locul şi pe temelia lui, o vilă cu două camere.

Tăcerea se lasă din nou asupra escapadei noastre, abia tulburată de țârâitul ploii. Bulele continuă să spumege. Mă gândesc că e vorba de gazul cabonic exalat de cel de-al doilea om-broască. Şi care stă mărturie faptului că acesta continuă să trăiască dedesubtul nostru şi să hoinărească prin vechiul peisaj. Ale naibii de suprarealiste toate astea.

Grasul e bătut de gânduri vagamente înrudite cu ale mele, fiindcă declară:

– Bulele ăstea sunt ca fâsâitele de le slobozeşti în vană; degeaba te pârțâi la fund, că ele tot urcă. Mi-aduc aminte de o baie pe care am fost silit să o fac după ce căzusem într-o cuvă cu păcură... Chestie veche, de nu mai ştiu, poate doişpe anişori. Apa era fierbinte, o văz parc-ar fi fost ieri. La amiazi, halisem niscai fansule cu carne de

oaie, aşa că mister găozul îşi dădea gala de binefacere. Era prima oară când vedeam un pârţ, chiar aşa, cum te văz pe tine. Până atunci nu ştiusem că e rotund. Mi-l închipuisem ca pe flama unui aparat de sudură, dacă înţelegi cum spun. Ei bine, nu: e rotund, ca o bilă de bileart, şi ceva mai mare. Nu-ţi vine să crezi cum de poate o găoază să facă neşte baloane atâta de frumoase – şi fără să le spargă, te rog să iei seama la asta. Drept să-ţi spun, nu-mi pare rău de baia aia. Era instructivă. Ca o chestie pe care credeai că o ştii şi te prinzi că n-ai ştiut-o.

Tace, întrucât cel de-al doilea scufundător a apărut între două ape. Silueta lui întunecată, nedesluşită, se precizează încetul cu încetul, după care omul ţâşneşte la suprafaţa apei, cu butelia galbenă în spinare. Ne întinde un soi de greblă scurtă, cu trei dinţi, care i-a servit să deplaseze pietrele în abis. În cealaltă mână ţine ceva cafeniu. Identific un pantof. Îl ajutăm pe scafandru să se caţere în barcă. El se debarasează de furtunul de cauciuc şi de masca ferestruită. E un atlet frumos, gen Tarzan al filmului mut.

Îi aşteptăm explicaţiile. Pantoful ud, noroios, care zace în barcă, ne anunţă că l-a descoperit pe „clientul" lui Amadeus.

– Canci! anunţă omul.

– N-ai reuşit să-l degajezi?

– Nu mai e acolo. Sub altar este, într-adevăr un soi de nişă mare, dar n-am găsit în ea decât pantoful ăsta.

– Ai căutat primprejur?

– Cum am ştiut mai bine. Nimic!

– Să-l fi luat apa?

– Cu siguranţă că nu, fiindcă a trebuit să mut o grămadă de bolovani ca să ajung la nişă.

Am dat-o în bară!

Peste un ceas, sun la spitalul unde agonizează Amadeus. O infirmieră, pe care o salut cu un solid „Bună ziua, domnule!", până într-atâta are o voce de soprană de coloratură, mă anunță, după rectificarea cu privire la sexul său, că Mozart al asasinatelor și-a depus sufletul în grija Satanei. Bravo. În chestia asta nu mai e nimic de nădăjduit.

* * *

E o casă plină de importanță. Ferma provensală de mare clasă, construită ceva mai încolo de drumul care duce de la Saint-Rémy la Arles. Se cheamă *Ferma Madonei Albastre* și se ridică în mijlocul plantațiilor de viță-de-vie, pe o esplanadă delimitată de platani venerabili. Terenuri de tenis, o piscină, o grădină de zarzavaturi, închisă între pereți de lemn-câinesc, desăvârșesc înfățișarea plăcută a locului. Câteva mașini-sport sunt abandonate la întâmplare în fața intrării. În jurul piscinei și al terenurilor de tenis, se văd mai mulți tineri: băieți și fete îmbrăcați ușor. Ba chiar atât de sobru, încât mai multe demoazele sunt la fel de goale precum niște puicuțe puse la frigare (dar mai aurii).

Venirea noastră nu întrerupe țipetele și râsetele. Ar părea, mai degrabă, că persoana lui Béru face să crească intensitatea celor din urmă.

Un servitor negru, însărcinat cu băuturile răcoritoare, își depune tava pe o masă de grădină ca să ne iasă în întâmpinare.

– Domnii?

Ne privește rotind niște ochi ca... vezi lampadarele de pe alee? Ei bine, și mai mari.

– Poliția! îi șoptesc, ținând legitimația în adâncitura palmei, ca să nu sperii pe nimeni.

Omul o vizionează și nu-și poate reține o strâmbătură, ca a

marilor hepatici după o tabletă de ciocolată. De te întrebi dacă nu se va apuca să verse pe bombeurile noastre.

– Această proprietate aparține tot familiei domnului Karol Van Trilöck[2]? întreb.

– Bää... da.

– Doamnei Van Trilöck?

– Gää... nu, fiicei sale.

– În clipa de față aceasta se găsește aici?

– Mää... da.

– În cazul ăsta, aș vrea tare mult să-i vorbesc.

Servitorul e înțolit pe peste tot în alb și poartă epoleți de aur, de-ai zice că e un ofițer al marinei ciadiene. Ce tot spui acolo? A, că nu există mare în Ciad? Ești sigur? Bine, cel puțin o mare de nisip, nu? Iar cămila e poreclită corabie a deșertului, dacă nu mă înșel? Atunci obiecția ta nu e acceptabilă, pretine, regret foarte rău. Negrul mă privește cu ochii lui albi (am văzut și albi cu ochii negri) și în cele din urmă clatină din cap, ca unul care ia o mare hotărâre. După care se duce la o naiadă blondă, bronzată aproape la fel de mult ca și el, cu mari ochi de azur, dacă vezi genul, și clădită, ei bine, clădită în așa fel încât, descoperind-o, marii sculptori ai Renașterii broscăreşti s-ar scăpa prin țoale de emoție.

Valetul se ghemuiește lângă ea ca să-i pălăvrăgească despre noi. Persoana continuă să șadă picior peste picior, și Dumnezeu știe (fiindcă El știe totul) că așa ceva îți ațâță simțurile, atunci când damicela e nudă; n-aș vrea să-ți fac un desen, e de ajuns să-mi vezi privirea și protuberanța de mai din gios.

Sluga (ce cuvânt murdar în epoca noastră, în care important e trandafirul) revine și ne roagă să avansăm, ceea ce noi. Și uite că o am pe fabuloasa zeiță în priză directă. Blondă din plin. Ce minunăție! Cum de-a putut Karol cel Pios să emită o asemenea splendoare,

[2] *Ventriloque*, „ventriloc" (n. tr.).

doar cu o zvâcnitură a şalelor? Dacă ştii răspunsul, să mi-l trimiţi cu taxă inversă; mulţam.

Imposibil să o salut. O devorez, o degust. Anticipez, perpetuez, reînnodez, interferez, presupun, transcend, mă fac participant, premoniţionez, deliriumtremensez. Văd dublu. Mi se bălăbănesc creierii. Agonizez prin partea glandelor. Precum se şi cade.

E de o frumuseţe angoasantă, întrucât este prea de tot, cum îi scria împăratul Bokassa mămicii Marlenei Dietrich.

Anormal de frumoasă, înţelegi? Frumoasă încât bate spre monstruos. O eroare a naturii. Simţi nevoia să-i iei înapoi o parte, ca să o distribui doamnei Thatcher, reginei Elisabeta, văduvei lui Tito, doamnei Yourcenar. În faţa unei asemenea frumuseţi absolute, te simţi devenind marxist. Predici repartiţia farmecelor. Pentru ca fiecare urâţenie din lume să capete un picuţel de biutiful, ce dracu'!

Unsă cu cremă de plajă, puştoaica împroaşcă! În centru ochilor ei deschişi la culoare se află un disc foarte întunecat, care umblă să-ţi marafetuiască fără încetare dedesubtul alunişelor. Tuleiele fine care îi pun în valoare pubisul sunt de un blond de aur curat.

– Comisarul San-Antonio, se prezintă mândel, şi dânsul e adjunctul meu, inspectorul principal Bérurier.

Ea îmi întinde mâna. I-o strâng. Apoi i-o prezintă lui Béru, care o înşfacă aşa cum un câine bagabont sare la un os din friptură. Atunci ea trage scurt, şi mister Osânză se răstoarnă în piscină, spre veselia asistenţei în delir.

Aştept ca bucuria să se potolească, apoi şoptesc:

– Ştii că asta se cheamă insultă adusă magistratului, domnişoară Van Trilöck?

– Ştii că nu mai pot eu de asta? răspunde ea prompt. Nu m-am dus să vă caut, nici pe dumneata, nici pe sacul ăsta gras care pute a menajerie neglijată.

Păstrăm o clipă de tăcere, ca să pregătim o urmare logică convorbirilor atât de prost începute. Maiestatea-Sa profită ca să iasă din apă, pe scara cromată rezervată acestei întrebuinţări. Are mecla ermetică a zilelor lui speciale. Ţoalele şiroind de apă îi seamănă cu o tencuială de noroi. Un nătăfleţ înalt şi poznaş se năpusteşte asupra lui, ca să-l arunce înapoi. Béru îi întâmpină calm avântul, i-l zădărniceşte cu o lovitură de genunchi în babaroasele băiatului, apoi încheie cu o lovitură de cot – şi iată-l pe nătăfleţ grămadă în apă. Proteste se ridică din asistenţă. Ceilalţi trei băieţi îşi leagănă torsurile şi restul muşchilor, ca să-l aducă la ascultare pe hipopotam. Adevărat regal pentru marele ongulat, care se declanşează cu metodă. Să-l vezi acţionând este un spectacol frumos de tot, demn de jocurile de circ ale romanticei Rome din antichitate. Forţă şi splendoare! Îi înhaţă de ceafă pe doi dintre atacatori şi le ciocneşte capetele. Paratrosc! La grămadă cu domnucii ăştia. Cât despre al treilea, omul meu îl priveşte în aşa fel, încât băieţandrului începe să-i clănţăne mandibula.

Béru ridică un picior şi îndeamnă.

– Ajută-mă să-mi scot bărcuţa, nichiperceo!

Întrucât celălalt pare să nu înţeleagă, Monarhul tejghelelor insistă:

– Număr până la trei, după care n-o să mai ai dinţii din faţă, tipule.

Atunci celălalt se prinde că ameninţarea este, practic, programată în tărtăcuţa interlocutorului, aşa că îi smulge şalupa. Béru i-o prezintă şi pe cealaltă. Frumosul tânăr i-o scoate şi pe aceea.

– Acuma şosetele, dragoste mică. N-avea teamă, suntem în aer liber, n-o să ai nevoie de mască de gaze.

Se aşterne o tăcere religioasă. Domnişoarele sunt fascinate de laşitatea micului lor prieten – un pisoiaş cu părul creţ, cu pletele până la umeri şi un cercel cu diamant veritabil la urechea dreaptă; chestie care, după părerea mea, îi vine grozav de bine unui băiat,

alături de o poşetă şi nişte pantofi cu toc înalt. Speriosul îi scoate Grasului şosetele găurite.

– Mersi! oftează Matahală. La urma urmei, eşti destul de serviabil în felul tău.

Şi uite-l că se dezbracă pe de-a întregul, înşirându-şi hanţele ude pe pietrele încinse din jurul piscinei. Rămâne în pielea goală artistul. Şi-şi scarpină cu râvnă emisferele. Coada de măgar i se joacă de-a pendula. Damicelele, fascinate de supradimensiunile ei, nu o pierd din vedere şi se abţin să mai clipească, pentru a conserva cu înverşunare, în scumpele lor retine micuţe, incredibila viziune.

– O să mi-ţi plec d-acilea numa când ţoalele o să-mi fie uscate, previne Mădulăritul.

Găseşte un şezlong roşu şi se depune într-însul.

– Mi se pare că negroteiul se pregătea să aducă neşte băutură, zice. De-o fi având o înghiţitură în plus, sunt amator, fincă n-aş vrea să risc să capăt o genoflexiune de piept din cauza la udeala asta. De preferinţă, tare mi-ar place una ţeapănă; tot ce e sub 45 de grade le las pentru fetiţe.

Şi fetiţele se grăbesc care să-l servească mai întâi. Adevărat paşă! Nu mai poate de plăcere Grasul. Cazmaua barosan-butucănoasă îi rătăceşte peste rotunjimile aplecate asupra leagănului lui. Nu ştie unde să umble mai întâi, cu dextra şi cu pupilele, veselul meu cumătru. Gustă din fericirea pură şi nobilă, integrală. Soare, apă albastră, fete sublime, Bacardi...

Copleşit, îşi sporeşte cererile:

– De-oţi avea cevaşi de cronţănit, genul „nu mare lucru": cârnaţ cu usturoi or heringi mai mult or mai puţin săraţi, ca să-mi astup breşele, v-aş îndatora o grămadă de recunoştinţă. Dar în nici un caz caviar, că nu suport conservăriile.

Fetele continuă să-l răsfeţe. Băieţii au recuperat şi se ţin deoparte, tăcuţi. Cvartetul lor îi displace Maiestăţii-Sale.

– N-ați putea, frumoaselor, să-i trimeteți pe amărâții ăștia să facă cevași cumpărături, la tutungiu, or să ducă scrisorile la poștă? Au nește moace de rahat, care mă plictisește al naibii.

Presimțind că acest attila o să-i ia din nou la dupăcit dacă nu i se dă satisfacție, băieții decid, de comun acord, să facă un meci de tenis la dublu și-și cară ranchiuna la câteva ancabluri de piscină. Uf!

Hotărăsc să reiau, cu foarte frumoasa și incasta domnișoară Van Trilöck, conversația întreruptă de performanțele acvatice ale Mamutului.

– Am putea sporovăi cu frumosul, răpitoarea mea? o întreb pe nepusă masă.

Privirea ei a devenit mai prietenoasă.

– Ce dorești?

– Cred că ar fi mai bine să discutăm undeva deoparte.

– Nu am nimic de ascuns.

– Văd! mărturisesc benoclându-mă la corpul ei superb; dar eu da.

Cu o detentă, se ridică la verticală. Doamne, ce academie! O statuie grecească cioplită din marmură blondă.

– Vino!

Crezi că-și va pune vreun halat? Că-și va trage vreun slip? Că-și va așeza mâna în fața peșterii comorilor? Nici pomeneală! Impudoarea îi e atât de desăvârșită, că se învecinează cu puritatea. De prea mult ce e, ajunge să nu mai rămână nimic, cum spune, atât de pertinent, Gaston Bachelard în *Materialismul rațional*. Fesele ei minunate execută o mișcare ondulatorie în vreme ce stăpâna lor se îndreaptă spre casă.

O privesc, și emoția mea se face atât de intensă, încât am impresia că am devenit un soldat sovietic pe cale de a mărșălui la parada din Piața Roșie (în engleză, *the Red Place)*.

Foarte mișto casă, cu lux de bună calitate. Tencuială albă groasă, cărți vechi, mobilă din vremuri bune, pânze de Labisse. Dar nu

vreau să te plictisesc cu descrieri stil *Casa şi grădina,* având în vedere că totdeauna ai dus-o într-un univers neon-formica-cumpără-te-pe-lângă-un-bufet-rustic-gratuit şi că acolo vei rămâne până în clipa când te vei duce să te culci în cutiuţa ta de doliu, căptuşită cu plastic.

Uneori mă dau de ceasul morţii să-ţi zugrăvesc decoruri ultrasuperbe, ca să nu confunzi o statuie romană cu Turnul Eiffel din metal aurit slujind drept termometru. Cu tine trebuie să fie omul politicos şi prevenitor. Dar, în sfârşit, prefer să nu mai gândesc la asta. Altminteri mi-aş scrie *book*-urile cu creta prin vespasiene, ca să o poţi citi mai uşor.

Hai să mă întorc la frumoasa tânără goală, ce mă conduce într-un salon care trebuie să-i fi slujit drept oratoriu defunctului său tată, care, se cuvine să-ţi amintesc, era poreclit „cel Pios". Un imens triptic din secolul XVI ocupă întreg peretele din fund. Un scăunel de rugăciune, garnisit cu velur, este aşezat în faţa capodoperei. Şi ceilalţi pereţi sunt împodobiţi cu un „drum al crucii", pictat de un naiv.

Nici o mobilă, cu excepţia unei console purtând câteva cărţi de rugăciune în legături vechi. Totuşi această încăpere, consacrată religiei, rămâne veselă – graţie, fără îndoială, zidurilor ei albe, luminii abundente venind de afară şi mochetei portocalii care acoperă pardoseala. Unii oameni îşi închipuie că Dumnezeu trebuie să apară, în reprezentările lui omeneşti, nitel trist, când de fapt, dimpotrivă, este expresia fericirii. Iar dacă nu există, va fi reuşit cea mai mare dintre minunile Sale: aceea de a-şi asigura, mai mult sau mai puţin, prezenţa în inima fiecărui individ; chestie absolut şucară, crede-mă – cu mult mai mult decât dacă ar exista cu adevărat.

Fata îmi arată scaunul de rugăciune.

– Şi dumneata, obiectez, după ce am constatat că acela e unicul scaun din încăpere (şi încă unul de iei loc în genunchi, ar zice Béru!).

– Eu? Uite ce fac!

Se pune, picior peste picior, pe covorul de pe pardoseală. Are o manie fătuța asta. Care mă îneacă de emoție.

– Te ascult! mă îndeamnă.

Tare aș vrea să mă ascult și eu, adică să fac ceea ce îmi vine spontan în minte, după ce mi-a trecut prin Triunghiul Bermudelor.

Delicată situație, te conjur să mă crezi. A-ți păstra controlul într-o asemenea împrejurare ține de performanță; de altfel, Guiness tocmai mi-a cumpărat-o pentru Cartea Recordurilor.

– E vorba despre tatăl dumitale, domnișoară...

– Mi-am cam dat seama.

– De ce?

– Aflând că sunteți de la poliție, mi-am spus că, poate, au apărut elemente noi cu privire la dispariția lui.

– Și nu te-ai înșelat.

Fața i se întinde ca pielea unei tobe stropite cu lămâie[3]. Ochii i se voalează, spre deosebire de pitulice.

– Se știe ce i s-a întâmplat?

Încuviințez, cu o muie ușor de imaginat. Figura mea de circumstanță o face să înțeleagă că nu are mare lucru de nădăjduit.

– Aveți dovada... morții lui?

– Într-adevăr.

La ce bun să-ți ung iarăși tartina cu zburdălniciile pe care deja le cunoști? Îi povestesc despre mărturisirea ucigașului plătit, despre cercetările în lacul artificial, despre pantoful găsit. Pe care îl scot din sacul de plastic în care îl înfășurasem. Fata are lacrimi în ochi.

– Da, zice, e chiar pantoful lui...

Obiect neînsuflețit...

Bărcuța asta udă vorbește despre Karol cel Pios, îl învie. Timp de o clipă, somptuoasa lui fiică își regăsește tăticul scufundat.

---

[3] San-Antonio este cel mai mare poet astringent al nostru.

Claude Mauriac

Îi respect emoția. Totdeauna să te înclini în fața durerii aproapelui tău, mai ales când e vorba de o fermecătoare persoană, mai ales când aceasta e goală, mai ales când șade picior peste picior. Da, compătimitorul meu Sana. Înclină-te! Înclină-te adânc. E drăguț, ai?

Pun pantoful la loc în sac.

– Asasinul lui e mort, adaug.

– Cum se face că nu a fost găsit cadavrul tatălui meu?

O dau cotită, simțind o teribilă nevoie de a o coti:

– Pot să-ți știu și eu prenumele, domnișoară Van Trilöck?

– Diana. De ce?

– Ca să mă pot gândi, în continuare, mai confortabil la dumneata.

Ea se încruntă imediat.

Hopa! Cineva face curte! Caraliul ăsta, care trage după el o încălțare a bătrânului ei, își permite să vorbească obraznic. Ce-i de spus?

Îi susțin privirea. Nu faci omletă fără să spargi ouă[4], așa cum pe bună dreptate a scris Jacques Borel în tratatul său despre *Indispozițiile stomacale, de la Ludovic XIV până în zilele noastre.* Dacă nu cumva e vorba despre cel mai mare dintre frații Lissac și cartea lui intitulată *Nu mă privi cu gura plină,* operă cu care, în aceeași săptămână, a pierdut Premiul Goncourt și metroul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule polițist. De ce nu a fost găsit corpul tatălui meu?

Stau în cumpănă. Să-i spun, să nu-i spun?

– Încăperea asta este climatizată, nu ți-e frig?

– Mi se întâmplă, după o ședință de saună, să mă rostogolesc goală prin zăpadă.

---

[4] În original, joc de cuvinte intraductibil: *on ne fait d'hommes laids sans caser des yeux*, „nu faci bărbați urâți fără să-ți aranjezi ochii", parafrază la dictonul *on ne fait pas d'omellette sans casser des oeufs*, cu traducerea menționată în textul nostru (n. tr.).

– Ai instincte naturiste?

– Printre altele.

– Mama dumitale mai trăieşte?

– A murit într-un accident rutier, când aveam patru ani; amantul ei conducea ca o ciubotă, ceea ce un Ferrari nu iartă.

– Ai fraţi, surori?

– Nu, sunt fiică unică.

– Întrucât tatăl dumitale nu a fost declarat, în mod oficial, decedat, nu i-ai putut moşteni averea?

– Într-adevăr, dar afacerile îi sunt girate de nişte persoane competente, care continuă să-mi asigure din plin nevoile materiale.

– Despre ce „afaceri" e vorba?

– Import-export, cred. Chestiunea nu m-a pasionat niciodată.

– Sediul companiei e la Haga?

– Amsterdam.

– Mi-ai putea da adresa?

– Aş putea.

– Cum ai reacţionat la veste dispariţiei domnului Van Trilöck?

– Prost, dar încetul cu încetul. Tata făcea deseori călătorii, cu durată variabilă. Nu-mi vorbea niciodată despre treburile lui. Acum cinci ani, mă aflam încă într-un pension elveţian. Am primit acolo, într-o zi, vizita unui colaborator al tatei, venit să mă întrebe dacă acesta din urmă îmi dăduse de curând vreun semn de viaţă, fiindcă de cincisprezece zile nu mai ştiam nimic despre el. De atunci mi-a început angoasa. În zilele următoare, am telefonat în fiecare dimineaţă şi seară, să întreb dacă a apărut ceva nou. După o săptămână, am plecat din instituţie, ca să merg în Olanda. Poliţia de acolo fusese anunţată, dar nu ştia nimic. Ca şi poliţia franceză, de altfel. Tot ce putuse fi stabilit era că, în ajunul dispariţiei, tatăl meu se aflase la Paris şi că a doua zi luase avionul *Air Inter*, spre Marsilia. De la plecarea din Marignane, nu l-a mai văzut nimeni. Şi aşa a trecut timpul. Speram mereu să primesc o scrisoare, un semn de viaţă de

orice fel. Am făcut cu toții apel la o mare agenție americană de poliție particulară, dar n-a ieşit nimic.

– „Cu toții" cine? întreb.

– Conducerea trustului tatei şi al meu. Mă aşteptam la o cerere de răscumpărare, o doream din toate puterile, fiindcă mi-ar fi redat speranța – dar tot nimic.

Încă o dată, ochii i se umplu de lacrimi.

– Adineauri, când ne-am prezentat în fața dumitale, domnişoară Van Trilöck, l-ai aruncat pe adjunctul meu în piscină. Gluma asta grosolană nu reflectă deloc angoasa dumitale. Veneam, în sfârşit, să-ți aducem nişte dezvăluiri, dumitale care spui că le-ai aşteptat cu cea mai adâncă neliniște; şi, în loc să mă asculți, ți-ai bătut joc de noi. Surprinzător.

– Fiindcă nu v-am luat drept cine sunteți, pledează zeița blondă. Tovarăşul dumitale cel gras arată ca naiba, iar dumneata – dumneata aduci a gigolo.

Mersi, e prea mare deranjul, inutil s-o împachetați, că nu mergem departe. Trebuie că am o meclă mofluză, fiindcă ea izbucneşte în râs.

– Haide, nu te supăra pe mine! Ştii, o mulțime de inşi, pretinzându-se mai mult sau mai puțin sticleți, au încercat să-mi vândă nişte aşa-zise ponturi în legătură cu tata; şi de fapt erau toți nişte puşlamale.

– Locuieşti aici toată vremea?

– Numai vara; restul timpului mi-l petrec la Paris ori la Gstaad.

Viața în stil mare, ce mai. Cumsecade, dar uşurică puştoaica. Disting foarte bine manevrele „asociaților" babacului ei. De nu mă înşel, ei au finanțat operațiunea Amadeus. Şi de atunci se îndoapă pe săturatelea, dându-i şi Dianei cu ce să ducă o existență princiară. Iar ea petrece alături de o curte de hăndrălăi snobi: Gontrand, Matthieu, Barbara, Dorothy şi ceilalți. Fiesta neîntreruptă. Toalete,

cotigi decapotabile, party-uri. Marele maraton al lenei. Cine face mai puțin a câștigat un transatlantic!

– Pot să te întreb câți ani ai?

– Douăzeci și doi. De ce?

– Acei oameni de bine, care se ocupă de afacerile dumitale, nu-ți vorbesc de o preocupare în privința viitorului?

Ea își încrețește nasul și-și sumete buza de sus. De-ai vedea cât e de șucară așa, ai înfuleca-o cu fulgi cu tot.

– Cum asta?

– Decesul tatălui dumitale va fi stabilit, deși nu s-a găsit corpul. Poate că atunci va trebui să-ți ceri partea de moștenire, nu crezi?

– E un sfat? întreabă domnișoara, cu voce deja acerbă.

– Da, și unul excelent, scumpă Diana. Dacă vei continua să fii mână spartă de dragul adunăturii de paraziți de felul celor care își bronzează lenea în jurul piscinei dumitale, riști ca în curând să îngroși numărul șomerilor. Nu cumva să-mi spui că asta nu mă privește, o știu și eu. Dacă îți vorbesc astfel e fiindcă te găsesc, în chip fundamental, pe gustul meu și că tare mi-ar plăcea să te ajut, fie și numai cu un sfat.

Abandonez scăunelul de rugăciune.

– Poftim, frumoaso, iată cartea de vizită cu adresa mea de acasă. Fiindcă nu ai buzunare (inclusiv pe sub ochi), o pun înăuntrul acestei biblii; poate te vei hotărî să o folosești în caz de nevoie (de adresă vorbesc, nu de biblie).

Ea se ridică, fără să se ajute de mâna îndatoritoare pe care i-o întind; ceea ce e insultător, cum se spunea în Maroc – dar eu, cu genul ăsta de afronturi, îmi dai voie? Mă așez pe ele.

Cu pași vioi, mă îndrept către scăldătoare. Nu-l mai găsesc pe Grasul. Cer informații. Una dintre șmecherele de acolo îmi arată spre cabinele de baie, râzând ca un fistic răscopt. Mă duc să bat la ușă.

– O clipă! răbufnește glasul Mamutului. Vă rog, fără panică, puștoaicelor; nu vă îmbusculați la portiță, că am pentru toată lumea.

Intrigat, aştept. Gemete, gângureli, suspine ies din strâmtul lăcaş. În sfârşit, uşa se deschide şi o văd pe una dintre amicele Dianei, cu părul ca o legătură de ridichi, cu ochii atârnând ca nişte pere, dar cu ţâţicile, dimpotrivă, în formă de coarne de bizon. Bălăbănindu-se pe picioare, fata se duce la trambulină şi se aruncă în apă.

Maiestuosul iese în prag.

– Următoarea! strigă.

Amicul Gogiu i s-a înţepenit în unghi drept, mai masiv decât un stâlp de catedrală gotică.

Îmi întinde o bancnotă de o sută de franci.

– Fă bine şi ţine-mi-o tu, mă roagă, că eu n-am unde-o pune.

O nouă junâ se apropie, cu o bancnotă în mânuri.

– Dă-i-o lui, zice Béru arătând spre mine, că e casierul.

În faţa uluirii mele, se explică:

– Aceste jucăuşe damicele nu-şi revenea după ce mi-a văzutără marafetul şi mi-a cerutără să se joace cu el. Am acceptat precum că da, cu condiţia ca să verse câte cevaşilea pentru lupta contra cancerului. Nu uita să trimeţi un mandat, fiule.

THIRD

– Nu-mi plac vorbitoarele, îi explic directorului închisorii; de când am avut la bancă o pretinară căreia trebuia să-i declar focul meu prin găurelele dintr-o placă de plexiglas, am făcut o fixație. Nu aveți de oferit un colțișor nu prea scump, pentru a putea să discut cu clientul în chestiune?

Interlocutorul meu este un grăsan chelbos, care seamănă cu un lungan slăbănog care ar fi luat în greutate și ar fi pierdut din păr. Trebuie să fi halit melci *à la parisienne;* și, cu o asemenea respirație, Rudolph Valentino n-ar fi făcut cariera pe care i-o știi.

– Dacă vreți să așteptați vreo douăzeci de minute, vine ora de plimbare, și veți discuta cu el în celulă în timp ce colegii lui își vor face ședința de jogging.

Zis și făcut. Aștept, flecărind cu directorul despre politică, precum că guvernul este ceea ce este, iar următorul va fi ceea ce va fi; chestii de-astea, ca să facem ca istoria să avanseze către umblătoare. Evocăm masca cu dinți albi, pe taica Cerise, care seamănă din ce în ce mai mult cu Patrick Sébastien, și vorbim și despre celălalt, cel cu un Rolex – vezi despre cine e vorba? Dacă nu vezi, înseamnă că ți-ai pus ochelarii fără a-i scoate din toc.

Și uite că a sosit ora, așa că un temnicer, înzăuat în legături de chei, mă conduce la celula 2016. Un apartament luxos, pentru patru

deținuți, zugrăvit în tonuri galben-pai și având sus de tot niște ferestre prea mate ca să fie cinstite și al căror rost este de a estompa nițel zăbrelele atât de dragi Madeleinei Renaud. Prevenitul care mă așteaptă se numește Raphaël Sein și e un tip cu meclă de intelectual constipat. Slăbănog prin părțile de jos, iar ochii de descifrator de bucoavne vechi îi plutesc între două ape, îndărătul ochelarilor cu ramă de sârmă. L-ai lua drept un terorist oleacă zărghit, de genul celor care fac să le explodeze în prohab bomba pe care au venit să ți-o pună pe preșul din fața ușii. E ceva de visător în acest nene, o latură de ghinionist, destul de dezolantă. Trebuie că se înșală atunci când eliberează un cec; și pune la pământ rețeaua electrică atunci când schimbă un bec.

Fiindcă ne cunoaștem, îmi adresează un salut respectuos și rămâne în picioare în fața mesei rabatabile pe care îi scria bătrânei sale mame ca să-i explice că a fost victima împrejurărilor.

– Salut, zic întinzându-i mâna, nu te deranjez?

El îmi strânge degetele, cu energia pe care ar desfășura-o ca să pună o pătrățică de zahăr în ceașca cu ceai de verbină.

– Am timp destul, răspunde cu un dram de umor.

Iau cu împrumut taburetul unuia dintre pretinarii lui și-i fac semn să se așeze pe al său.

– Din cauza mea, Raphaël, o să fii lipsit de plimbarea din dimineața asta.

– Știți, domnule comisar, nu e o promenadă prin pădure...

– Pontul dumitale cu privire la Amadeus a fost bun, îi mulțumesc eu, omul a admis faptele.

Prizonierul încuviințează. Șade cu spatele foarte drept, cu picioarele încrucișate, cu mâinile înnodate pe genunchiul de deasupra, atent și satisfăcut.

– Ne-a indicat până și unde ascunsese cadavrul; numai că, din păcate, acesta a fost ridicat.

Mimică compătimitoare a lui Raphaël Sein. Își dă seama de dezamăgirea mea și se oferă chiar să o împărtășească.

– Fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, Amadeus a decedat ieri; așa că, bietul meu prieten, nu te mai am decât pe dumneata ca interlocutor.

– V-am spus tot ce știam, conversația riscă să lâncezească, oftează deținutul.

– Nu se știe niciodată. Memoria e ca resturile de chianti: totdeauna rămâne câte ceva pe fundul sticlei.

– Mă tem că a mea e goală, domnule comisar.

– Să o scuturăm, Raphaël, și o să vedem. Începe prin a-mi repeta precedentele dumitale declarații, nu cumva să fi omis vreun amănunt.

Ți-am spus că Raphaël are sânge asiatic? Bunicul lui s-a însurat cu o vietnameză, așa că nepotul are niscai hepatită virală pe muie. Nu e propriu-zis galben, dar ochii îi sunt pronunțat migdalați iar părul negru și des ca al extremorientalilor, ca să nu mai vorbim de pomeții destul de proeminenți.

Trubablegul (sau durul, dacă preferi) își începe balada medievală: a lucrat, timp de doisprezece ani, ca șef de secție la Laboratorul Excremential de la Bois-Sansouaf[5] (78) care, așa cum știe toată lumea, se află sub directa conducere a serviciilor secrete franceze. Raphaël Sein a fost paraşutat în acel laborator de către organizația subversivă japoneză K. K. Boû Din[6], cu scopul de a obține un maximum de informații. Îl avea, drept contact european, pe Karol Van Trilöck, zis cel Pios. Lui trebuia să-i predea ceea ce reușea să deturneze din faimosul laborator. În ajunul morții Piosului, Raphaël îi remisese acestuia desfăcătorul tripatulat al unui cap de ogivă revoluționar, invenție de o importanță capitală – mă urmărești, bufleo?

[5] *Bois sans soif*, „bea fără (să-ți fie) sete" (n. tr.).

[6] *Caca boudin*, „caltaboș cu caca" (n. tr.).

A doua zi, Karol dispărea. Nasulie extra pentru Sein (Raphaël), care a fost amănunțit și îndelung „chestionat" (are încă urmele pe testicule) de K. K. Boû Din. Era bănuit că remisese desfăcătorul unei alte puteri și că îl lichidase pe Karol. Din fericire pentru el, a arătat recipisa dată de către olandez[7]. Totuși a fost supravegheat timp de luni întregi, ceea ce l-a adus într-o asemenea stare nervoasă încât, pierzându-și resursele, a comis o imprudență și a fost demascat de serviciul de contraspionaj francez.

Între timp, secțiunea europeană a K. K. Boû Din ajunsese să stabilească faptul că ucigașul plătit Amadeus fusese însărcinat să-l elimine pe Karol; dar întrucât asasinul prezumat se afla la mititica pentru o altă ispravă, era imposibil să fie interogat. Și gata, asta e tot ce-mi poate spune. Ei bine, trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

– Cine comandase asasinarea Piosului? insist.

– Nu mi s-a spus.

Ochii lui ofiliți îmi susțin privirea. Mă trage pe sfoară? Cată de vezi, bădie!

Îi iau blocul de corespondență, ca să-mi vizualizez problema. Totdeauna să-ți rezumi încâlcelile, dacă încerci să le descurci.

Scriu „Raphaël și Karol" în mijlocul paginii și-i înconjur cu un cerc. Deasupra mâzgălesc K. K. Boû Din. Alături notez „Amadeus" iar mai în dreapta desenez un semn de întrebare. Cu o săgeată, unesc semnul de întrebare cu Amadeus; cu o a doua, îi unesc pe Amadeus și pe Karol. Și peste cel din urmă trag o cruce.

Nu-mi rămâne decât să contemplu capodopera. Asta e chestia naspa cu capodoperele: când sunt gata, nu mai poți decât să le privești. Să aduni lume care să exclame cât sunt de frumoase, cât de capodopere pe peste tot, curate și în regulă, cum zic romanzii.

---

[7] Era vorba de un bilet de metrou pentru clasa întâi conținând un micropunct, pe care Raphaël trebuia să-l schimbe într-un magazin de lenjerie feminină, afiliat la K. K. Boû Din, contra a o sută de mii de franci elvețieni (n. a.).

Aşa încât eu, prin forţa împrejurărilor, o examinez pe a mea. Şi foarte curând, de aici decurge o întrebare.

– Raphaël, îi dădeai prada dumitale lui Karol Van Trilöck înainte de moartea acestuia; dar după dispariţia lui, cum procedai?

El clipeşte. Ezitare? Pergătirea unei minciuni? Îl las să se hotărască. S-ar zice că tăcerea mea îmi întăreşte întrebarea, care devine arzătoare.

Auzim zgomotul deţinuţilor din curte; îmi aduce aminte de recreaţiile de odinioară. Strigătele nu sunt la fel de puternice, nici la fel de vesele, totuşi iluzia se operează.

– Bine, nu simţi nevoia să vorbeşti! oftez. Nu prea înţeleg cum poţi să turui grămezi de mărturisiri şi pe urmă ajungi să ascunzi nişte chestii. Dacă nu spui totul, bunul meu prieten, înseamnă că nu spui nimic.

Raphaël aprobă cu un semn din cap.

– Da, ştiu; însă...

Face cu mâna un gest nedesluşit, ca pentru a-i spune bună seara cuiva aflat de cealaltă parte a străzii. Eu – îmi ştii omenia? Acea profundă divinaţie a sufletelor care mi-a adus porecla de „Saint-Vincent de Paul de Vence al Curcănăriei"? Un har! Ghicesc aproape totul, iar ceea ce nu ghicesc presimt.

Părerea mea e că reticenţele deţinutului sunt de ordin privat. Nu din calcul raţionează prea subtil pe drumul plin de hârtoape al mărturisirilor, ci dintr-un motiv pe care îl ghicesc a fi personal.

Atunci, ca să-l ajut, adaug:

– Priveşte-mă în adâncul ochilor, Raphaël; suntem numai noi doi aici şi nu-ţi înregistrez declaraţiile. Mă ocup de această afacere în afara funcţiilor mele oficiale, fiindcă Preşedintele Republicii, care binevoieşte să mă onoreze cu încrederea lui, aşa cum alţii au fost onoraţi de Balzac[8], mi-a cerut-o. Nimic din ceea ce-mi vei încredinţa n-are să transpire, îţi dau cuvântul meu de caraliu.

[8] Joc de cuvinte pornind de la numele celebrului romancier – Honoré de Balzac (n. tr.).

El își întoarce ochii, fiindcă ai mei sunt ca niște faruri, ceea ce îi carbonizează olecuță corneea.

– Din cauza soției mele o fac, șoptește.

Știam eu că amicul merge la sentiment! Soția lui! Câți gorobeți, duri de duri, adevărați bau-bau ai existenței, ajung în fața respectivelor lor precum mieluseii cei sfioși! Știu eu unii, niște cumpliți de te scapi în bermude numai ce ridică glasul, și care, o dată intrați sub papucul scorpiei lor, picioarele le ajung sub formă de „X" iar din babine le curg bale.

– Soția dumitale ce, dragă Raphaël?

– N-aș vrea s-o dezamăgesc...

Haios – de când era lupul cățel, nenea ăsta face trafic pentru serviciile de spionaj japonocioace, întorcând pițulele cu lopata după ce a fluturat geniul francez, cum se spune în declarațiile ministeriale, ba chiar prezidențiale, dar în ochii soției trece drept un imaculat.

– Ai înșelat-o? Dacă așa stau lucrurile, îți jur că nu va afla nimic!

Sinceritatea mea e atât de vehementă, încât el hotărăște să se încreadă în ea.

– Știți cârciumioara din La Varenne numită *La Coana Tatzi?*

– Nu încă.

– E o sală de mese, unde se halesc prăjeli, dar care nu merge prea grozav; pe urmă un bar cu aparat de cafele, care funcționează ceva mai bine... Cele mai rentabile sunt însă cele patru odăi de la etaj.

– Un cuplerai?

– Da. Cu fete care se explică în chip magnific. Nu coboară niciodată la bar, ci își așteaptă clientela într-un salonaș de sus. Sunt înnoite destul de des. Adevărate profesioniste! Numai că, pentru a putea să urci la ele, trebuie să prezinți garanții.

– Ce înseamnă să prezinți garanții?

– Să știi parola, dacă pot spune așa.

Zâmbeşte.

– De când a căzut filiera Karol, am petrecut acolo clipe minunate! recunoaşte.

Nostalgia acelor clipe aparte îl copleşeşte brusc. Raphaël e pe cale să-şi spună că sărbătorirea lui Gogu n-are să urmeze imediat. Va rebui să bifeze nişte zile în celula asta înainte de a se putea zbengui din nou la coana Tatzi.

– Acolo te duceai cu marfa?

– Exact.

– Şi cum procedai?

– Urcam în salonaş, îmi alegeam o parteneră pe placul meu şi ceream „camera Nu-mă-uita" – fiindcă fiecare dintre camere poartă numele unei flori, înscris pe o plăcuţă smălţuită, pusă pe uşă. Camera Nu-mă-uita avea toţi pereţii plini de oglinzi, inclusiv tavanul.

– Aşa încât o puneai în mii de exemplare!

Nouă încuviinţare din partea clientului meu.

– Şi pe urmă?

– În odaia aceea se află un dulap în zid. Îmi agăţam acolo hainele; acesta era consemnul. Uneori, fata pe care o alesesem rădea de mine, găsindu-mă prea meticulos. În buzunarul din dreapta al hainei puneam ceea ce aveam de transmis. După ce-mi terminam treaba, îmi recuperam ţoalele, iar acel „ceva" nu se mai afla acolo. În locul lui găseam... recompensa.

– Un dulap cu fund detaşabil?

– Pare evident.

– Niciodată, când te aflai la coana Tatzi, nu a făcut cineva aluzie la şmecheria aceea?

– Niciodată.

– Şi coana Tatzi asta există cu adevărat?

– Fireşte.

– Genul ţaţă de bordel?

– Cam aşa. Blondă-platinată, cum nu mai găseşti în ziua de azi.

– Pricep. Cine o secondează?

– N-am remarcat pe nimeni, cu excepţia chelneriţelor şi a unei cameriste.

– Acum, dacă pot şi eu spune aşa, care era parola?

– De fapt, nu fusese decât una singură, aceea pe care am rostit-o prima dată, după care madama mă recunoştea.

– Şi aceea a fost?

El îşi adună amintirile.

– Am mâncat ceva peşte prăjit; când a venit cu nota, i-am şoptit: „Amicul meu Meyer mi-a zis că vinerea faceţi aioli."

– Şi ea cum a reacţionat?

– S-a aplecat spre mine şi mi-a răspuns: „În capătul culoarului, e o scară. La etajul întâi, o să găseşti un salon a cărui uşă e deschisă. Nu ai decât să alegi; costă cinci sute de franci, pe care îi încasez imediat."

– Ea te-a sfătuit să alegi camera Nu-mă-uita?

– Nu, asta mi se spusese mai înainte, ca şi faptul că trebuie să-mi pun hainele în şifonier.

– Şi, o dată ajuns sus, n-ai ales niciodată o aceeaşi parteneră?

– Mi s-a întâmplat, dar preferam să le schimb. Promiteţi să nu-i spuneţi nimic soţiei mele?

– O dată ce mi-am dat cuvântul...

– Mulţumesc.

– Ai fost de multe ori la coana Tatzi?

– Foarte des.

– Şi niciodată n-ai dat de belea?

– Nu, niciodată.

– Îţi aminteşti de numele celorlalte trei camere?

Raphaël se gândeşte din nou. Recită, cu ochii închişi:

– Violetă, Lăcrimioară, Măceş.

–Toate flori de câmp, remarc, e bucolică ţaţa dumitale. Cu care dintre cele trei odăi se înecinează Nu-mă-uita?

– Cu Măceş!

– Niciodată nu te-ai dus în alte camere decât Nu-mă-uita?

– Din motive lesne de înţeles.

– Şi când aceasta era ocupată?

– Aşteptam să se elibereze.

Aud un cântec. Care vine din curte. Un deţinut macaronar care îi trage un *O sole mio,* cu voce de tenor lejer.

– Spuneai că, după dispariţia lui Karol cel Pios, ai fost interogat în draci?

– Ăsta e adevărul.

– Cine au făcut-o?

– Galbenii.

– Unde şi când s-a petrecut asta?

Raphaël Sein se strâmbă. Crude amintiri! Evocarea unor asemenea violenţe îi biciuieşte carnea. Are frisoare în rectum bietul de el.

– Într-o seară, la ieşirea din laboratoare, doi bărbaţi mă aşteptau în maşina mea, staţionată în parcarea întreprinderii. Unul dintre ei se afla la volan. Celălalt mi-a poruncit să mă aşez pe bancheta din spate, alături de el, după ce mi-a arătat un pistol prevăzut cu surdină. O altă maşină a pornit pe urmele noastre. O dată ajunşi pe şosea, tipul mi-a întins o cagulă neagră, fără găuri în dreptul ochilor, şi mi-a cerut să mi-o pun şi să îngenunchez pe podea. M-am supus. Am rulat timp de aproape o oră. Pe urmă m-au scos din maşină şi m-au dus într-o casă care trebuie să fi fost o fermă, fiindcă mirosea a bălegar. După ce am intrat acolo, a trebui să cobor într-o cameră boltită, luminată de o lampă portabilă agăţată de tavan. În nişte lăzi erau depozitaţi cartofi. M-au pus să mă dezbrac de tot, m-au legat de mâini şi de picioare şi „şedinţa" a început. În prima fază, nu au vorbit deloc; i-au dat drumul cu interogatoriul doar după ce ajunsesem rău de tot. Era înnebunitor. Totul a durat o bună parte din noapte.

Păreau neobosiți. Când, în cele din urmă, și-au dat seama că nu știam nimic, unul dintre ei a plecat, dar s-a întors repede. Mi-au cerut să mă îmbrac la loc, mi-au pus din nou cagula și am ieșit cu toții. Am mers iarăși o oră cu mașina, după care m-au dezlegat, anunțându-mă că mă puteam întoarce acasă. M-au abandonat; atunci mi-am smuls cagula. Mă aflam în mașina mea, la capătul unei fundături, aproape de Porte d'Italie.

– Și pe urmă cum primeai ordinele?

– Prin telefon, la domiciliu. Soția mea e infirmieră într-o clinică particulară și pleacă de acasă cu o oră înainta mea. În lipsa ei, aveam dreptul la o comunicare.

– Scumpa dumitale soție îți cunoaște activitățile extraprofesionale?

– Acum da, însă înainte de a fi arestat nu știa nimic.

– Cum a reacționat?

– E româncă de origine și nu a simțit partea de trădare de pe planul patriotismului. I-am spus că am făcut totul ca să-i asigur o existență confortabilă.

– Nu aveți copii?

– Din păcate nu.

– Și cu toți marafeții ăia necinstiți ce-ai făcut?

Ridică din umeri.

– Un apartament, o casă de vacanță... Marika adoră croazierele și făceam câte una în fiecare an.

– Drăguț. Probabil că pe aceea de anul viitor o veți pierde, dar dacă ai un bun avocat, o să-ți aranjeze ploile pentru anul celălalt; în zilele noastre, toată lumea vinde Franța, mai mult sau mai puțin, și chestia nu are consecințe.

FOURTH

– Cum ți se pare? întreabă Somptuosul.

– Am impresia că ling solul unui garaj, îi răspund. Fie că peștii au fost crescuți într-un strat de păcură, fie că au fost prăjiți cu ulei de vidanj.

Halesc încă un porcușor de cinci centimetri, țeapăn și uscat ca unghia unui mandarin chinez. Cărțălăul e la unison: acriu și cu miros de doagă – o nenorocire nu vine niciodată singură.

Fără să-i pese de proasta calitate a mâncării, Béru își deversează în farfurie conținutul platoului și-și umple paharul până pe răscoale.

– Ți-am povestit, tipule, că fusei la Președintele Republicii? M-a primit chiar el în persoană; și-am stat la taclale de una, de alta.

Declară cu nonșalanță chestia, ca și cum se înțelegea de la sine; convins că e normal ca primul magistrat al Franței să primească un caraliu și să-i facă conversație.

Maiestatea-Sa dilatată continuă, după un râgâit către peștii avariați:

– E un ins care, trebă să-ți spui, merită să-l cunoști. Se uită el de sus, mai ales când trece în revistă trupele or când depune jerbe pe sub Arcul de Triumfă; dar în intimisme, se râde toată-ziua-bună-ziua.

– Cum se face că ți-a acordat audiență?

Béru își umple cambuza cu pești de două ori morți și, cu o

prodigioasă duşcă de molan, toboganează totul. Gâtița i se umflă asemeni celei a unui struț care taman a înghițit un ceas deşteptător. Brauc! face bancul de porcuşori, plonjând în cascadele din Zambezi (în goana mare).

Grasul s-a învinețit de efort, şi ochii i s-au umplut de gelatină. După care frumoasa lui funte se descreţeşte şi un zâmbet frumos, aidoma claviaturii în negativ a unui pian, îi semnalează bucuria de a trăi.

– I-am dus raportul tău, tipule. Mi-a luat inima în dinți şi i-am zis secretarei că trebă să i-l dau în propia lui lăboanță. Mi-era teamă că n-o să mă crează, dar oi fi fost serios, că a ținut. Preşedintele ți-a citit proza, încruntat, ca o bufniță la care femeia de deşchide cinematograful i-ar pune lanterna în felinare. A avut o muie plictisită. Înțelegând că nu leşină de bucurie pentru hârțoagele tale, am făcut-o pe măscăriciul. Mi-am deşertat tot sacul, tipule. De m-ai fi văzut la lucru! I-am plasat cioacele cele mai alese. Te-ai fi crezut în cerul lui Ludovic Paişpe. Nu-mi lipsea decât peruca, ca a ălora de semăna cu prepelicarii. În doi timpi, preşedintele a ajuns fermecat de conversația lui mandea. Un har! I-am vorbit de politică, de popor, de marile problemuri; de criză, de şomaj, de strâmtorarea din poliție, ăleaălea. Până la urmă, el m-a asigurat că regretă că nu mai sunt şeful poliției; înțelegea că aş fi operat o big refacere a domnilor noi veniți. Mi-a zis că îi încolțeşte o idee şi că o să mă ție la corent; că mă aflu în rezervorul foncțiilor publice. Textual! Pe scurt, i-am băgat o boabă. Trebă să înțelegi că omul ăsta nu vede în jurul lui decât cocoaşe, atât de mult îşi îndoaie spinarea toată lumea când el se apropie. De data asta, un cetățean se lua de el pe față, fără să-şi dea cu vaselină pe dindărăt ca să-i vorbească; aşa că avea şi el, în fine, impresia că întâlneşte pe cinevaşilea. Asta îi lipseşte cel mai tare preşedintelui – să aivă pe cineva ca să-i vorbească.

Tace ca să bea.

Afară plouă cu găleata sau cu toptanul. Plouă ca-n Esenin şi

poema rusă. Cu broaşte! Cu peşti! În valuri, în chimvaluri, în avaluri. Suntem singurii clienţi din restaurant. O chelneriţă amorfă, albă şi roşcată ca un portret de Marie Laurencin, cască în faţa uşii cu geamuri. N-am văzut-o încă deloc pe coana Tatzi. Béru se scobeşte între două carii şi scuipă departe rezultatul extracţiei. Chestia se agaţă în laţele chelneriţei. Aceasta crede că e o muscă şi îşi vântură mâna.

– Am început iar să citesc, mă anunţă Béru.

– Ai primit cartea de telefon pe anul ăsta?

– Nu, am căutat prin bibloteca lui Marie-Marie, de are dulapuri pline. Am înnemerit peste *Cugetările lui Blaise,* de Pascal.

Se strâmbă.

– N-are nici personaje, nici acţiune. Am aruncat-o la pagina cincizeci; şi Blaise tot nu venise.

Deversează masiv în josul paginii şi o strigă pe chelneriţă, fluturând butelca goală:

– Soră-sa în culori, pliz, miss!

Apoi, revenind la lecturi:

– Dar, dimpotrivă, m-am dat în vânt după *Studii asupra isteriei,* de Freud. Am fost sedus de tehnica lui psihoanalitică privind libera asociere a imaginilor, care permite să fie decriptată semnificaţia inconştientă a conduitelor ireductibile la logica proprie conştientului. Asta da, e dată în mă-sa, bătrânul avea ceva în crăticioară, pe toţi dracii!

Încetez să-l ascult sau cel puţin o fac cu o pasiune mai temperată, fiindcă patroana tocmai a apărut.

Închipuie-ţi o cucoană de cincizeci şi peste, îngrăşată de vârstă, de menopauză, de clămpău, cu pletele extraplatinate, gen boarfă de dinainte de război, fardată ca un afiş celebrând Carnavalul de la Rio şi îmbrăcată în roşu-aprins, îţi dai seama! Vocea îngroşată de alcool, de fumat, de ciocuieli, de nopţi pierdute şi alte marafeturi ale vieţii ei de ţaţă. Când vorbeşte, e ca şi cum te-ai pârţâi în cadă.

Îi porneşte din adâncuri şi îi urcă la suprafaţă în ciorchini. Eu, dacă aş fi ea, aş scuipa perii de mătigușuri strânşi în gât şi aş da fuga la un orelist, ca să mă asigur că racul cel nasol nu o face pe prostul cu amigdaele mele.

Se apropie de masa noastră, cu un ochi închis în spatele coloanei de fum ieşit din cuiul de secriu. Sub fusta de lână, burtoiul i se rotunjeşte.

– Totul e în regulă, domnilor? întreabă cu aerul că i se bălăbăne de răspunsul care, o, la, la, nici nu ştii cât de mult.

– Admirabil! îi răspund. Dacă aş povesti la *Prunier* sau la *Leduc* despre porcuşorii dumneavoastră prăjiţi, s-ar împuşca pe rând domnii patroni ai marmitelor.

Ochiul închis i se cască pentru a mă percepe mai bine.

– Ce-aţi comandat la felul doi? mi-o taie.

– Un antricot în sos de vin, frumoasă doamnă.

– Cu tăiţei proaspeţi, completează Bérurier.

Ea schiţează un zâmbt extatic, care lasă să se presimtă că nu există mai mare fericire pe lume decât antricotul ei cu tăiţei, în afară de o noapte de amor cu Alice Sapritch.

– E simpatic la dumneavoastră, o tămâiez cu o meclă nevinovată; ambianţa de cârciumioară se pierde în zilele noastre, degeaba am susţine contrariul. S-ar părea că vinerea faceţi aioli?

Ea încuviinţează, gânditoare:

– Numai la comandă; cine v-a spus?

– Un amic de-al meu, domnul Meyer.

Matroana scutură scrumul ţigării în falsul şemineu, unde pâlpâie jarul a două splendide buturugi de sticlă. Roşcata apare cu antricoatele noastre.

– Mă duc să vă caut tăiţei, ne promite întorcându-ne spatele.

Îmi scot portofleonţul şi pescuiesc din el două bumăşti pe care le întind ţăţicii.

– Ca să fim în bună regulă, o anunţ.

Ea se încruntă.

– Haideți, domnilor, terminați-vă masa înainte de a plăti.

– Asta e pentru vizita la etajul întâi, îi explic.

Dar cucoana cu plete nichelate mimează nedumerirea totală.

– Ce înțelegeți prin „vizita la etajul întâi"?

– Aceea despre care mi-a vorbit... Meyer.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Bérurier, care şi-a îndesat în concasor o ciozvârtă de bovină mare cât mâna mea, fonfăne:

– Vrea să zică că metahrisim, inimioaro, să ne bem cafeaua într-o companie galantoană. Clămpăul ne face de ajungem ca neşte canguri; plecăm de la ideea că, aşa cum nu se există sâmbătă fără soare, tot aşa nu e haleală adevărată fără o consecutivă partidă de jamboane.

O apucă toți dracii pe zeița cârciumărelii. O, mai pardon! I se profanează blazonul madamei habarnam; i se umblă cu bocancii prin pedigri, i se dă cu sloboz pe onorabilitate.

De-ai vedea-o cum îşi contractă labialele, ochii şi, probabil, şi dindărătul! Astringentă de pe peste tot disprețuitoarea.

– Ei nu, domnilor, dar unde vă credeți? Dacă e o glumă, nu o găsesc glumeață deloc! De n-ați fost cumva induşi în eroare, că e atâta răutate în lumea asta! Numai că tare aş vrea să ştiu! Mi-ați face un serviciu spunându-mi cine răspândeşte asemenea zvonuri atroce. Spuneți-mi! Spuneți-mi! Ştiam eu că oamenii sunt nişte scârboşi, dar dacă au ajuns într-o astfel de măsură, nu pot decât să las brațele să-mi cadă.

Mămica îşi continuă, cât vezi cu ochii, incantațiile imprecatoare. Totul devine un discurs monstru. Mi se pare chiar că o s-o dea pe lacrimi, dacă nu cumva i s-a deblocat rimelul. Ne cufundăm în patetic. Are copii coana Tatzi. Şi ne roagă să remarcăm că unul dintre ei e în anul doi de medicină. Fata mai mare i s-a măritat cu un ataşat de ambasadă. Auzi, nenică, vezi să nu

dăm în gropi! Că am început să ne luăm de onoarea Franței cu incinerațiile noastre perfide. De-ar fi să ducă lucrurile până la capăt, ar anunța poliția. Știe ea un divizionar care ar face ca toți dracii aflând de o chestie ca asta. Hai, gata, uşcheală! Clămpăul şi butelcile ni le dă moca. Nu mai rabdă să o lungim pe-aici nici treizeci de secunde!

Bérurier înfulecă la greu. Se şterge de sos cu molan, ca să le facă loc tăițeilor.

Cât despre messire Sana, acesta priveşte liniştit cum patroana o ia prin arătură.

Când persoana tace, rămasă fără glas, mă ridic liniştit şi ies din încăpere. Am identificat deja locurile. Iată coridorul, scara. Urc la primul etaj. În fața mea, o uşă; o deschid. Dau într-un salon unde o fetiță drăgălaşă păleşte deasupra unui caiet cadrilat precum arondismentul optsprezece într-o seară de hacatombă a băbuților. Îmi zâmbeşte.

– Îți faci lecțiile? o întreb.

– Ia ghici! îmi răspunde.

Nu mai există puştime. Toți ne iau de maimuțoi. Pentru unii ca ăştia, la douăzeci şi cinci de ani eşti catalogat drept monument istoric, sunet şi lumină pe Acropole!

Mă car. Scurtă vizită a culoarului. Nici o placă smălțuită pe uşi. Nici măcar vreo urmă de şuruburi.

Bazându-mă pe descrierea lui Raphaël, o deschid pe aceea care trebuie să fie uşa Măceş. Se află, într-adevăr, acolo un dulap în perete, dar fundul îi e plin, absolut deloc amovibil.

În josul scării, coana Tatzi şi-a lansat marea ofensivă vocală. Interpretează *Croc Blanc* în stereofonie şi joacă, personal, haita de lupi.

Da, am luat-o în poponeață.

– Cine v-a permis? Cu ce drept? Etc.

Nimeni nu mi-a permis, nu am nici un drept. Gata, o tăiem. Bună seara, madamo!

* * *

– În urma arestării lui Sein Raphaël al dumitale, au curățat grajdurile lui Audiard de la coana Tatzi a dumitale, mă asigură Alexandre-Bénoit. Babornița s-a prins că avea să se strice vremea pentru felinarul ei roșu, așa că a evacuat șeptelul.

– Iată un admirabil rezumat, îl aplaud; se vede că spiritul tău organizat se îmbogățește în urma lecturilor profunde.

– Probabel, și încă nu s-a termenat, făgăduiește Grasul, că i-am dat de gust, pretine. Începând de diseară, o să îngurgitez *Triumful sensibilității,* de Goethe, care mi se pare al naibii de drăcos. În zilele noastre, ăl de nu face cinste culturii o ia pe dindos, amice. Nu poci să-ți neglijezi cunoștințele. E ca și cum ai refuza să iei avionul sub pretestul precum că zboară. Haleala, soileala, puțuiala – fie, dar trebă să-ți înmobilezi și spiritul; că de nu, te pomenești debranșat ca un comatos care până la urmă le face lehamite la toată lumea.

Bărbatul atins de harul cunoașterii își ridică, icnind, una dintre fese, ca să slobozească un vânt de forța 4. Ușurat, se așază deasupra isprăvii sale și continuă:

– Dacă vrei să te faci ascultat, nu e cazul să te zgârcești.

Nașparlia la nenea ăsta e că niciodată nu întârzie asupra unui inconvenient. Fără încetare înfulecat de viitor, valsează într-o imponderabilitate siderală, care îl ferește de toate relele.

Dar eu, vai, nu trec peste decepții; dimpotrivă, le iau de gât și le scutur ca pe niște pușculițe.

– Președintele va cădea pradă furiei lui de zile mari, pronostichez. Tinde prea mult să mă socotească drept zâna Marjolaine, și mereu se așteaptă din partea mea la cioace pozitive. Mă ține pe mâna înmănușată, ca pe un șoim, și mă aruncă asupra prăzii; dacă

mă întorc cu ciocul gol, mă face de canar.

– Ce dacă, obiectează Apostolul, canarul e mişto, face parte din familia fringilide şi seamănă cu o pasăre galbenă.

Maiestatea Sa îşi degazează prăjeala rîncedă, după care întreabă:

– Ce-ai face, artistule, de ţi-aş zice că eşti un găgăuţă?

– Ţi-aş cere să-mi furnizezi dovada a ceea ce avansezi, Grăsane.

– Bingo, îi dau drumul!

Îşi adună mentalul, apoi despachetează marfa:

– Dacă e egzact că Raphaël îşi livra şterpelelile în ogeacul coanei Tatzi, ai dovada că babuşkina ştia despre asta bine mersi, caraghiosule.

– A, da?

– Da. Presupune că adineauri ai fi găsit lucrurile aşa cum ţi le-a turuit nea Sein; n-ai fi avut nici o probă despre inculpabilitatea bătrânei ţaţe. La urma urmei, chestia putea fi pusă la cale fără ştiinţa ei. Dulapurile cu fund dublu sunt un gadget de bordel, ca şi oglinzile străvezii; cioacă de permite neşte partuzele de toată frumuseţea. Două perechi intra fiecare în câte o odaie, după care se întâlnea câteşipatru ca să şi-o puie în voie, care mai de care. În caz că vrun peşte venea să le mai umfle neşte biştari, îndată se întorcea fieştecare la bază, înainte să deşchiză uşile. Coteţul madamei era echipat în vederea ăstor schimburi curturale. Şi ne putem închipui că neşte jmecheri a hotărâtără să profite de chestie. Mămica îl lua în braţe pe nu-ştiu-n-am-văzut – şi arrivederci Roma să o mai poţi înfunda. Dar însă acuma, din faptul că şi-a dat la întors ogeacul, a expatriat păsăricile şi a refăcut dulapul, asta dovedeşte că era la curent cu tărăşenia şi că riscul i s-a părut prea mare ca să-şi ducă mai departe negustoria de fofleancă. A crezut că iese din belea dacă stopează vânzarea de jamboane; din contră, Sana, din contră, ţi-a dovedit că eşti, bine mersi, pe fir, amice. Dacă stai să te gândeşti, fundătura ta este în realitate Avenue des Champs-Élysées!

Îi trag Magistralului o palmă pe spate.

– Superb, Béru! Oul lui Columb!

Pretinarul bodogăneşte:

– Columb ăsta al tău, la urma urmelor, nici n-avea nevoie să se dea de ceasul morţii ca să echipeze neşte corăbii; îi ajungea o găină ca să devie celebru. Ai vro idee ce trebă să faci începând din clipa asta acuma?

– Da, messire, am o idee.

* * *

Un motociclist o aşteaptă în faţa stabilimentului. Un soi de grăsan cu părul creţ şi muşteţe iberice. Îşi ţine pe rezervorul bârâitoarei obosite casca vopsită ca o vaca-popii. Poartă un blug soios şi o superbă geacă croită din piele de bovină sintetică.

Ploaia continuă să cadă în valuri, oblică în lumina lampadarelor. Ca într-un Carné din epoca de glorie. Motociblegul rabdă stoic în ploaie. Portughez ca un cintezoi! Îşi aşteaptă frumoasa ca să i-o tragă clasa una, la sfârşitul zilei, în sănătatea nevestei care îl aşteaptă în ţara lui. Trebuie că i-o pune ţeapăn, înainte de a-i cânta fado-ul de seară. Îi ghicesc lui Vasco da Gama nişte supape umflate de mama focului.

Gata, răbdarea îi va fi răsplătită. Chelneriţa roşcovană pleacă de pe covorul coanei Tatzi, sublimă în impermeabilul ei transparent care seamănă cu un prezervativ pentru daravelele friguroase. Dameza poartă pe tărtăcuţă un al doilea prezervativ, pentru ca ploaia să nu-i stingă incendiul natural. Uite-o că-i trage un pupoi lui messire Bandalez, apoi îşi saltă poalele care să încalece pe cursierul de foc. Vrummm, vrumm! Uşcheala. Pornesc în urmărirea lor.

Portughezul rulează uşurel, fiindcă viteza e reglementată şi nu îngăduie performanţe. Emilio se teme să nu-şi piarză permisul; ştie el cum e cu delatorii! Ai de-a face, într-adevăr, cu o grămadă de xenofobi. De-ăia pentru care arăbeţii, iugoslavii, spaniolii şi alţi

iberi reprezintă o înşelăciune foarte cumplită. De acord, trebuie şi ei să se ferească de zbârceli, dar în ce priveşte *dura lex sed lex*[9], lasă-te în grija lor – băieţii veghează! Pâinea francezilor, îmi dai voie, e ceva sfânt. Nu te atingi de ea! Până şi cojile pot fi refolosite, la o supă cu crutoane.

În timp ce conduc, îi dau un telefon Grasului, care e pe cale să absoarbă *Triumful sensibilităţii* de Goethe, operă bogată în tribulaţii, pe când doamna Berthe îi aplică o ciocuială vioaie, ca să-şi pună în mişcare zigomaticii.

– Am nevoie de tine, bostănelule.

– O nasulie? întreabă cucurbitaceul.

– Nu, o tură de noapte. Întâlnire peste un sfert de ceas, în fundătura Doamnelor Borţoase, numărul 6; în sus, la al optsprezecelea.

– Arondisment?

– Dacă ar fi fost vorba de secolul optsprezece, îi telefonam lui Voltaire.

Îl aud spunându-i balabustei:

– Pe loc repaus, Berthy: mă duc la şcoală; o să mă isprăveşti când mă întorc.

La care soţia îi răspunde că atunci o să doarmă şi că ciocuiala nu mai poate fi încălzită, spre deosebire de friptura burgundă de vacă.

Bérurier admite şi găseşte o cale de mijloc: dacă Berthe doarme, o s-o ţepăluiască pe plătit, ca să nu o trezească. Reglând astfel acest litigiu matrimonial, mă anunţă că şi l-a pus pe Gogu la loc în sipet şi că va veni la întâlnire.

Se aude ultimul jurnal de la un post TV, sângerând din plin de pe urma a mii de gherile şi catastrofe, cu anunţul că noul impozit a sosit, să nu ne facem probleme, şi că preşedintele va pleca în curând

[9] „Legea e aspră, dar e lege" (n. tr.).

către Houlala, trecând prin Kalamitas şi Zimbaloum, unde va avea o scurtă convorbire cu preşedintele Dukono[10], pentru a încerca să regleze diferendul care îi opune în chestiunea acelei note de gaz neplătite şi a celor două care de luptă livrate fără şenile.

Tărăboanţa cu tracţiune pe faţă a Matahalei năvăleşte în fundătură, uşor de recunoscut din cauza raritătii sale şi faptului că parbrizul spart a fost înlocuit cu nişte scânduri.

Omul îşi parchează cu grijă vehiculul pe mijlocul şoselei şi îl încuie, ceea ce este o lucrare delicată, deoarece balamalele nu mai ţin, apoi îmi adresează un semn prietenesc.

După ce a ajuns lângă mine, îşi ridică rubiconderia spre imobilul lepros numerotat „6" cu creta.

– E bal la guvernator? întreabă.

– Nu, şedinţă de fichi-fichi la roşcata coanei Tatzi. Un portufleţ cu mustaţă e pe cale să o escaladeze. Le vom lăsa încă cinci minute de infinit, după care intervenim.

– Începi de la capătul de jos al scării?

– Cu cât voi afla mai multe despre blondina noastră, cu atât voi fi mai pregătit să o iau din scurt la momentul potrivit, nu?

– Jockey! Dar crezi că Incendiata ştie destule? Pare atât de proastă, încât i-ar provoca o criză de ficat unei fantome.

– Până şi proştii au ochi şi urechi, Grasule, ştii şi tu asta!

– Adevărat, convine Intimul.

Se aude indicativul de sfârşit al telejurnalului. Noapte bună, micuţilor, dormiţi fără griji; lumea rămâne aprinsă de cealaltă parte a planetei şi alte infamii se săvârşesc pe acolo, ca să vă desfete mâine. Tschao! (Sau Ciao)[11].

[10] *Ducon*, „prostănac" (n. tr.).

[11] Ori bună seara (n. a.).

Oamenii nu se imaginează. Popolo se lasă adormit de cupele mondiale de una şi de alta, de Turneul celor Cinci Naţiuni; fotbalul, tenisul, rugby-ul, schiul, ciclismul ascund rahaţii de pisică. În timp ce mulţimea vizionează performanţele, şmecherii o jefuiesc la drumul mare, aşa cum odinioară pungaşii înşfăcau pungulițele cu piaştri ale gură-căschimii, în vreme ce smulgătorii de dinţi le mobilizau atenţia asupra estradei.

E plin în jurul nostru de smulgători de dinţi. Priviţi încoace, priviţi încolo, vedeţi asta, vedeţi aia! Şi între timp – crac! Ceasul meu! Portofelul! Virtutea! Duse! La toate azimuturile, fără să-ţi dai seama. Operaţie fără dureri. E belea în Noua-Caledonie? Brava! Minele de nichel ajung la pământ; şi întrucât Noua-Caledonie asigură zece la sută din producţia mondială de nichel, preţurile vor sări în sus. Brokerii din New-York şi din Londra îşi vor freca mâinile. Dar tu, măi Nae, nu te ocupa de asta. Uită-te la Platini cum se duce glonţ, cu mingea la picior! Şi Mache Eroul, adică Mac Enroe, te-ai prins ce mai smash, pretine? Dar mai ales nu te supăra; închide-ţi fleanca – spunem noi restul pentru tine. Te digerăm şi te defecăm, bătrâne porumbel. Asta numesc ei o lovitură senzaţională: tu devenit rahat prin forţa propriei tale inerţii. Din când în când, ca să pari că pari ceva, zbieri cât te ţine gura că „ăştia ne ţin de maimuţoi!". Greşeală, fiule, mare greşeală; tu le ţii lor maimuţoiul. Aici e neînţelegerea. Într-o bună zi, vor afla câtă dreptate aveam. Vor veni în pelerinaj la mormântul meu, autocare întregi, li se vor face reduceri. Vizită la mausoleul lui Santantonio, de la Paris la Paris, hotel şi pensiune incluse. Numai bacşişul va fi facultativ. Vor avea dreptul să-mi atingă piatra, îi voi vindeca de scrofule, de diaree verde, de psoriazis. Una peste alta, voi fi un fel de Lourdes. Ştiu că Dumnezeu este de acord, mi-a dat de ştire azi-noapte.

Gagica se numeşte Marthe Inidraï (s-a născut, probabil, în Ţara Bascilor). Şade la etajul trei, alături de umblătoare. Ceea ce e practic,

când ai diaree după niște stridii stricate. Numele îi e prins pe ușă cu o piuneză. Sonerie canci.

Bat. Un timp de stupoare neliniștită outside, apoi doi papuci vechi patinează în direcția noastră. O voce nesigură întreabă:

– Ce e?

Șoptesc cu glas subțirel:

– Un comision din partea doamnei Tatzi.

Acest sesam e de ajuns. Marthe deschide.

Viziune supremă. E îmbrăcată doar cu un prosop de baie azuriu, care se armonizează perfect la culoarea părului. Nimic nu e mai sclipitor decât portocaliul și bleul. Pletele îi curg râu pe umerii goi, al naibii de scheletici. Ne aflăm în plină *Castă și ofilită,* episodul în care Floare de Maidan primește vizita ușierului. Persoana ne recunoaște și-și holbează pupilele.

– Noi suntem, o liniștesc. Și tare am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu dumneata.

În timp ce vorbesc, îi exhib legitimația sticletească.

– Poliția? se minunează ea.

– Da, inimioaro, dar nu-ți face griji, că nu cu dumneata avem treabă.

Și atunci știi ce? Aici o să te fac să râzi. Domnișoara începe să zbiere:

– Emilio, e poliția!

Motocifleontul portughez dă năvală, cu torsul încă gol după îmbrățișarea pasională la care taman a subscris. În lăboanță are un pușcoci. Cu cealaltă mână își ține de guler casca, de-ai zice că e un coș pentru salată.

Părul creț i s-a lipit de funtea taurină, din cauza sudorii amorului. Și ticălosul ne țintește ca pe niște casieri de bancă! La dracu'! A citit asta în *Săptămâna lui Suzette* artistul!

Și eu care îl credeam un cinstit slujbaș al Regiei, venind la sfârșitul zilei să-și lustruiască bastonașul! Când colo, dăm peste un curat răufăcător, care nu ezită să amenințe cu arma niște caralii.

– Depărtați-vă! ne poruncește.

Îl știi pe Béru. Genul ăsta de somații îl face să râdă mai abitir decât povestea cu sentinela care îi zice lui Mitterand: „Domnule președinte, țineți-mi dumneavoastră gustarea ca să vă pot prezenta arma pentru onor."

Om practic Mamutul! Totdeauna știe cum s-o apuce. Uite că trage un șut în cască, ceea ce e de ajuns ca să modifice ușor atitudinea portughezului. Acesta din urmă execută un sfert de întoarcere pe loc, ca să-și salveze gamela, prezentând astfel un maxilar cam grăsuț, în care admirabilul meu prieten se grăbește să aplice o lovitură de bostan menită să-l paradească la moment. Auzim trosnetul.

Celălalt își ridică pușcoacea să ne stropească – numai că marele comisar Sana... m-ai înțeles? O tălpice mongolă la babaroase. Noroc că micuța Marthe și-a luat porția de mățiguș, fiindcă n-o să mai poată conta prea curând pe aptitudinile ecvestre ale domnului aici de față.

Béru îl înhață de încheietură ca să-l facă să lase arma și lovește mâna tipului de genunchiul său ca o nicovală. Un nou trosnet. În cel mult patru secunde, am obținut un nene pe care un negustor de sclavi n-ar fi dat nici un creițar, într-atâta e de înmuiat de sus până jos.

Îi vâr în poznar pușcoacea, îi pun cătușele și ne apucăm să dăm ocol apartamentului.

Terorizată, Marthe uită să-și mai țină prosopul peste geografie. Perechea de sacoșe goale îi atârnă ca vai de lume, precum pleoapele lui Bodard. Există cu adevărat ființe în dezolare totală. Dom'șoara Pas-de-bol își găsise un zdrahon din Sud ca să o țepuiască – și noi tocmai i-am spart jucărica. Până să mai dea peste o sabie ca Emilio, va trebui, sper, să interpreteze solo de harpă cu un singur deget.

Locuința se compune dintr-o odaie cu două despărțituri; una servește drept bucătărie iar cealaltă drept alcov. Acestea fiind zise, totul e curat, modest, kitchos.

Béru se așază la masa unde o butecă de Matheus rozè, pe jumătate goală, îi cântă *Fascinație,* deoarece dumnealui consideră că e pe jumătate plină.

Culeg geaca tipului ca să-i iau portofelul – o chestie cafenie, moale și umflată. Examinez actele, înainte de a le strecura *in my pocket.*

– Un asemenea rodeo, mormăi, poți spune că îl face pe cow-boy!

Bărbatul s-a așezat, lângă perete, cu picioarele încrucișate. Brațul rupt îi atârnă inert, iar cu mâna validă își masează testiculele dureroase. Nu-i deloc în apele lui Conchistatodul din arondismentul optsprezece.

– Stai cu ochii pe amorezi, Grasule, că eu cobor la tărăboanță să telefonez.

– Fii pe pace, tipule. O să veghez la luna lor de miere ca cum ar fi a mea, promite Monolitul, întinzând mâna spre sticlă.

Dau peste inspectorul de poliție Papillon, poreclit așa fiindcă veșnic își pipăie papilele. Îi dau coordonatele lui Emilio Bandalez[12], adăugând o descriere a personajului, exactă ca o fotografie a lui Lartigue.

– Stați nițel, domnule comisar, chestia asta îmi spune ceva.

De când mi s-a pus telezbanț în șaretă, viața mi s-a simplificat. Lungit îndărătul volanului, lenevesc așteptând răspunsul. Umbre puchinoase se strecoară pe lângă ziduri. Miroase a marafet surmenat și a sos chinezesc. Parisul se transformă la greu. În anumite colțișoare, de pildă la Belleville, devine Canton. Odinioară duhnea a prăjeli, acum a rață lăcuită. De la un război la altul, își fac apariția galbenii. Bine ați venit, fraților!

– Sunteți la telefon, dom' comisar?

– Extrem de; ei bine?

[12] *Bande à l'aise*, „încotoponeşte-te în voie" (n. tr.).

– Nu prea curat portughezul dumneavoastră. Arestat în două rânduri pentru jaf cu mână armată. A doua oară, a fugit de la tribunalul din Pontoise, în timpul procesului; după aceea, avem motive întemeiate să credem că a jucat un rol activ în hold-up-ul de la B.N.P., de luna trecută. Acum o săptămână a fost cât pe ce să-l înhățăm pe strada Douai, dar a reușit să scape luând ostatic un automobilist.

– Mulțam, Papillon, și noapte bună.

La Marthe Inidraï, atmosfera nu e deloc euforică. Se instalează o toropeală de priveghi. Gangsterul se strâmbă de durere, în timp ce ea, tot sprijinită de perete, își strânge prosopul peste nuditatea grețoasă.

Béru, care a înțeles ce mă dusesem să fac, mă întreabă din priviri. Cu o coborâre a pleoapelor, îi confirm că am dat peste un muşteriu serios. Grasul eructează de plăcere și goleşte sticla.

Îmi pun pe spătarul unui scaun impermeabilul șiroind de apă și pe colțul mesei posteriorul .

– Auzi, Marthe, ai nişte prieteni de toată frumusețea! atac arătând spre respectivul paradit. Unde ai fost să-l pescuieşti pe mocofanul ăsta?

Ei bine, uite că se porneşte să bâzâie, ca Proust când își înfuleca madeleina. Îți pot recita, stând într-un picior, povestea ei: gagica a debarcat din provincia sa de puțin timp. Greu de găsit un coteț și ceva de lucru. Când soseşti inocent și sărac, ai parte la Paris de întâlniri dubioase. Bandalez trebuie să o fi agățat într-un bistro sau la un bal, ori chiar la bâlci. Punctele de contact între gâsculițe și rechinii stricați nu variază niciodată prea mult.

– Frumosul tenebros de colo ți-a găsit locul de la maica Tatzi?

– Nu le spune nimic javrelor astea! îi aruncă tovarășul de pat.

Grasul se ridică oftând. Mereu aceeași slujbă sâcâitoare! Dă-i bătaie, dă-i bătaie! Nici un moment de răgaz. Nu ajungi să-ți răcorești

muşchii, că iar trebuie să tragi tare. De-ţi vine să crezi că viţeii ăştia adoră să fie luaţi la pumni. Se duce la portughez, înşfacă lanţul cătuşelor şi-l ridică de această toartă improvizată. Celălalt urlă de durere, din cauza aripii frânte.

Însă Matahală, îmi dai voie? Îl târăşte preţ de doi metri pe pardoseală. După care îl lasă jos. Iar apoi se urcă pe burta lui Emilio, ca să-l surplombeze mai bine, cred. Cu o asemenea greutate pe ghiozdan, răsuflarea celuilalt a plecat fără adresă, îţi dai seama!

– Ascultă încoa, grăieşte amicul, că am vro două-trei cioace să-ţi spui. A dintâi e să nu ne mai faci de javre, a d-a doua e să-i zici pitulicii tale să răspunză la întrebările noastre în loc să ne facă contracţii şi a d-a treia mi-a ieşit din minte, dar o să-mi revie.

Pe urmă, către mine:

– Sana, care-i în linii mari corticulul vintre al domnului?

– Jaful, jaful şi iar jaful. Oamenii noştri de la Casa Frivolităţilor îl caută aşa cum, la Salonul Auto, prostaticul caută un pisoar.

Béru clatină din cap.

– Braţul drept i s-a rupt, accidental, când mi-a căzut pe genunche, parcă aşa mi se pare, nu?

– Aşa s-ar zice.

– Închipuie-ţi că n-are noroc şi că acuma şi-l rupe pe-ăla stâng; cum de mi şi-ar mai trage pantalonii? Zât e, zău, checion! cum zice englezoii.

Tot sporovăind, îşi strecoară piciorul stâng pe sub cotul stâng al lui Emilio şi-şi pune piciorul drept pe antebraţ.

– Două fracturi în aceeaşi seară, asta chiar că e legea seriilor, nu găseşti, Sana?

– Trebuie să recunosc.

– Nu! strigă Marthe.

Într-un elan implorator, lasă să-i cadă prosopelul de *bath,* şi urechile de spaniel i se oferă poftelor noastre. Pe neica Aleksandrovici-Benito, fie că e atârnătoare ori ascensională, flască ori dila-

tată, avanscena unei gagici îl pasionează întotdeauna. Ochii grei i se umplu de o reverie sordidă.

– Aş sufla oleacă într-înşii, să ţi-i îmbunătăţesc, micuţo! o asigură Irezistibilul.

– N-aveţi dreptul să-i faceţi rău, răspunde femeiuşca, voi depune plângere!

Grasul schiţează un zâmbet extatic, gen domnul Frossard în ziua când l-a întâlnit pe Dumnezeu.

– Ştii ce mă întreb? zice. Dacă i-am pune băietului ăsta casca şi l-am arunca pe fereastră, de la etajul trei, cu dovlecelul în jos, crezi că ar face buba? Mă cunoşti, mă dau în vânt să fac esperienţe...

– Cred că îmi vine o idee mai bună, Grasule.

– O putem şti?

– Du-te şi bagă-l în pat pe nasolul ăsta, ca să rămânem între noi. Dacă ar trage şi nişte soamne, ar fi cu atât mai bine.

Béru se ridică.

– De dormit, o să doarmă el! promite. Tocmai am luat cu mine pastilele calmante.

Şi-şi mângâie, cu dragoste, falangele dreptei cu palma stângă, aşa cum, între două reprezentaţii, Buffalo Bill îşi unge revolverul magic. Apoi începe să se ocupe de portughez. Trosc, trosc! O dublă peste bot. După ce că avea şi maxilarul dislocat, îţi dai seama? Cel puţin nu mai suflă pe traseul duşumele-pat.

– Dar ce sunteţi, tâlhari sau poliţişti? strigă biata micuţă Marthe.

Copleşită, terorizată, numai bună de chestionat de acum încolo. Maiestatea Sa se întoarce să-i mângâie sânii. Dar ea e atât de distrusă, încât nu are nici o reacţie.

– Ştii că eşti frumoasă în felul tău, puştoaico? o complimentează Dolofanul.

E reţeta lui secretă în materie de dame. Madrigalul tout terrain. Scoate o limbă lungă cât o faţă de masă de banchete şi-i linge

niţel sfârcurile; din simplă prietenie; cu o cazma pe dindos drept completare, aşa, în trecere: iute făcut, nedescoperit, următoarea!

Chelneriţa se trage înapoi precum capra lui mister Seguin în faţa lupului.

– Simt nevoia să-ţi fac un dar regesc, micuţo, îi zic.

Ea îmi aruncă o privire vrednică de milă, care ar fi înmuiat odinioară până şi un antricot de la Jacques Borel.

– Tu răspunzi cât mai bine cu putinţă la întrebările mele, iar eu uit de răufăcătorul tău, fiindcă nici cu el nu avem vreo treabă. Dacă n-ar fi făcut-o pe gaucho cu pistolul ăla, atunci când am venit, aş fi stat de vorbă şi cu el.

Ea îşi flutură pleoapele stil Marlene în *Îngerul Albastru,* numai că nu poartă nici joben, nici ciorapi negri.

– Aşa spuneţi dumneavoastră...

– Îţi spun, fiindcă e adevărat. Uită-te în ochii mei, fetiţo, şi înţelege că te poţi încrede în mine; ţi-l las pe banditul tău, care te va putea face să petreci încă nişte seri frumoase. Îi dăm drumul? Nu ai nimic de pierdut, numai de câştigat.

Ca s-o incite, Béru îi plasează o mângâiere căzăcească pe sub prosop, în regiunile amazoniene.

– Lasă-te în grija noastră, puicuţo, îi gângureşte, suntem încoţopenitori, nu schimbători.

De data asta, se aşază şi o ia pe genunchii lui capitonaţi.

– Dă-i bice, Sana, inimoara asta nu cere decât să ne fie agriabilă.

Aşa că, bine, îi dau bice.

– De cât timp lucrezi, Marthe, la maica Tatzi?

– De optsprezece luni.

– Cum ai intrat la ea în serviciu?

– Am fost recomandată.

– De cine?

– De un prieten al lui Emilio.

– Îl cunoşti?

– Da, l-am văzut o dată.
– Unde?
– Aici.
– Cum îl cheamă?
– Domnul Amédée.
– Doar atât?
– Nu știu nimic altceva.
– Cum arată?
– E tânăr, înalt, brunet, cu niște aparate de fotografiat. Purta un costum de velur verde și avea plete lungi până la umeri.
– Și?
– Ei bine, asta e tot. I-a spus lui Emilio că doamna Tatzi ar vrea, poate, să mă ia de probă.
– De probă ca să servești la masă?
– Da.
– Numai ca să servești la masă?
– Ei bine...

Întrebarea o dezorientează. Nu știe să mintă, dovadă că are „un fond bun", cum zice Félicie. Matahală îi parcurge anatomia cu lăboanțe grăbite. S-ar zice că ea nici măcar nu-și dă seama de asta.

– Vrei să-ți spun ceva, micuță Marthe? N-ai intat la maica Tatzi ca să servești porcușori prăjiți în motorină – sau nu numai pentru asta. Adevărata ta perspectivă era datul în bărci. Bătrâna ținea, la primul etaj al cârciumii, un bordel clandestin. A luat în mână formarea ta, ca să-ți îngăduie obținerea permisului de târfă. Presupun că, pentru început, ai fost completare de program la niște partuzete?

Dată în vileag, roșcovana rămâne fără glas. Îmi imaginez că, la baborniță, făcea figurație pentru clienții plecați o țară cu sorcova. Asta nu înseamnă că Marthe va fi vreodată o târfă de cursă lungă. Dar imaginea ei fanată, lividă, bătută excită într-o anumită măsură niște domni care visează să o pună ca în melodramele de doi bani, à

la Eugène Sue. Pun pariu că ţaţa o îmbrăca în zdrenţe, ca să-i desăvârşească personajul de oprimată.

– Inutil să ne pierdem în finețuri, sărăcuța de tine, te-ai prins de-acum că nu erai de talie. Eşti făcută pentru frichineală cum sunt altele pentru escrocherie. În cazul tău, e vorba de o eroare de tricotaj, de la bun început. Adevăratul destin ți-ar fi fost căsătoria cu un tip de treabă din cătunul tău şi nu s-o faci pe libertina la Paris. Hai, răspunde, am văzut corect, da, sau la naiba?

Ea înalță din umeri, în semn de încuviințare.

– Dacă ai vrea să-ți ridici olecuță niţeluş poponeaţa, micuţo, îi declară Eminentul, mi l-ai libera pe Gogu care înfloreşte prea de tot la contactul cu tine; că, gata oricând, cum sunt eu, nu rezist la căldura comunicativă a putinicilor.

Ea se ridică. Maiestuosul se dedă unei operațiuni de degajare ale cărei peripeții nu le pot urmări. Când o invită pe Marthe să se aşeze la loc, cea din urmă pare oarecum surprinsă şi dansează o gigă înainte de a găsi poziția ideală.

– Gata, poți să continui, fiule, îmi declară Borţomega; în viață există câte un loc pentru orice lucru şi orice lucru să fie locul lui, iar atunci vacile o să fie bine păzite. Hei, uşurel, nu gesticula din poponel, fetiţo, că altminteri dacă nu, o să mă faci să dijunctez.

Marthe plânge încetişor.

De durere fundamentală sau de emoție? Ce sedativ să-i dau? Nişte vorbe bune sau nişte vaselină?

– Da, da, aţi văzut corect, se prăbuşeşte ea. M-am dus la doamna ca să mă fac prostituată, dar ea prefera ca, pe timpul „formării", să servesc la restaurant.

– Când şi-a închis prăvălia clandestină?

– Acum câteva săptămâni.

– Ca urmare a ce?

Ea îşi ţuguiază buzele, ca să scoată un zgomot de pârţ, de altfel foarte compatibil cu fizionomia de dindărăt trist, marcat de împroşcări cafenii.

– Nu ştiu nimic. Doamna a anunţat cum că fusese prevenită că, pentru câtva timp, trebuie să înceteze totul. Domnişoarele i-au plecat şi ea şi-a adus nepoata care, de la moartea mamei ei, stătuse la un pension.

Visez cu ochii deschişi. Îmi recit nişte chestii, orice, cum îmi vine la nimereală. Îmi spun *Lucia de Lamermoor* (de Donizetti) şi imediat apoi: „Lucid, mama muşcă"; mai apoi „Elucidează amara moarte"[13] – lucruri de-astea... Îmi place foarte mult, e un ulei mental, pentru ungerea creierăşului; prostii în flacon: pui câteva picături pe o cârpă, lustruieşti meningele cu ea şi acestea încep să strălucească mai mult decât după Mister Proper; şi totuşi, la naiba, l-ai văzut la lucru pe Mister Proper!

Va să zică, a fost o panică generală la coana Tatzi. În urma a ce? A arestării lui Raphaël Sein. Probabil. S-au gândit că băietul se va prăbuşi, ciripind totul; ceea ce s-a dovedit exact.

– Îi cunoşteai pe clienţii maicii Tatzi?

– Pe câţiva, din vedere. Dar, în general, urcau direct la etaj.

– Trebuie că prăvălia mergea bine: patru muieri înfierbântate – asta îţi scoate zdrăngănica din rădăcină, nu?

– Da, era multă lume.

– Ai remarcat dacă şi nişte galbeni frecventau stabilimentul?

– Într-adevăr, am văzut unii, de mai multe ori. Dar veneau numai la bar şi nu stăteau niciodată prea mult.

– Dar discutau cu patroana.

– De unde ştiţi?

Zâmbesc de candoarea ei.

– Bine, acoperă-ţi cu ceva goliciunea asta drăgălaşă, puicuţo; o să cobori o clipă cu mine, în timp ce amicul meu îţi va supraveghea echipierul.

---

[13] În original, *Lucie de Lamermoor*; *Lucide, la mère mord*; *Elucide l'amère mort* (n. tr.).

Ea se alarmează.

– Unde o să mergem?

– Numai până jos, la maşină, ca să dai un telefon.

– Cui?

– Coanei Tatzi.

Spaima îi întunecă mutrița catastrofică.

– Eu să o sun pe doamna în toiul nopții! Şi ce să-i zic?

– Adevărul – sau aproape, iepuraşule. O s-o anunți că indivizii ăia doi care au halit la ea la prânz te-au urmărit după ieşirea de la lucru; că l-au îmbarcat pe camaradul tău Emilio în urma unei încăierări urâte şi ți-au spus că se vor întoarce mâine dimineață; asta e tot. O să-ți dea, probabil, instrucțiuni; ai să răspunzi „Da, doamnă", pe urmă închizi.

– Mi-ați promis că nu-mi arestați prietenul!

– Dacă o vei anunța pe bătrână că am făcut-o, nu înseamnă că o s-o şi facem. Supune-mi-te orbeşte şi vei avea, poate, un viitor potabil.

Supusă, ea se ridică.

Cu amândouă mâinile, Béru o sileşte se se reaşeze.

Ea se reridică.

Béru o face să se rereaşeze.

Ea se rereridică.

Béru o face să se rerereaşeze.

Ea se rerereridică.

Béru o face să se rererereaşeze.

Ea se rererereridică.

Béru o face să se rerererereaşeze.

Ea se rererererereridică.

Béru o face să se rerererererereaşeze.

Apoi are o tresărire de purcel electrocutat. Şi urlă:

– Arrrrvvvv, că bine fu!

Şi de data asta o lasă să plece, cu un zgomot de dop de şampanie proapăt extras.

Roşcovana e atât de tare dominată de evenimente, încât nici nu şi-a dat seama că omul meu i-a pus una la modul „soldat în permisie, în trenul ticsit"; şi totuşi, în faţa marafetului lui mister Béru, până şi Mister Proper nu poate decât să se dea la o parte. Trebuie spus că, în asemenea condiţii, este scuzabil să confunzi gogoaşa lui Gogu cu un scăunel de muls. Cunosc nişte fermiere care ascultă radio în timp ce-şi mulg joienele şi care, dacă îi trage un cântec Henricu Mâncalaş, se aşază „în jurul" şi nu „deasupra" obiectului.

Floarea de Umblători nu se mai jenează. Goală-puşcă, se dedă căutării în odaie a unei rochii; în cele din urmă, dă jos una dintr-un cuier sobru şi şi-o pune, cu o posomoreală de gesturi cvasidureroase.

Totdeauna sunt dezolat de către apaticii ce pare a resimţi o durere fizică de pe urma existenţei. Tânguitorii, pleoştiţii, împoponaţii se târăsc de-a lungul vieţii ca nişte refugiaţi pe marginea unui drum. Şi când le propui să urce în maşina ta, refuză fiindcă modificarea ritmului lor îi îngrozeşte.

În cele din urmă, domnişoara se pune în ordine şi pornim. Coborând scara, o îndoctrinez cu privire la textul care trebuie debitat.

Şi care e simplu.

– Povesteşti totul, foarte exact, şi juri că am plecat cu negustorul tău, după ce ţi-am promis că ne întoarcem mâine. Spune-i că suntem de la poliţie, dar că folosim metode dure rău. O întrebi ce să faci. Şi să pari înnebunită, te prinzi?

– Da.

– Dacă te întreabă de unde telefonezi, nu ezita, spune că eşti într-o cabină. Dacă îţi cere numărul aparatului de acolo, ca să te poată verifica peste o clipă, spune-i că acesta e paradit şi că discul de carton din centrul cadranului a fost rupt. O să-ţi aduci aminte? Cu nici un preţ să nu-i dai de bănuit că nu eşti singură.

Mă urmează târşindu-şi papucii. Ştoarfă? Niciodată! Dimpotrivă, o văd în rolul de cameristă de hotel unde se închiriază cu ora, escortându-i pe supravoltaţii păsăricii către terenul freneziilor lor. Portştergar prin vocaţie Marthe asta...

Formez numărul coanei Tatzi. Când dincolo începe să zumzăie precum avertizorul unei marmite norvegiene, vâr receptorul în lăboanţa puştoaicei.

Cinstit vorbind, fata se descurcă bine. Chiar mai mult decât bine. Aşa că poţi avea totdeauna încredere în damicele. Sunt bogate în resurse secrete şi ştiu să iasă din belelele cele mai naşparlii. A aflat tonul potrivit. Anxietatea, spaima îşi găsesc perfect locul în discursul ei.

– Alo, doamnă? Iertare că vă trezesc, sunt eu, Marthe!

Aici, un început de hohot de plâns reprimat. De acela pe care îl interpretează femeile de ispravă, aflate în doliu, atunci când le adresezi un strop de condoleanţe. Persoanele se aflau în plină acalmie, seninătate, linişte deja reintegrată. Şi apari tu, cu o meclă în stare să înţepenească roţile dricului ce se duce la vale. Şoptești: „Am aflat trista veste." Atunci, pleosc! Iat-o, instantaneu, în lacrimi. Self-control! Hai cu suspinele. „Nu-mi mai spuneţi, scumpul meu domn! Era atât de cumsecade, prevenitor şi de toate!" La drum, pentru explozia lacrimală şi poncifele suverane. Un necrolog expres. Defunctul îţi e aruncat cu mistria în plină muie. Viaţa lui, opera! Pierdere ireparabilă! Niciodată! Totdeauna! Un om ca el! E oribil! Mângâie-mi niţel piţipoanca în vreme ce îţi vorbesc despre dânsul, bietul meu domn.

Mă strâmb de râs în ascuns, pe blat, pe sub mustețe, pe şestache. Deloc cinic Antonio. O, nici vorbă. Doar conştient – ceea ce e de ajuns, crede-mă.

– Ce-ai păţit, Marthe?

– E îngrozitor, doamnă. Vă aduceți aminte de cei doi bărbați care au mâncat la noi azi la amiază? Unul gras, grețos, și unul foarte frumos...

Îmi strecoară o scurtă ocheadă, de boarfă care ar vrea să se poarte mai bine data viitoare.

– Închipuiți-vă că, în seara asta, după ce am terminat lucrul, ne-au urmărit, pe Emilio și pe mine. Au așteptat să ajungem acasă, pe urmă au venit să bată la ușă. Au pretins că sunt de la poliție și cel frumos chiar mi-a arătat o legitimație. Emilio a încercat să fugă, dar ei l-au interceptat și nespălatul ăla gras mi-e teamă că i-a rupt o mână în încăierare.

În acest loc al povestirii, o mică rafală de lacrimi, de un foarte frumos efect. Sincere? La urma urmei de ce nu? Smiorcăieli inerente.

– Și pe urmă, Marthe? o zorește madama, cu o voce deloc drăguță.

Aud totul, fiindcă telezbanțul meu e prevăzut cu un difuzor.

– Pe urmă au scotocit peste tot prin casă. Dar nu aveam nimic, așa că n-au avut ce găsi.

– Ți-au vorbit despre mine?

– Nu. În fine...

– În fine ce, proasto?

Marthe revarsă un val de apă, tocmai bună pentru șoareci.

– De ce mă certați, doamnă? N-am nici o vină. O, cât sunt de nenorocită...

– Ce ți-au zis în legătură cu mine?

– M-au întrebat cine mi-a găsit serviciu la dumneavoastră.

– Și tu ce le-ai răspuns?

– Că un prieten al lui Emilio, domnul Amédée.

– Au adus vorba despre ce făceam noi altădată?

– Nu, dar mi-au poruncit să nu mă mișc de acasă, fiindcă o să vină iar mâine, dimineața devreme. Pe urmă l-au luat pe Emilio.

Şi ca să-ţi dovedesc că e la înălţimea împrejurărilor, roşcovana adaugă:

– Cel foarte frumos mi-a spus că, dacă fac vreo mişcare să vă previn, va afla de asta şi o să fie nasol de tot. Aşa că m-am codit mult. Pe urmă m-am gândit că ar fi mai bine să vă anunţ.

– N-ai fost urmărită?

– Nu, sunt sigură de asta, strada mea era absolut pustie şi am mers până la cabina telefonică din piaţa Frères-de-Gaulle, unde cu adevărat nu e nimeni. Dacă ar fi, aş vedea. Încotro o să ducă toate astea, doamnă? Ce trebuie să fac?

– Întoarce-te acasă, Marthe.

– Şi mâine?

– Mâine e o altă zi, tâmpito!

– Ce o să le îndrug celor doi tipi?

– Nimic, fiindcă nu ştii nimic. Eşti chelneriţă la mine şi nimic mai mult, ai priceput? Cât despre huiduma ta de portughez, nu ai tu de unde să ştii ce treburi învârteşte. Mutra aia netoată e cel mai bun atu al tău. Fă-o pe proasta cât cuprinde, fetiţo. Şi ţine-ţi gura. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât o s-o duci mai bine.

Şi închide.

Marthe rămâne aiurită, cu receptorul în mână. I-l iau ca să-l pun pun în suport.

– Oamenii sunt răi! şopteşte ea, cu privirea întunecată.

– Nu toţi, o consolez. Există şi unii de treabă, numai că proşti. Să ne întoarcem.

Dumneata eşti un cititor prea avizat ca să nu te fi prins la motivul acestui telefon către coana Tatzi.

Ei bine, da, franţuzoaice şi francezi, ideea mea e să provoc o reacţie din partea bordelăresei sau măcar a indivizilor care-i utilizează stabilimentul drept cutie de scrisori. Îmi spun că ţaţa are să-i

alerteze şi că misterioasele personaje vor vrea să-şi garanteze securitatea „neutralizând-o" pe biata Marthe, de a cărei slăbiciune şi, prin urmare, indiscreţie nu se poate să nu se teamă.

Astfel încât Grasul şi mandea ne instalăm bivuacul la ea acasă.

Copila se alătură, în pat, negustorului ei paradit, Béru se aşază călare pe un scaun şi moţăie, cu fruntea pe antebraţe – în timp ce, stoic, Tantonio al tău atât de iubit rămâne de pază.

Dar noaptea trece fără să se întâmple nimic.

Când zorii cu mâinile murdare aştern prin odaie un strat de cenuşă, încep să-mi dau seama că isteaţa mea capcană nu şi-a îndeplinit sarcina şi că va trebui să mă orientez aiurea. Cu gura amară, cu ochii arşi de nesomn, mă străduiesc să trec lucrurile în revistă. Ce am de cronţănit? Raphaël Sein a scuipat tot ce ştia, am impresia. Rămâne maica Tatzi, o afurisită de cucoană dură, deloc lesne de manevrat, şi poate, cu condiţia să-l descoperim, numitul Amédée, care i-a trimis-o pe Marthe.

Mă ridic şi execut câteva mişcări înviorătoare, apoi mă apropii de crivatul unde se odihneşte cuplul. Chelneriţa le soileşte, dar portughezul ei se strâmbă de suferinţă.

Mă cuprinde un val de compasiune. Am exagerat lăsându-l fără îngrijiri pe nenea ăsta, cu maxilarul şi cu aripa rupte. Neacordarea de asistenţă persoanelor în pericol e o notă naşpa pentru caralii.

– Te bucuri, tipule? îl întreb.

El îmi adresează o privire îndurerată, plină de febră pe dinăuntru.

– Dacă îmi vinzi un mic pont, te las în pace. Păsărica ta o să aranjeze să fii îngrijit. Iar eu uit de tine; corect, nu?

Expresia lui dovedeşte că nu mă crede.

– Încearcă să înţelegi, Emilio. Metodele noastre sunt deosebite, fiindcă eu lucrez pentru serviciile secrete, ceea ce îmi dă dreptul la toate iregularităţile posibile şi imaginabile, ca şi la orice fel de hatâ-

ruri. Faptul că tu acționezi în branșa atacului cu mână armată mă lasă rece, prietene. Într-o bună zi, tot o să cazi mesa, dar mi se bălăbăne și de asta. Am declanșat împotriva ta marea ofensivă nasoală doar pentru că sunt în cauză interesele naționale. Și numai ele mă interesează. Îmi urmărești ideile sau trebuie să-ți proiecteze niște diapozitive ca să-mi susțin demonstrația?

El își privește gagica dormind. Marthe le horăie ca o vacă. Vacile nu dorm mult, dar intens. Apoi întoarce capul ca să capteze somnul Grasului. Există o înrudire între cele două soileli. Sunt animaliere.

– Deocamdată suntem singuri, îi zic.

Șoptesc, ca să creez ambianța intimă. Patru dimineața este ora angoaselor pentru insomniaci. Ora la care se moare în spitale și la care chefliii încep să realizeze întinderea cleiului din fleanca lor.

– Ascultă, Milio, fă și tu o dată în viața ta de apostol o experiență interesantă. Îmi dai un pont și eu o tai împreună cu sclavul meu. Dacă nu, continuăm să stăm aici, în așteptarea cuiva care va dori să afle vești despre voi... E cazul să-ți reducem fracturile, amice, altfel o să ai un braț ca de pinguin.

Mă aplec spre el și-i suflu în clăpăugă:

– Pretinarul tău Amédée, fotograful, unde-l putem găsi?

– Ce treabă aveți cu el?

– O informație. Așa e lanțul, înțelegi? Tu îmi spui unde dau de el, pe el îl întreb despre un altul și așa mai departe. Vorba dusă din gură în gură e cheia oricărui succes.

Bandalez scoate un geamăt, apoi, foarte repede, când nici nu mă așteptam:

– Îl cheamă Sordini și stă la doamna Scott, bulevardul Ducrest-Puscule[14], numărul 8.

[14] *Du crépuscule*, „al crepusculului" (n. tr.).

Îmi înfig pupilele într-ale lui. Spune adevărul, simt asta. Adevărul îți sare în ochi.

– Bingo, fiule, te cred. Așa că o să te lăsăm în pace, cum am promis. Dar înainte să plec, îți dau un sfat: ștergeți-o, Marthe și cu tine, cât mai departe cu putință de maica Tatzi, fiindcă presimt că în sectorul ei o să fie o afurisită de bacanală iar gagica ta și cu tine riscați la greu să încasați niscai urmări supărătoare. M-ai înțeles?

Își coboară pleoapele.

Da, sunt covins că m-a înțeles.

FIFTH

Întrucât uşa imobilului e încuiată şi încă nu a sosit ora legală pentru vizitele domiciliare, apelez la sesamul meu ca să intru în porumbar. Carele e luxos. Opt etaje din piatră de talie. Fiecare fiind înalt de patru metri şi comportând ferestre imense.

Înăuntru e pardoseală din marmură roz, sunt coloane din acelaşi metal şi geamuri bizotate la loja chelăresei care, în cartierele bine, se numeşte gardiană – să nu amestecăm cârpele de bucătărie cu cele de călcat.

Un tabel al locatarilor şade fixat lângă lojă. Citesc că doamna Amélia Scott locuieşte la etajul întâi, pe stânga. Numele ăsta îmi spune ceva. Nu era, odată, o actriţă de cinema? Mi se pare că am văzut, la TV, nişte filme alb-negru, cu acest nume pe generic.

Urcăm scara, pe care un covor roşu ne înăbuşă paşii. Sunt numai două apartamente pe etaj. Iniţialele locatarilor figurează pe ştergătoarele de picioare, cum e regula în aceste locuri burgheze. Cel din stânga e marcat A.S.

Grasul, care s-a sculat prost dispus, iritat pe peste tot, pârţâie cu atâta forţă, încât produsele lui îl îmbrâncesc în faţă şi umplu casa scărilor de vacarm şi mirosuri.

– Vorbeşte mai încet, îi zic, că o să trezeşti cartierul.

Din nou operaţia sesam. Doar că aici există, pe dinăuntru, un lanţ de siguranţă. Să ne oprească pe noi câteva zale de oţel?

Alexandre-Bénoît ridică din umeri. Apropie canatul de uşorul uşii, se depărtează, caută o poziţie adecvată, prezentându-se de profil, apoi se avântă. Răsună un trosnec sec, uşa se deschide larg şi amicul meu dispare într-un hol bogat în covoare. Un zgomot de lemn rupt, sticlă şi porţelan sparte îi anunţă încheierea traiectoriei, fiindcă a zdrobit o vitrină Ludovic XVI, ticsită de bibelouri.

Intru la iuţeală şi închid.

Lumina.

Decorul e încărcat, supravechi, obosit. O uşă se deschide şi un tip dă năvală, corespunzând aşa de minuţios descrierii lui Amédée Sordini, încât el trebuie să fie. Îmbrăcat într-o pijama de mătase albă, vâlvoi, uluit.

Se uită la noi, cu gura căscată ca la ORL.

Bérurier culege o linguriţă de aur care a aparţinut doamnei de Pompadour ori cameristei acesteia şi-i utilizează mânerul îngust, fin spatulat, ca să-şi curețe depozitele de lapte-ceară din parabolice. Tot detartrându-şi fâlfâitoarele, dă la o parte cu piciorul micuţele Sèvres sparte, vechile cutii de păstrat tabac, aşchiile de lemn.

– N-am avut timp să-mi scoţ aerofrânele, explică.

O doamnă grasă dă buzna, într-o cămaşă de noapte ca a ştoarfelor din anii 30, cu străvezimi din belşug, cu ajururi, fru-fru-uri şi alte prostii cu intenţii încoţopenitoare. Cam fleşcăită băboanţa, în ciuda tencuielilor de toate soiurile.

Ciudat e că nici ea, nici gagiul ei nu protestează. Sunt mai speriaţi decât speriaţii. Nu reuşesc să înţeleagă cum de mi ţi-am ajus acolo Béru şi cu mine. El într-o haină împestriţată de cioburi, tropăind vioi peste raritățile făcute praf, eu ultrasuperb, elegant de sus până jos, calm ca o sardină la conservă. Buimăceala lor, îţi jur, ai plăti ca să-i dai o tură.

Amélia Scott e chiar actriţa de care ţi-am vorbit cu câteva paragrafe în amonte. Coaptă bine, mi se pare util să-ţi repet, muiată din belşug, dar încă având ceva graţios în felul de a fi. Am impresia că

trebuie să fi fost bine întreținută în epoca sa eroică sau că, la sfârșitul carierei, să-și fi oferit un bătrân lord englez, burdușit de sterline, căruia i-a umflat grosul averii. Și acum domnuca trăiește în îndestulare și-și acordă hăndrălăi destrăbălați. Partea haioasă a acestui fel de viață deosebit este că până și cea mai rea dintre târfele eșuate pe malul averii sale găsește tinerei cu ciomăgele colosale, capabili să le-o pună pe un dolar. Chiar la șaptezeci de mugurei, chiar și la optzeci, babornițele își află, contracost, niște sculeri feroce. Pramatii care își vând marafetul, tinerețea, puterile vii de dragul unui Ferrari, al unei Panthère de aur pur de la Cartier și al țoalelor de piele lustruită de la Smalto.

Mă înclin în fața maicii-mari Amélia.

– Foarte onorat să vă întâlnesc, doamnă Scott, sunt unul dintre fanii dumneavoastră cei mai turbați. V-am văzut de șaisprezece ori în *Dă în primire, că vedem noi ce iese* și de zece ori în *Vaselina pasiunii*.

Pielea mamaii atârnă al dracului în josul obrajilor. Greutatea cărnii. Și burta îi atârnă, la rându-i, sub țesătura arahneeană a cămășii de noapte.

– Cine ești dumneata? întreabă cu un glas de fetiță căreia ordonatorul de pompe funebre îi arată propria puțulică.

– Facem parte din Brigada Sălbatică, îi rspund cu un frumos zâmbet de treizeci și două de piese. Rapiditate, eficacitate. Deviza noastră? Pumnul este, față de adevăr, ceea ce este linia dreaptă față de unirea a două puncte din spațiu.

Tot exprimându-mă, îi împing înapoi înăuntrul dormitorului de unde au ieșit. Un cuib de dragoste capitonat, pereți acoperiți cu mătase cu dungi și floricele, pat adânc, fotolii largi, covoare, gravuri galante din veacul optsprezece. În fața crivatului, un televizor cât orga de la Notre-Dame, cu ecran gigantic.

– Simpatic la dumneavoastră, drăguță doamnă! apreciez. Puteți să vă culcați la loc, nu am decât două-trei întrebări de pus micuțului dumneavoastră prieten.

Şi-l busculez uşor pe numitul Amédée, făcându-l să cadă într-un fotoliu.

Bérurier, interesat de televizorul echipat cu un video, manevrează diferite chestiuţe; şi imediat se derulează un film cum nu se poate mai „X" majuscul. Reprezentând trei domnişoare în ţinuta Evei, aşezate în genunchi pe o bancă lungă şi sprijinindu-se cu coatele de o masă. În spatele lor, trei cioflingari în ţinuta lui Adam se străduiesc să-şi sincronizeze eforturile. Au fost aleşi pe sprânceană, te rog să mă crezi, fiindcă sunt dăruiţi ca nişte cazaci. Au fălcile încleştate, ceea ce nu-i împiedică să strige la damicele precum că „Na-o, ticăloaso!"; la care interpelatele răspund cu gângureli care evocă un gargarism.

– Nu e *Ăi trei lăncieri din Bangladesh,* notează Béru, fincă ăia juca în uniformă, dar seamănă. Dacă înţeleg eu bine, doamna şi domnul îşi fricţionează oleacă sângele, ca să-şi dea coraj. Trebă să vă spui că vine de te inspiră. Aţi văzut cum o pune în linie şmecherii ăştia? Deloc leneşi băieţii. Şi ai zice că la bagaboante le place figura. Nu ştiu dacă e de sanchi, dar merită să le vezi cum rabotează marafeturile gagiilor. Drace! Uitaţi-vă-ţi la roşcovana de la mijloc în ce hal îşi bâţâie dindărătul! Ce strigă? „Mai repede?" Ei bine, zbânţuita asta nu-i e frică că o să-i paradească biela...

Îşi punctează comentariul cu mângâieri de care beneficiază vedeta demonetizată. Béru e un perpetuum mobile pe cont propriu! Nemuritor, porneşte la un sfert de cheie. Doamna, pe jumătate terorizată, pe jumătate participantă, îşi lasă palpate fluidităţile, fără să scoată o vorbă.

Cât deapre mine, abandonând spectacolul hard, mă aşez pe braţul fotoliului unde şade Amédée. Totdeauna un tip în pijama se simte stânjenit printre pelerinii înţoliţi.

– Sordini, îi şoptesc conform bunei mele practici de gângurit la gura ţevii. Am venit pe neanunţate, o să plecăm la fel. Singurul lucru care riscă să fie schimbat este muia ta. Ţine numai de tine să

rămână bec ori să fie preschimbată în steak tartar stropit cu ketchup. Jură-mi că înțelegi!

– Ce vreți de la mine?

– Vreau să-mi povestești despre coana Tatzi, ca și cum aș fi acolo. Viața și opera ei; te prinzi la figură? Am de gând să-i scriu biografia; îmi trebuie chestii adevărate și patetice; și mai cu seamă nimic alta decât chestii exacte. O singură minciună fricoasă – și cinci dintre fasolele tale or să fie descălțate. Un început de fraiereală – și iată-te constrâns să respiri pe gură până ce-or să-ți refacă un nas convenabil. Știi să deosebești un om hotărât de un slujbaș de la tri-poștal, nu-i așa?

Fiindcă nu răspunde nimic, îl înșfac de gulerul pijamalei de mătase, îl smulg din fotoliu și-l propulsez spre celălalt capăt al încăperii. Se duce să răstoarne masa de toaletă a scumpei Amélia și se prăbușește într-un morman de cioburi de flacoane.

Când se ridică, e complet groggy.

– Nu sta în fața televizorului, tembelule! îi strigă Béru. Îmi ocupi panarama, taman când doamnele și domnii își schimbă pozițiile pentru o limbășeală gigantică.

Dând curs poruncii lui, Sardini se întoarce să-și reia locul inițial.

– Te ascult, băiete! Grăbește-te! îi zic.

Începe să vorbească. Vocea îi e opresată, sacadată, dar omul turuie. Bagă de seamă că mandea amușinase deja tot ce-mi spune el. Amédée o aproviziona cu fete pe maica Tatzi. Care se specializase în boarfe mai degrabă novice. Fetișcane destrăbălate, dar care nu mâncaseră pâine de pe urma păsăricii. Grație meclei lui agreabile, frumosul Amédée le cădea cu tronc gâsculițelor dezghețate și le branșa la stabilimentul din La Varenne. De fiecare recrută, primea câte douăzeci de mii, uneori cu suplimente, când aducea vreo parașută de excepție. Dar de două săptămâni coana Tatzi îi spusese să oprească traficul. Achtung! Pericol! Poliția era cu ochii pe ei. Trebuia să aștepte zile mai bune...

Ascult cu toate urechile. Întâi confidenţee lui Amédée, apoi ţipetele maicii Scott, pe care Béru o lucrează de mama focului, lustruind-o mai abitir decât cele trei damicele din producţia futravision.

– Ai văzut vreun galben în anturajul bătrânei ţaţe?

– Nu-i cunoşteam anturajul, mă duceam la ea dimineaţa, ca să-i prezint micuţele mele protejate...

Iau un aparat telefonic modern, în tonuri de marmură, şi-l depun pe genunchii lui.

– Cheam-o pe bătrână, fiule.

– Ca să ce?

– Să o previi că doi mocofani deloc frumoşi întreabă de ea şi ţi-au nenorocit spaţiul vital. Spune-i că au dat năvală acasă la vedeta ta, în timp ce tu lipseai, şi că au dărâmat toate alea sub pretextul că maica Scott nu avea nimic de declarat cu privire la maica Tatzi. Tocmai ai aflat de asta şi eşti foarte alarmat. Vrei să te întâlneşti îndată cu cârciumăreasa, ca să vorbiţi despre problemă. Prefă-te că eşti panicat de moarte. Hai, executarea – te ascult. Oferă-ne un număr de excepţie, amice!

Unii sau unele vor găsi că mă repet şi că această a doua manevră seamănă ca o soră geamănă cu cea dintâi; la care eu le voi răspunde că asta face parte din chiar planul de hărţuire. Vreau neapărat ca maica Tatzi să simtă monstra declanşare împotriva ei şi să se sperie. Pe dibacea asta negustorească de foflenci doar lucrând-o din gros poţi trage nădejde să o înmoi.

Promptitudinea cu care ridică receptorul mă face să cred că nu dormea şi că era de-acum pe picior de război.

Îmi lipesc casca anexă de raftul pentru chiştoace.

– Ce e? scuipă sirena bideurilor.

– Aici Amédée.

– Ce-ai păţit?

– Nasulii; trebuie neapărat să te văd îndată.

– Explică!

– Nu la telezbanţ, vreau să ne întâlnim; s-a întâmplat ceva care nu-mi place deloc.

– Ce fel?

– Doi afurisiţi au năvălit peste Amélia şi i-au devastat apartamentul. Vin să-ţi explic...

– Nu acum.

Amédée se uită la mine. I-l arăt pe amicul Trage-Tare, a cărui ţeavă i-o plimb de-a lungul gâtului.

– Ba da, doamnă Tatzi, imediat; nu simt nevoia să mă las lichidat pentru rahatul dumitale de afacere.

Negăsindu-l deloc suficient de convingător, îi înfig ţeava îndărătul glotei. El pricepe şi adaugă, cu elocvenţa unui maestru al baroului:

– Să-ţi aduc nişte oiţe e ceva în regulă. Dar când treaba derapează într-o naşparlie fără fund, strig piua. Vreau să ştiu despre ce e vorba – şi n-ai interesul să mă tragi pe sfoară. Aşa că o să vin acolo şi nu încerca să mă duci, că o să-ţi pară rău.

Estimând că această perorație e de ajuns, închid telefonul.

– Acuma îmbracă-te.

Béru o serveşte pe băboanţă la mare înălţime. Prestaţia îi e atât de frumoasă, încât opresc caseta video unde cei şase joacă, de mama focului, cal de prinţ şi de-mpărat.

Maiestatea Sa o delectează pe bătrână cu împunsături ample şi metodice. Mamaia e în plină fiesta. A uitat de porţelanurile de Sévres şi de biscuiţii sparţi. Biscuitul pe care îl lustruieşte Enormul constituie o compensaţie de înalt nivel, zic eu.

Amédée, în timp ce se îmbracă, vizionează lucrarea, cu ochi de cunoscător.

– O sabie clasa una, complimentează el; ce se mai înfruptă mămica!

– Da, zic, o să aibă un jubileu frumos !

La primul etaj al cârciumioarei e lumină. Două harabale sunt trase în fața restaurantului, probabi că babornița are musafiri. Ziua vine și ea cum poate, mohorâtă, ca în filmele lui Carné

– Stai nițel, bebelușule, ia jucărica asta.

Îi strecor în buzunarul de sus al hainei, în spatele batistei, un stilou negru.

– Acuma te poți avânta. De bună seamă, e cu putință ca, o dată ajuns înăuntru, să ne-o tragi; numai că atunci o să ai parte de niște urmări fatale pentru tine, Médée. Urâte de tot. Rolul tău e simplu: te văicărești de mama focului că doi nașparlii au făcut praf apartamentul păpușii tale și reclami ajutor și protecție. Rolul o să-ți fie cu atât mai ușor, cu cât te îndeamnă să spui adevărul. Dacă o ții așa, nu se poate să te înșeli. *Go!*

E cam livid artistul. Speriat pe bune, ceea ce îl va feri să se prefacă. O ducea cum nu se poate mai bine, când, deodată, s-a trezit aruncat în cele mai păcătoase marasme. Ar prefera de o sută de mii de ori să fie acum în brațele japiței lui de octogenare, îmbătându-se cu o butelcă de vodcă sau de scotch ca să creadă că viața e frumoasă.

Se duce la ușă și bate cu pumnul. Loviturile îi rezonează în receptorul meu, amplificate de microfonul pronunțiativ cu care l-am dotat.

La parter se aprinde o lumină. Zgomot de încuietoare acționată.

– Sunt așteptat de doamna Tatzi, anunță Amédée.

– Știu, intră!

Închidere la loc a ușii. Dublă încuiere. Urcare a scării.

Vocea coanei Tatzi: Ești sigur că n-ai fost filat, fiule?

Amédée: Nu cred; în orice caz, n-am văzut pe nimeni.

Coana Tatzi: Bine, hai zi!

Îl scutesc pe nătărăul meu de cititor mult iubit de povestirea a ceea ce convenisem că Sordini îi va turui țatei. Omul le zice frumos, pe un ton așezat. Lecție bine învățată și bine reprodusă. Numai că

percep un uşor zgomot de fond. Un zgomot uşor scârţâit şi extrem de prezent. Iar mandea are o ureche pe lângă care aceea a bietului Beethoven nu era decât o frunză de lăptucă. Auzul îmi e atât de dezvoltat, încât pot percepe şi o muscă. Sodomizând o alta.

Scutur braţul Grasului, care moţăie, cu toate performanţele puţăreşti îndeplinite, în moleşeala salmastră a începutului de zi.

– Ticălosul ăla e pe cale să ne-o pună, îi zic.

– Crezi, tipule?

– Îşi recită poemul, dar în vremea asta scrie ceva. Şi la începutul tiradei a scos microfonul, ca să li-l arate celorlalţi.

– Şi acum?

– Şi acum trebuie să ne pregătim pentru ce va urma.

– Adică?

– Evacuăm tărăboanţa. Lasă-ţi găina pe tetieră, ca să păstrăm iluzia că se află cineva la bord, iar eu îmi agăţ impermeabilul de parasolar; de departe şi în ceaţa zorilor, băieţii răi o să vază cucu bau!

O facem. Pe urmă intrăm sub acoperirea castanilor, să ne găsim adăpost. În faţa intrării, un şir de salbă-moale în ghivece înconjoară terasa. Îi fac semn Matahalei să se ghemuiască lângă ele.

Regret că nu mai aud nimic, dar mă consolez gândindu-mă că, oricum, şmecherii nu vor spune decât chestii care să ne tragă pe sfoară.

Adăstăm în frigul zorilor, şi amorţeala pune stăpânire pe noi. Grasul reacţionează slobozind fâsâite în toate vânturile.

După circa un sfert de oră, doi tipi ies din prăvălie. În ţinută de motococlişti, cu căşti integrale. Războinici moderni! Noii ulani ai morţii! Înconjoară stabilimentul, ca să meargă să-şi recupereze bolidul, o Yakapadékoné[15] de o mie de centimetri cubi. O încalecă şi pornesc în direcţia opusă celei unde se află cotiga mea. După bârâiala monstră, liniştea se aşterne din nou.

[15] *Y a qu'a pas déconner*, (aprox.) „n-ai decât să nu spui prostii" (n.tr.)

– Mai aşteptăm sau ne ducem să comandăm o supă de ceapă? şuşoteşte Grasul.

Eu sunt un ins ciudat. Ţi-am mai spus de al şaselea simţ pe care-l am. Adulmec nişte premise. Pluteşte în aer un nu-ştiu-ce... Subconştientul mă informează şi mă avertizează de toate cele. Îmi arată în ce moment să acţionez, ca şi cazurile în care nu trebuie să mişc un deget. În clipa asta, îmi porunceşte să aştept.

– Aşteaptă, Grasule.

O pârţâită aidoma flamei unui aparat de sudură îmi dovedeşte reprobarea béruriană. Mamutul se exprimă prin intestine. Ridică vântoasa la nivelul unui esperanto.

Mai mocnim oleacă. Apoi o hârâială sforăită ia naştere din infinit, creşte şi se precizează. Recunosc tornada motocicliştilor. Da, băieţii revin. Cu toată viteza. Trec prin faţa cârciumii fără să încetinească şi intră pe chei, ca să se apropie de maşina mea. Printre ramurile arbuştilor, îl zăresc bine pe tipul din spate. Stă în şa pieziş, genul acrobat. În clipa când bolidul trece prin apropierea faitonului, el aruncă ceva. Motocicleta cu cei doi pasageri îşi continuă goana. Dar nu trec două secunde, şi se produce o explozie babană. Maserati al meu cel atât de iubit cade, cât ai clipi, pradă flăcărilor, cum se spune în cioacele bine aşezate. O torţă, mi-aş îngădui să adaug. De-am fi rămas înăuntru, am sfârâi ca o omletă norvegiană bicefală.

– Ai asigurare Casco? întreabă, placid, Alexandre-Bénoît.

Eu unul, trebuie să recunosc, nu mă agăţ de bunurile materiale; urăsc însă orice formă de distrugere. Aşa că mă cuprinde o furie cât catedrala Sfântul Petru, de la Roma. O comparaţie prost aleasă când e vorba de mânie. Să zicem atunci cât Casa Albă, ca să nu-l mâhnim pe Sfântul Părinte.

Pumnii îmi devin atât de compacţi, încât, prin comparaţie, oţelul seamănă cu o caramea înmuiată.

Stoic, continuu să aştept. Nişte inşi galopează în direcţia rugului. Mulţimea se amplifică. La coana Tatzi nu e nici o mişcare. Ocupanţii

aşteaptă ca tărăboiul să se potolească. Căruţa mea aflându-se la două sute de metri de locantă, cine s-ar gândi să stabilească o legătură între atentat şi nevinovata cârciumioară închisă?

În asfârşit, uşa se deschide. Apare Amédée. Uitătură în stânga şi în dreapta. Drumul e liber. Pe urmele numitului, apare bătrâna platinată, purtând un mantou din blană de râs, care ar conta cel puţin douăzeci şi două de puncte la scrabble. Se pregătesc să o taie; mamare învârteşte legătura de chei, ca să încuie în urma sa.

Şi atunci mandea se ridică.

– Un moment, mămico! O să ne faci o cafeluţă înainte să pleci; va fi bine venită, de când ne îngheaţă fundul pe aici.

Amédée se avântă într-o uşcheală-fulger. Nu şi-a citit horoscopul zilnic, altfel ar fi aflat că ziua lui norocoasă a fost alaltăieri – fiindcă se repede drept spre Bérurier, care tocmai se ridică la rândul lui. Auzim un zgomot de geamuri sparte, şi iată-l pe gagiu la pământ, ţeapăn precum podul Brooklyn.

Mistress Tatzi a mâlcit-o. O împing înapoi în prăvălie.

– Adu-i şi pretinarul! îi poruncesc Grasului.

– Şi fătuţa care-şi făcea atât de drăguţ lecţiile ieri? întreb.

Am practicat o inspectare minuţioasă a locurilor, fără să găsesc nici un suflet de om.

– E la o mătuşă, răspunde mami Tatzi.

– Din prudenţă? Simţeai că vine sacul de belele?

Nu răspunde.

Mister Amédée se trezeşte la viaţă, cu mecla haios vărgată cu albastru şi verde în zona maxilară.

– Te prevenisem, drăgălaşule! îi zic. Ai hotărât să ne fitileşti, acum o să-ţi prezentăm nota de plată.

– N-am făcut nimic, se tânguieşte el.

Iau un bloc notes plin de fraze aşternute în grabă.

– Şi asta? Vrei să cer un examen grafologic ca să dovedesc că tu ai scris?

Citesc cu glas tare:

– *Atenţie! Sunt însoţit! Doi tipi, în Maserati de pe chei. Ne ascultă.*

– Drept cine mă iei, băiete?

El lasă nasul în jos.

Atunci mă adresez lui Béru:

– Eu văd lucrurile în felul următor, Grasule dragă... Această biată doamnă locuieşte singură, cinstită patroană a unui cinstit restaurant. Unul dintre clienţii ei, un soi de ţăcănit pe nume Amédée Sordini, pătrunde la ea în casă, în zori de zi. O neutralizează şi o sileşte să deshidă seiful mural ascuns în camera ei, în spatele unei comode. Fiindcă există, bine mersi, un seif în cotetul dumitale, maică, nu-i aşa? Nemărginindu-se să se ghiftuiască cu conţinutul seifului, acest ticălos palid începe să o tortureze pe nefericită, ca s-o facă să spună ce anume mitoseşte împreună cu o anume echipă de galbeni. La capătul puterilor, ea se prăbuşeşte. Dar javra de atacator nu şi-a dat seama că, sub pernă, doamna avea ascuns pistolul ăsta.

Scot din pozânar arma în chestie, pe care am învelit-o în batistă, şi o arăt celor doi.

– În momentul când el se pregătea să-şi ia valea, reiau, maica Tatzi îi goleşte încărcătorul în spinare. Nu e vorba chiar de legitimă apărare, dar juraţii sunt totdeauna binevoitori cu doamnele în vârstă şi, fiindcă măcar o dată una dintre ele se va fi răzbunat, o vor achita; văd asta ca şi cum m-aş afla la faţa locului.

Pun pocnitoarea la loc.

– S-ar putea intitula *Povestea unui fapt divers;* din nefericire, Jean-Jacques Gauthier l-a folosit deja pentru una dintre cărţile lui poliţiste.

Amédée e la o mustaţă să dea la boboci de spaimă. Cadaveric,

aşa se spunea odată, în bucoavnele de mic tiraj, trase pe hârtie popogenică.

– Hai, să punem cap compas spre cămăruţa doamnei, pentru prima parte a scenariului.

Şi iată-ne acolo tuspatru. Maiestatea-Sa, istovită, doarme d-a-mpicerelea, asemeni gloabelor Gărzii Republicane în timpul unei parade militare. Trebuie să spunem că lustruirea te îndeamnă la somn. Un bărbat stors de puteri şi de alte alea simte nevoia să recupereze.

Iau un scaun, pe care îl aşez în faţa uşii, şi-l invit pe Valoros să se aşeze. Eu însumi încalec pe un altul, în stil amazoană, fără să mă despart de amicul Trage-Tare.

Cu vârful ţevii, îi arăt lui Sordini seiful. Un frumos monument datorat geniului Casei Fichet. Comoda dată la o parte îl expune râvnelor noastre, în toată splendoarea lui bogată în socoteli cromate.

– Am hotărât să nu mă omor cu firea, Amédée; tu trebuie să o faci pe mamaia să-şi deschidă puşculiţa. Dacă consimte, ai dreptul la o indulgenţă parţială şi trecem la întrebarea următoare. Dacă refuză, îi voi povesti maicii Scott că ultimul tău gând s-a îndreptat către ea – o şmecherie ca să-i dezîndurerăm sufletul.

Mă chimobesc la ceas.

– E ora cinci şi douăzeci de centime. Te las, până la şi jumătate, să o convingi. După acest răstimp, vei avea un minut ca să te rogi, dacă cumva iminenţa trecerii după colţ ţi-ar provoca un retur al religiei. Gata! Începem.

Ceea ce urmează este plin de cioace pe plan omenesc. O mulţime de sentimente complexe se eşalonează. La început, ai stinghereala. Médée se scarpină la ceafă, jenat. Cât despra coana Tatzi, ea e îndărătnic drapată în propria-i demnitate. Stă în vârful baricadei şi nu e cazul să ne apropiem, că altfel bătrâna furie ni-l va arăta pe dracu' gol.

Sordini îşi drege glasul.

– L-ai auzit? o întreabă pe hoaşcă.

Chestie care, s-avem pardon, îi apasă trăgaciul mamaii. Îi dă foc la fitil. Şi nu e vorba de sforicica Bickford care hoinăreşte, se zgârceşte, şerpuieşte. Ci de aprindere directă. Vuff!

– Am auzit, ho, poponarule! explodează numita. Nu vezi că gorobeţii ăştia doi te duc cu preşul? Sunt caralii, nimic altceva decât caralii în criză şi care o fac pe teroriştii. Dau din gură ca să-i impresioneze pe imbecilii de soiul tău sau cel al cretinei de Marthe. Îi cunoaştem pe amândoi. Hăndrălăul ăsta de trei lulele e comisarul San-Antonio. Un gagicar de servitoare. Şi ălălalt, Bérurier, adjunctul lui, e măscăriciul poliţiei franceze. Nu se gândeşte decât la clămpău; dacă-i dai un rahat cu sos, linge farfuria până nu mai rămâne nimic.

Iată-l pe Matahală trezit deodată. Se ridică, dar eu îi poruncesc să adoarmă la loc.

Îmi place coana Tatzi în marele ei număr de indignare. O scorpie de şoc. Nu se lasă uşor înşelată.

– Amédée, intervin, tu găseşti că e logic să se arunce o bombă asupra unui gagicar de servitoare şi a unui bulimic scatofag? Din moment ce nu sunt periculoşi, înseamnă să-ţi asumi un risc pentru nimica toată, nu?

Mă duc la fereastră şi mă uit la epava încă fumegândă a hodoroagei mele biturbo, în jurul căreia activează agenţi de circulaţie şi pompieri.

– Nişte comisari de trei lulele şi nişte saci cu rahat au obiceiul să dea buzna peste oameni, cum am făcut-o adineauri la cotoroanţa asta? Au ei obiceiul să rupă falca şi braţul unor şmecheri ca Emilio, pretenaşul chelneriţei? Gândeşte-te şi hotărăşte singur. Vreau numai să remarci că ai risipit patru minute din cele zece pe care ţi le-am acordat. Dacă în trei sute şaizeci de secunde nu ai obţinut rezultatul pe care îl aştept, o să îngreţoşezi covorul. Cu toate că nu valorează nu-ştiu-cât; e chinezesc. De-ar fi fost vorba de un şiraz pursânge,

ți-aș fi făcut de petrecanie în baie, din respect pentru operele de artă.

– Hai, madam Tatzi, imploră fotograful, nu te încăpățâna, deschide naibii seiful ăla!

Ea îl scuipă în față.

– Nu ești decât un ratat, băiete!

De data asta a zbârcit-o la psihologie bătrâna fioroasă fezandată. Ieduțul meu se înfurie de-a binelea.

– Auzi, babo, eu strig piua! urlă el deodată. Nu-ți închipui că am de gând să crăp de dragul ochilor tăi de bătrână cucuvea jumulită! Să-ți aduc damicele, asta da. Că încasează mățigușele în prăvălia ta sau în pădurea de la Cucuieți, diferența nu e mare și nu-mi fac eu griji pentru asta. Sunt tânăr. Am un viitor. Așa că o să-ți descui imediat seiful, japiță; că de nu, te masacrez! Și nu la ordin, ci de plăcere. Auzi, peștoaico? De plăcere!

Și o împinge spre cutia blindată.

– Hai, dă-i bice, trosnește-l de urgență!

– Ei nu, că ești culmea, găozule chelbos! Îți închipui că mi-e frică de tine? Nu ești bun decât să apeși pe butonul Nikonului, sărace!

Atunci băiatul întoarce foaia. Spumegă. Furia și spaima împreună îl supravoltează, propulsându-l către cele mai rele extremități. Ia de pe comodă un vas de opalină. Unul foarte vechi, de culoare albastră, cu un gât ca de lebădă. Îi sparge, de bordura de marmură, partea gogonată.

– Deschide-l sau îți înfig asta în burtă!

Nu așteaptă reacția ei și-i trage o lovitură zdravănă în ghiozdănel. Mamaia poartă pantaloni de stofă rezistentă, dar un ciob îi atinge pântecul pe deasupra centurii – iar bluza albă i se face deodată roșie. Ea și duce mâna la rană. Degetele mânjite o sperie.

– Ei nu, că ești lovit cu leuca, artistule!

În mai multe rânduri am avut ocazia să remarc un fenomen: când unui netrebnic i se întâmplă să facă să curgă sânge, insul intră

în criză imediat. Chestia îl dopează; se crede temerar şi se îmbată cu falsul lui curaj. O apucă pe coana Tatzi de chica platinată, o trage încolo şi încoace, o plesneşte peste muie, o aruncă la pământ, o loveşte rău cu bombeele. O calcă în picioare. O insultă. Îi spune lucruri imposibile. Cum că e cea mai ticăloasă dintre târfele Universului. Că seamănă cu o diaree. Că-i va desfunda burdihanul, ca să-i scoată maţele în plină descompunere. Că-i va da la râşniţă mecla pocită. Că o va tăia în bucăţi şi o va arunca pe de-a întregul în privată. Criza de zile mari. Se lasă pradă ei, ca să-şi răcorească sângele. Este la capătul delirului păsărarul. Îşi lichidează contenciosul cu bătrânele libidinoase pe care le-a ţepăluit ca să-şi asigure pâinea zilnică. Tatzi plăteşte factura pentru toate copulările geriatrice săvârşite de el acelor cotoroanţe. Omul se scoate la iveală. Îşi răzbună marafetul compromis în prea multe ceşti purii. S-a săturat până peste cap de hoaştele nealunecoase, obligate să se lubrifieze cu Astra. Gata cu chestia asta! Lichidează şi o taie Amédée. Cade, brusc, pradă unor instincte sugrumătoare; a devenit Jack Spintecătorul, Vampirul din Düsseldorf, Petiot, Landru, Văcarul ucigaş al păstoriţelor. Ce ţi-o mai frăgezeşte pe baborniţă! Pe dinainte şi pe dindărăt. Trosc, pleosc, bim-bam-bum, pif-paf! La grămadă!

Numai oboseala îl opreşte.

Extenuat, paradigmat, buimăcat, gâfâinat, continuă să-i tragă borfetei mărunte şuturi vrednice de milă. Un automat!

Pe urmă conteneşte şi-şi contemplă opera – un pachet de zdrenţe împroşcate cu sânge.

Sentimentele mele ţi le trec sub tăcere. Ruşinea mă umple de. Simt ceva ca o nevoie de a-mi vomita viaţa. Şi pe a celorlalţi ca bonus. A tuturor celorlalţi, atât de mizerabil bipezi, pierduţi în lenta agonie a existenţei. Lumea e făcută doar pentru sadici; restul trebuie să-şi râcâie puroiul cu un ciob de oală.

Béru, colecţionar de scatoalce, castane, subţirele, plesneli, trosneli, bumbăceli de toate soiurile, se socoteşte dator să intervină:

– Odihneşte-te o ţâră, cuţitarule, că doamna borfelină-şefă e lucrată taman cât trebuie ca să umble la casetă.

Pun prinsoare că mami Tatzi a încasat tăvăleli severe în cursul vieţii ei aventuroase, părului eli de înaltă buşeală, dacă mă pot exprima astfel. Ciocăneli monstre, care-i lăsau memorabili ochelari de soare şi-i umflau labialele gen negresă cu tava; tăbăceli de mare spectacol, în urma cărora mergea în cârje cu zilele, crăpată, luxată pe peste tot; burduşită de bătăuşii ei grijulii să o înveţe să „trăiască". Dar de mult timp nu i s-a mai tras o asemenea chelfăneală. Prăbuşită pe pardoseală, reuşeşte să îndrepte către călăul ei un rest de ochi valid. Buzele sparte i se mişcă într-o spumă sângerie:

– Nu te-aş fi crezut în stare de una ca asta, Médée. Păi tu eşti bărbat adevărat!

Ceea ce dovedeşte că babuşkina are un temperament profund târfăsăresc. La aproape şaizeci de primăveri ale ei, gustă ca o rafinată ciomăgeala feroce. Mai că ar fi tras un ultim orgasm superb şi ar mai fi cerut.

– Tacă-ţi fleanca, secătură! urlă nevropatul, trăgându-i un călcâi în coaste. Grăbeşte-te să-ţi deschizi seiful, că te omor!

O apucă de gulerul rochiei şi o târăşte până în faţa uşii blindate.

Biata scumpiţă încercă să se ridice, dar nu reuşeşte.

– Sunt terminată, băiete! bâiguie. Deschide-mi tu seiful, îţi dau cifrul, uite ce-ai făcut din mâinile mele...

Vrea să-şi arate ghearele zdrobite, nu ajunge şi le lasă să cadă.

– Îţi arăt sistemul...

Nenea se aşază în genunchi în faţa uşii şi aşteaptă instrucţiunile.

– Sunt două butoane canelate, Médée. Cel din stânga are litere, cel din dreapta cifre. Cu butonul din stânga alcătuieşti cuvântul „caraliii"; cu trei „i". Cu cel din dreapta, faci 1515, singura dată din istorie pe care am putut-o ţine minte.

– Ia-o încet! bombăne Amédée.

E plin de sudoare, triumfător.

– Caraliii ai zis?

– Fă-o binişor, pentru ca fiecare literă să se aşeze exact în faţa liniuţei.

– O.K.

– Acuma cifrele. 1515, bătălia de la Marignan.

Rânjeşte, se lasă pe o parte şi se lungeşte pe lângă perete.

Fotograful cu sculă de oţel execută manevra.

– Şi acuma?

– În partea de sus a uşii ai un ornament cromat în formă de stea.

– Şi?

– Propteşte-ţi în el degetul mare şi învârteşte-l spre dreapta; o să simţi cum steaua pivotează. După ce face un sfert de tură, se va degaja din grosimea uşii, formând un mâner; nu-ţi rămâne decât să tragi de el.

Îi adresez Grasului un pocnet din degete, ca să-i atrag atenţia. El întoarce capul spre mine şi mă interoghează din priviri. Cu un semn, îi poruncesc să mi se alăture la fereastră. Se supune.

– Ce-i? întreabă.

Nu am timp să-i răspund, fiindcă se produce o detunătură brutală. Un braaum! sec şi violent.

Deschiderea seifului a provocat socoteala. Amédée se răstornă încet pe spate, ciuruit de schije. Capul şi bustul lui sunt numai o rană. Are ochii plesniţi, obrajii rupţi în fâşii, gâtul zob. Scumpul băiat nu a avut timp să zică nici pâs!

– Ah, mă ud! Mă ud! orăcăie hiena platinată. Că bine i-am tras-o! Ce-şi închipuia imbecilul ăsta de doi bani? Un isteric care se credea ditamai durul. Aţi văzut, oameni buni, cum l-am aranjat? Are coana Tazi socoteală! Eu nu-mi duc economiile la bancă, le ţin la ciorap; numai că-mi iau precauţii. Am prevăzut că pot fi torturată ca să mă oblige să deschid seiful. Aşa că am pus să fie plasat un dispozitiv care nu funcţionează decât cînd formezi al treilea „i" de

la „caraliii". Fără „i"-ul ăsta, se deschide normal; cu „i", ai dreptul la o grenadă. O drăguță de fabricație poloneză. Polacii ăștia nu fac numai papi și Chopini. Ați apreciat mazurca mea, domnilor?

Jubilează atâta că și-a ciuruit torționarul, încât a uitat de situația ei nasoală. Adevărată fiară gânditoare!

Dolofanul mă prinde de umăr.

– Ai prevăzut circul ăsta, fiule? mă întreabă.

– Am intuit ceva, când maica Tatzi s-a lipit de-a lungul peretelui. Și fiindcă te aflai în planul al doilea, dar cu fața spre seif, am avut reflexul să te scot de acolo.

– Ei bine, scumpe baroane, vă sunt foarte recunoscător, declamă Fericitul. Dacă binevoiești să arunci un ochi către perete, acolo unde ședea mandea, o să vezi că amicul tău ar fi degustat un drăgălaș de surplus!

Stăpânindu-mi dezgustul, mă duc să-l iau de glezne pe răposatul Amédée și să-l trag doi metri mai încolo, ca să eliberez accesul spre seif. Un fum cafeniu se degajă din acesta, acru, sufocant. Încerc să-l alung agitând o pernă, numai că el stagnează și trebuie să așteptăm ceva vreme ca să putem lucra serios.

Ce bogăție!

La prima vedere, ai crede că e un zid de cărămizi. Compact, dar cu un fel de dungi geometrice. Acoperă fundul seifului așa cum ar face-o o îmbrăcăminte de azbest. Îmi vâr mâna în acea garnisire și trag, scoțând astfel o legătură de bancnote verzi. Dolari. Fiecare bumașcă e de o sută de piaștri! Și sunt o sută la pachet, ceea ce dă, dacă calculul meu mintal e la fel de perfect precum calculii renali, zece mii de dolari la legătură. Și ca să socotim legăturile, trebuie să ne așezăm, să luăm mașina de calculat cu memorie și să debranșăm telefonul, pentru ca nu cumva vreun apel intempestiv să ne calce pe coadă în mijlocul zerourilor cu rotițe.

O apreciere globală mă conduce să estimez că totalul mălaiului

se situează între trei şi patru milioane de dolari, admiţând că toate pachetele ar fi alcătuite din bilete de o sută de puncte.

– Ei bine, mămico, s-ar zice că te dai în vânt după verde! exclam.

– Sunt de-ăi adevăraţi? întreabă Béru.

Întrebarea o face pe Tatzi să sară în sus.

– Auzi colo! Păi ce-ţi imaginezi, grăsane, că eu strâng pitule false?

Şi adaugă, nostalgică:

– O întreagă viaţă de muncă, tipilor! Totdeauna am avut încredere în americani. De la primele mele tăvăleli am cerut numai verzişori. A ajuns o marotă. Aveţi acolo reţiunea mea de a fi.

– Şi când socoteai să-i cheltuieşti, coană? o chestionez.

Ea protestează:

– Adevărat că e dus cu sorcova nenea ăsta! Să-i cheltuiesc! Chiar n-ai priceput nimic, şmecherule? Când aduni, nu o faci ca să risipeşti, ci ca să ai!

– Ei bine, ai un munte de biştari – şi pe urmă?

– Pe urmă nimic.

– Cine o să pună laba pe osânza asta?

– Mi se rupe, măi, prostule! Nu e pentru nici un pe urmă, cum nu e pentru cheltuit. E pentru acum şi pentru a avea.

Se gândeşte o clipă şi-şi caută o poziţie mai tolerabilă, fiindcă chelfăneala a paradit-o – şi o găseşte cu spatele la perete şi picioarele îndoite sub ea.

Cu glas stins, murmură:

– O să mi-i luaţi?

– Nu, dulceaţo, nu e genul barăcii noastre; noi primim soldă: plata la sfârşit de lună, prime, deconturi... Integritatea e cochetăria noastră. Am puteam să ne îmbuibăm, să ne umplem buzunarele până dau pe afară, să ne căptuşim saltelele – dar mulţumirea noastră e în altă parte.

Predica mea nu o linişteşte nicicum.

– Atunci pentru operele de binefacere ale poliţiei?

– N-am nici o treabă cu asta. Ştii ceva, o să mă folosesc de mălaiul ăsta americănesc ca să fac un târg.

– Ce tot spui, copile?

– Cu dolarii de colo o să-ţi cumpăr secretele, mami Tatzi. Dumneata te dai în vânt după dolari iar eu după confidenţe; va să zică, ne putem înţelege.

O scrutez cu toată perspicacitatea mea, la fel de mare ca prostia universală, aşa cum ştii. Lăcomia şi speranţa ard în ochii ei şireţi, de bătrână madamă gata de orice plăcere.

– Ai să înţelegi, buna mea doamnă. O să punem în funcţiune dispozitivul târgului nostru. La ce bun să ne grăbim?

Am remarcat în încăpere un şemineu de marmură cenuşie, a cărui vatră e mascată de un panou de lac mai mult sau mai puţin chinezesc, reprezentând dragoni scuipători de flăcări. Îl dau la o parte şi trag de maneta care închide coşul, ca să împiedice ieşirea căldurii după ce lemnele au ars. Ridic respectivul capac, îmi vâr mâna în vatră şi simt un suflu proaspăt.

Pe pat se găseşte un ziar pe care îl mototolesc şi căruia îi dau foc. Flăcările îl cuprind instantaneu, fără a face fum. Iau o legătură de dolari, scot banda de hîrtie care o strânge şi las să cadă o ploaie de bancnote pe ziarul aprins. Totul arde.

– Hei, eşti într-o ureche? ţipă bătrâna. Ca să arzi nişte biştari numai aşa, fără motiv, trebuie să ai creierul stricat, la dracu'! Nu-l lăsa, grăsanule! Comisarul tău e un iluminat dar tu, cel puţin, ai picioarele pe pământ!

Béru ia şi el o legătură, pe care o supune aceleiaşi sorţi. Imediat, Tatzica scoate nişte zbierete atroce, pe care ştiuse să şi le stăpânească atunci când o tărbăcea Sordini – numai că acuma e prea mult pentru această lacomă de bani. Strigă după ajutor gloaba! Zbiară cum că lume, lume, o omoară! Marea scenă din *Avarul !* De Funès femeie!

– Opreşte-ţi urlătoarea, că altfel continuu autodafeul! îi poruncesc.

Asta o potoleşte.

– Dacă e nevoie, o să ne petrecem aşa întreaga zi şi pe urmă toată noaptea, coană – dar o să scuipi tot ce ştii. Tot. Tot! TOT! La fiecare ezitare, o să ardă câte un pachet de bumăşti. La fiecare minciună, câte zece. De acord? După ce o să-ţi deşerţi tot sacul, te vom abandona cu firfiricii şi cu mortul dumitale şi ai să te poţi reorganiza cum pofteşti. Dacă încerci să dai alarma printre băieţii cu care eşti amestecată, chestia o să să-ţi cadă în cap şi vei avea dreptul la represaliile lor ca şi la ale mele. Şi m-ar mâhni să-ţi perturb, în privinţa asta, cea de-a treia vârstă. Te-ai prins? Începem!

– O clipă, intervine Matahală. Cobor să caut ceva flecuşteţe prin bucătărie, că începe să mă ia foamea în bordelul ăsta fără de foflenci!

2

GĂLBENUŞUL

SIXTH

Deşi eşti un gramatician modest, nu se poate să nu ştii că verbul *bidouiller*[16] aparţine grupei întâi, ca şi verbele *aimer* şi *sodomiser*[17], ceea ce face uşoară conjugarea lui.

Am ajuns la perfectul său compus în momentul când îmi reiau prodigioasa povestire.

– Eu am înşelat! îmi spun, fără menajamente, în retrovizor. Tu ai înşelat, adaug către Béru, care doarme alături de mine, grămadă urât mirositoare. El a înşelat, convin cu privire la el, întărindu-i astfel responsabilitatea. Noi am înşelat, rectific întrucâtva, într-un plural reunificator. Fiindcă nu-mi e cu putinţă să ne contemplu pe unul şi pe celălalt, încetez a declina ultimele două strofe, ceea ce e păcat, mai ales pentru „voi doi aţi înşelat", fiindcă ador versurile lungi de şase picioare.

Rămâne să-ţi precizez sensul lui *bidouiller.* Semnifică aproximativ acelaşi lucru ca şi *merdoyer*[18].

Operând, conform celebrului meu obicei, o scurtă recapitulare a capitolelor precedente, cruzimea rezumatului îmi apare în toată oroarea ei. Ce-am făcut, noi ăştia de aici, încoţopenindu-ne fără

---

[16] „A încurca" (n. tr.).

[17] „A iubi", „a sodomiza" (n. tr.).

[18] „ A încurca, a complica, a crea confuzie" (n. tr.).

gagici? Am interpretat un soi de *Bolero* al lui Ravel. Interogând sălbatic nişte oameni şi făgăduindu-le impunitatea, ceea ce nu e foarte compatibil cu glorioasa noastră meserie de caralii. Le-am jurat unora şi altora că, dacă mărturisesc, vor avea dreptul la consideraţia mea, la pensionare anticipată, la indulgenţa plenară a justiţiei şi alte vorbe de clacă. În realitate, au existat un mort şi numeroşi ologi iar eu sunt, provizoriu, fără cotigă, obligat să rulez într-o Estafette de doi bani a Curcănăriei. E serbarea ta?[19] Cu siguraţă că nu pentru mine, care mă omor după faitoanele puternice, gata să te lipească de spătarul scaunului.

Tocmai am săvârşit o treabă sumbră, ce ţine de latura josnică a poliţiei. Lovind, ocărând, ameninţând, rupând oameni şi lucruri.

Într-o sarabandă a tembelilor, le revăd pe tristele mele personaje: Amadeus, Raphaël Sein, Emilio Bandalez, gagica Marthe, Amédée Sordini, Amélia Scott şi mai ales coana Tatzi şi scumpii ei dolari, atât de tumefiată că-ţi făcea rău s-o priveşti, această peştoaică de familie nobilă, aristocrată a prostituţiei. O împuţată până la pensie şi care, nemaiputând continua să-şi pună pitulicea la bătaie, exploatează pitulicele altora...

O singură imagine graţioasă în cohorta asta de neisprăviţi: Diana Van Trilöck, atât de frumoasă, atât de strălucitoare, cu linii pure, cu piele catifelată, cu fofleancă gurmandă; Diana pe care o ghicesc uluitoare în amor, parteneră de mare clasă pentru basme erotice. Diana la care mă gândesc, în adâncitura oboselii mele, şi pe care al naibii mi-ar plăcea să o duc într-o cameră agreabilă, cu perdelele lăsate, ca să-mi fac din ea pernă, pilotă, saltea, amantă (în dezordine).

Frânez la un stop provizoriu verde, ca să evit să-l fac garaj pe un tăgârţă furios care mă tratează de golan şi-mi flutură bastonul prin faţa parbrizului. Îi expediez un sărut. Tăgârţa zbiară nişte cu-

[19] *Est-ce ta fête?* Joc de cuvinte pornind de la marca maşinii de ocazie a comisarului (n. tr.).

vinte care nu ajung la mine. Apoi, întrucât optsprezece maşini s-au şi aglutinat în spatele celei a mele, claxonând de mama focului, fosila cu baston se hotărăşte să ajungă pe trotuar, evitat in extremis de un motociclist care-l face bătrân poponar – şi cum îl înţeleg!

Mici, mărunte, infime incidente ale vieţii cotidiene, dar care de-a lungul timpului te erodează. Suntem mereu expuşi. Primim împroşcări. Ne aruncăm pe noi înşine. Nu suntem decât o înfricoşătoare fojgăială de scârboşi pe cale de dispariţie, care crapă şi se înnoiesc deşi nimeni nu-şi dă seama de nimic; bravo şi mai treceţi pe la noi!

Nu te formaliza de accesul ăsta de pesimism; de fiecare dată când sunt mort de oboseală, capăt conştiinţa existenţei, în ce hal este de răhăţească şi, la limită, niţel superfluă. Dar ce naiba, trebuie să ne acomodăm, nu?

Două lucruri îmi mobilizează simultan atenţia. În dreapta, se ridică un hotel şi, printr-o minune, există un loc de parcare disponibil, aproape în faţa lui. Deci mă vâr acolo. Şi-i administrez o lovitură lui Messire. Adormitul Duval (aperitivul lui preferat) se smulge din lingorile sale beaujolaisiene şi priveşte partea din spate a unui camion pe care e pictat un enorm cap de porc.

– Ce mi-ţi e? bombăne Strigoiul.

– Nu, Alexandre-Bénoît, nu te afli în faţa unei oglinzi, ci în spatele unui camion de la Olida, croitorul tău preferat.

Îi arăt hotelul.

– Vino, îţi ofer câteva ceasuri de extaz.

Demnul deschide o gură cât poarta unui hangar de Boeing 747, ceea ce îngăduie o vedere dantescă asupra limbii lui de vacă, a gingiilor violete şi a cioturilor de dinţi negre.

– Ce tot bâiguie ăsta? murmură Informul, vorbind cu sine însuşi, ceea ce se întâmplă cu nătărăii care dau peste o dilemă. Espune-mi problema ta, tipule, ţi se duc pe copcă moravurile sau ce?

– Pur şi simplu mie mi-e somn iar tu dormi. Înainte să ne

ocupăm de galbeni, e nevoie să recuperăm. E ora opt dimineața. O s-o soilim până la paisprezece și atunci vom fi condiționați să ne înfruntăm samuraii. Simt că stilul nostru va trebui să se schimbe. Pălăvrăgeala, scatoalcele peste meclă merg cu gorobeții din Europa. La kamikaze trebuie să ne găsim cel de al doilea suflu și să ne inspirăm din metode mai sofisticate decât loviturile de bocanc în dolofan.

O minunăm oleacă pe apropitărească cerându-i două odăi la această oră a dimineții. Îi arăt legitimația ca să o liniștesc, îi explic că avem nevoie de șase ceasuri de soamne și că ar fi drăguță dacă ne-ar trezi la ora stabilită. Ea se destinde și ne livrează numerele 502 și 305. Ne conduce Mauricette, o micuță brunetă dezghețată, cu un fermecător șorțuleț roz peste bluza verde. Îl ducem mai întâi pe Bérurier, apoi ea mă escortează la 502.

– O să dau puțin cu aspiratorul prin camera dumneavoastră, îmi propune. Nu s-a făcut curățenie.

– De acord, iepurașule.

Ea se duce să-și caute scula Tornado rotativ, cu injecție directă. Mașinăria face un tărăboi mai abitir decât Cursa de douăzeci și patru de ore de la Le Mans.

– Perfect, îi spun, lasă-l să sforăie și vino să te întinzi lângă mine, am mai multă nevoie să mi se aspire glandele decât praful.

La care ea îmi răspunde că sunt un ștrengar.

Nu o contrariez asupra acestui punct și o răstorn pe crivat. Noroc că aspiratorul urlă în draci, fiindcă nasulia de somieră scoate scâncete furibunde, netrebnica!

Eu, așa cum mă știi, aparțin secțiunii de elită a voluptoșilor; totuși admit că, în caz de urgență, hâțâneala soldățească are ceva bun. Drăgălașa țepăluire de-a curmezișul patului e îmbucurătoare, cvasi-voioasă. Face să se prevestească omenirea. Înțelegem, atunci când frichinim, fără mofturi, o damigelă deloc fudulă, că la urma urmei suntem cu toții frați. Frați și surori. Veri, verișoare. Amici,

amice. Slobozirea simplă şi liniştită, fără liru-liru, nici circumlocuţiuni. Golire amiabilă, spontană. Bună ziua, bună seara; după spălături, nu ne mai gândim la ea. Operată din când în când, îţi degajează căile respiratorii şi pe celelalte.

Mauricette (oare Mauricette am botezat-o?) îşi încasează doza paraipanescă. Vioiul coit neaşteptat, la botul calului, dacă îndrăznesc s-o spun. Pe urmă îmi cere, politicos, permisiunea de a-mi folosi baia ca să-şi facă rapid un *Sacré du Printemps*.

Mi se pare că e bine crescută.

Voi reveni.

Cel de-al şaselea simţ, dacă nu cumva e vorba de cel de al şaptelea sau al optulea – mă înşel la numărătoare –, mă sustrage soamnelor înainte să sune telezbanţul.

Ticăitorul mă anunţă că e ora treisprezece patruzeci şi opt. Totdeauna să ataci cu spiritul bine ascuţit.

Mărturisirile coanei Tatzi îmi revin în encefal. Îţi fac din povestioară un sendvici cu miez de pâine şi unt: a avut ca pensionară o micuţă japonoasă, extradelicată, după care se înnebuneau toţi muşteriii. Această puştoaică i-a propus, într-o seară, cu vocea ei plăpândă, să slujească drept cutie poştală unor „prieteni de la Tokyo". Nimic de care să se teamă. Va fi plătită gras. În dolari, a cerut mamaia. Bingo! Profit cât cuprinde! Oamenilor înarmaţi cu parola (D.P.S.A.)[20] li se propunea camera Myosotis. Îşi agăţau trenţele într-un dulap din perete, care comunica în odaia alăturată. Şi în vreme ce ei o puneau drăgălaş (ori se prefăceau că o pun), maica Tatzi le explora buzunarele şi recupera din ele un plic care, de fiece dată, era marcat cu un cerc roşu (detaliu pe care Sein Raphaël a uitat să mi-l dea). Apoi punea ţoalele la loc şi păstra plicul în seif până când un japonofleţ venea, la bar sau la restaurant, să i-l ceară.

[20] Prescurtare a expresiei „dacă pot spune aşa" (n. a.).

Cum anunța ea că are marfa? Pur și simplu agățând, pe lista de bucate din fața restaurantului, fanionul „Lanțului celor o Sută de Mari Flenci". În aceeași seară, niște domni de culoarea șofranului veneau să clămpănească ori să bea la dânsa. O întrebau dacă trecuse pe acolo domnul Meyer, iar ea le remitea plicul, în schimbul altuia, burdușit cu dolari. După arestarea lui Raphaël Sein, doi japonezi veniseră să o caute și-i dăduseră un baban pachet de talanți, recomandându-i să pună kilometrajul la zero. Trebuia să-și expedieze domnișoarele în vacanță și să înlocuiască dulapul trucat cu unul veritabil. Bătrâna, îndată ce înhăța un pumn de mălai, era gata la orice. Coana nu se gândește decât la creițari. A acceptat târgul și s-a împodobit cu extrema prudență.

Au mai venit alții de când își disponibilizase fetele? Nu, nu, nimeni.

Păi atunci cei doi răufăcători care mi-au incendiat Maserati debarcaseră de pe planeta Marte?

Baroana bideului mi-a mărturisit că, după telefonul Marthei, se speriase și a vrut să contracareze furtuna pe care o simțea venind pe scara ei Beaufort. A sunat la un tâlhar, prieten de-al ei, care îi fusese pește odinioară și care i-a trimis doi Cavaleri ai apocalipsului ca să o protejeze. Ceea ce se cheamă, în lumea gangsterilor, „asistență acordată unei persoane în pericol" ... Cei doi teribili au apelat la marile nijloace, după cum am putut constata. După ce a fost trasă de urechi, mami mi-a dat numele vechiului ei protector, pe care îmi promit să-l „vizitez" după ce povestea asta niponă se va fi încheiat.

Brelocul mă anunță că e ora șaisprezece fără trei. Casc. Somnul ăsta mi-a colmatat breșele și mi-a redat prospețimea de fetișcană. Gata pentru acțiune Antonio. Fulger, de preferință.

Fiindcă nu am mare lucru de ascuns față de tine, artistule, îți pot mărturisi că dispozițiile mele sunt următoarele: am plasat o echipă de-a mea în ascunzătoare la coana Tatzi. Apoi bătrâna păpușică și-a agățat, la meniul din ușă, fanionul-semnal. Am asupra mea

un bip-bip de apel şi, dacă apare ceva nou, boy-scouts ai mei mă vor alerta. Dar nu aştept prea multe de la manevră. N-ai să-mi scoţi din dovlecel ideea că japonezii sunt mult prea deştepţi ca să pice mesa în nasulia asta. Aşa că o să încerc altceva, fiule... Sein Raphaël pretinde că lucra pentru K.K. Boû Din. Este vorba de o asociaţie de terorişti japonezi, specializată în furt de documente. Aceşti tipi, superior organizaţi, înhaţă din toate ţările occidentale orice prezintă vreun interes militar sau ştiinţific universal şi-l vând celor care oferă mai mult (uneori chiar propriei lor victime). Banii rezultaţi din gigantica piraterie sunt puşi la dispoziţia grupurilor de intervenţie care au misiunea de a asasina şi a complota pe peste tot pe biata noastră planetă.

Cioc, cioc!

– Da?

– Sunt Maucette, e timpul...

Sar din pat cu o zvâcnire de trambulinor, ca să alerg să-i deschid, fiindcă, în ciuda cogitaţiunilor mele profesionale, am o sculare triumfală – şi ideea de a-i face o revenire mă seduce. Ea se aştepta, fiindcă e strălucitoare toată, îmbrăcată civil, cu un costum de velur bej, cam prea masculin ca să-mi întreţină flacăra. În problemele de dorinţă fizică, nu trebuie să te atingi de ceea ce deja a făcut fructe, altfel se operează o deziluzie carnală iar bastonul tău de cauciuc interpretează, fără prealabil, *Păpuşă de ceară, păpuşă de paie.*

– I-am spus patroanei că aţi prefera să fiţi trezit mai degrabă aşa decât prin telefon, declară şmechera. Mi-am terminat serviciul, dar...

Închide, grijulie, uşa cu zăvorul şi mă împinge înapoi până la pat. Scuză-mă, fetiţo, dar în cazul de faţă revin la preocupările mele.

K.K. Boû Din...

Amicii mei de la Contrainformaţii nu ştiu prea multe în legătură cu organizaţia, totuşi consideră, conform anumitor indicii mai mult sau mai puţin demne de crezare, că secţiunea franceză ar avea

legături cu un restaurant japonez din Passy, *Yaton Ton Kébon*[21]. Pontul respectiv trebuie luat cu toate rezervele. Îl țin sub supraveghere pe proprietarul localului, dar până acum n-au descoperit nimic. Mi-au dat coordonatele omului, un anume Yamaha Késouton Ku[22], care locuiește în Denfert, pe strada Gaston-Debois 18.

– Fi he fahe hă fă hânfifi ha ahhefa! remarcă Mauricette, cu gura plină.

Stau să mă gândesc ce complement să-i aduc frazei sale ca să o fac inteligibilă. Ajutat de intonație, o traduc prin „Mi se pare că vă gândiți la altceva". Ceea ce e adevărat, pe cuvânt, și-i cer cu umilință iertare. Indiferența mea nu e deloc politicoasă, și tânăra slujnică ar putea nădăjdui la alte semne de recunoștință. Ceea ce nu lipsește a o face să activeze, cum spun bunicile. E o ciocuistă remarcabilă Mauricette. Tehnică solidă, râvnă la lucru, salivarele în ordine de marș – nu i se poate reproșa nimic. Îi acord de aici înainte atenția pe care o merită, ceea ce o împiedică să mai rostească vreo silabă.

Pentru a-mi vorbi, trebuie să-și întrerupă un moment delicatesele.

– Să continuu? mă întreabă politicos.

Dar expresia ei mă lasă să ghicesc că ar prefera o angajare mai completă a persoanei sale.

– Fă-te comodă, puștoaico! oftez, uitându-mă la ornic.

Lacoma nu așteaptă să i se spună de două ori.

Ei bine, în doi timp și trei săltări, iat-o disponibilă să interpreteze *Recreație în doi*. Îi propun încălecarea lui Attila, dar abia am ajuns îndărătul ei, că bip-bipul meu începe să țârâie.

Damicela Mauricette procedează la o despuțare forțată.

– Ce se întâmplă?

– Numai o clipă, fată, trebuie să sun imediat.

---

[21] *Y a ton thon que bon*, „aici e tonul tău - ce bun" (n. tr.).

[22] *Qu'est-ce sous ton cul*, „ce e sub fundul tău" (n. tr.).

Mă reped la telezbanț.

Decepționată, muierea își spune că intempestivul mi-l va deconecta pe Gogu – și atunci, prin manevre calificate, îmi suflă în vatră, ca să întrețină focul sacru.

Coana Tatzi era. Îmi dau numele.

– Nu mișca! șoptește hoașca.

Glasul lui Mathias, valorosul meu Roșcățel, îl înlocuiește pe acela al ei.

– Tocmai s-a primit un apel, mă înștiințează; am branșat înregistratorul la aparat, așa vă pot reproduce discuția.

– Dă-i drumul.

Omul meu mitocosește la mașinării, după care aud sunăria de la coana Tatzi. La cea de-a treia repriză, bătrâna ridică receptorul.

– Maica Tatzi; ascult...

– Aici un prieten al domnului Meyer...

(Vocea are accentul nazal al asiaticilor; îți vine să crezi că acești oameni de ispravă au în cartoafă un dublu bemol.)

– *A, bine!* replică extractoarea de dolari.

– *Dacă e să dau crezare drapelului dumneavoastră, sunteți afiliată la lanțul celor O Sută de Mari Flenci?*

– *Într-adevăr, domnule. Și gata să-i primesc pe membrii confreriei. Mi-ar face multă plăcere.*

– *Pentru ce motiv?* se neliniștește placid vocea.

– *Fiindcă aș avea o grămadă de lucruri să le spun.*

(Scurtă tăcere; apoi interlocutorul extremoriental:)

– *Ei bine, aș face și eu parte dintre niște prieteni.*

– *E în regulă, contez pe asta.*

Și coana închide. Bravo acestei veritabile parașute. Când îi încredințezi un rol, știe să-l susțină cu brio.

– Ați auzit, patroane?

– Da, e o surpriză plăcută. Desigur, linia bătrânei e pusă sub urmărire?

– Aşa cum bănuiţi; numai că...

– Numai că şmecherul ăla nu a pălăvrăgit destul timp...

– Exact. Totuşi cer să se procedeze la primele cercetări.

– Nu credeam că o să muşte din momeala asta.

– Hm, nu e vorba chiar de muşcat.

– Şi totuşi băieţii continuă să stea cu ochii pe bătrână, iar fanionul îi enervează. Acestea fiind spuse, dacă riscă ceva, o vor face în bandă. Cere întăriri, Roşcovanule! Fiecare persoană care se va prezenta la maica Tatzi, adevărat sau fals client, să fie urmărit în mod automat. Ia nişte inşi pricepuţi, veritabili profesionişti ai filajului.

– Bizuiţi-vă pe mine.

– A fost lume la prânz?

– Nici urmă.

– Damicela Marthe?

– Ea n-a venit, dar personalul de la bucătărie şi barmanul sunt aici.

Închid. S-ar spune că se înseninează, nu?

– Se poate? întreabă imediat ştrengăriţa.

Afurisită Mauricette! Adevărată fire de elită. Când un biutiful măţiguş trece prin preajma ei, imediat dă jos din cui plasa de prins fluturi!

Îi zâmbesc.

– Se poate, dar o să grăbim mişcarea, mă scuzi.

Bine, uite-o că se aşază din nou la masă şi pe mine mă repune pe orbită (D.P.S.A.). Totul merge bine. Va sosi momentul să o sun pe Diane.

Dar foflenchi! Când o soartă naşpa te împiedică să o pui ca lumea, e mai bine să o laşi baltă de la început. De data asta, bate la uşă Matahală.

– Eşti gata, artistule? Că eu unul sunt în hamac din crap până-n fecioare[23].

– Vin!

O bat peste poponel pe Mauricette.

– Împachetează-ţi la loc blocul operator, paraşuta mea roz, o să te compensez altă dată, mă cheamă datoria.

Datoria are mecla oleacă sinistrată. Somnul i-a umflat valizele de sub ochi şi i-a reîncărcat cu roşu globii oculari. În şase ore, barba pe cale de a se naşte i-a devenit ierboasă, înţepătoare ca un cactus neras.

– Iei o gustărică, tipule, înainte s-o porneşti la drum?

– Numai clămpăul există în viaţa ta de purcel! mă înfurii eu, nemulţumit de lovitura primită.

El îşi ridică pleoapa mai puţin grea, ca să mă examineze, surprins de proasta mea dispoziţie.

– Dom' comisar nu mi ţi-o fi început o mică menopauză rapidă, căpătată la iuţeală? se neliniştеşte Năucitorul.

Şi-şi punctează întrebarea cu o sonoritate neidentificabilă, pe care nu o pot determina dacă îi vine din emisfera de sud sau cea de nord. E naşpa de cazat în saloanele de la Jockey Club Beru ăsta.

Strada Gaston-Debois e o arteră cum îmi place mie: balzaciană, mărginită de căsuţe cenuşii având, ici-colo, de câte o grădiniţă limitată de un grilaj ruginit. Nu măsoară mai mult de cinci sute de metri şi păstrează, în aceste vremuri tulburi, o deconcertantă seninătate provincială. Nu se aud alte zgomote decât cele produse de câţiva mici artizani instalaţi acolo, într-o moleşeală vegetativă care simţi că va dispărea curând şi pentru totdeauna.

---

[23] Profesorul Sauvy, pe care tocmai l-am consultat, mă asigură că Béru a vrut să spună că e „înhămat din cap până-n picioare". Putem avea încredere în el.

San-A.

Un garaj cubic, cu oblon de fier ridicat, lasă să se vadă un tinichigiu la lucru, cu ochelari de sudură la ochi, cu o şapcă trasă pe frunte şi cu mâinile frumos de murdare. Mai departe, un cizmar, într-o vizuină obscură, ciocăneşte la o pingea... Câteva pisici fătarnice traversează carosabilul, întârziind pe sub maşinile parcate.

Zăresc, în spatele unei ferestre, o bătrână ce pare ascunsă acolo de la începutul secolului. Îi zâmbesc, ea se strâmbă la mine. Oamenii refuză contactul. Preferă să crape de unii singuri. Ori mai degrabă nu se gândesc că or să crape, cu siguranţă că de acolo le vine ostilitatea. Eu, care mor de când am venit pe lume, îmi continuu tentativele de a zâmbi, încordat ca o floare; câţi au acceptat-o în ziua de azi? Degeaba îmi scotocesc memoria, nu găsesc decât câteva chipuri luminate, ai căror ochi îmi spuneau „de acord", îmi spuneau „mulţumesc", îmi spuneau „uite, ia şi tu de la mine". Dar toate astea sunt numai lamentări de fals poet. Trebuia să scrie versuri Antonio. Să facă să rimeze cer şi zer, eu şi zeu, Iov şi mov.

– Te duci să-i faci o vizită japoflețului tău? se informează Consonantul.

– Ne ducem.

– Nu ai nimic împotriva lui, decât ipotezele nătărăilor de la Contrainformaţii.

– Mi s-a întâmplat să mă duc să vorbesc cu oameni cu un dosar încă şi mai subţirel.

Abandonaz Estafetta în faţa intrării unui garaj a cărui uşă lustruită comportă un agresiv panou de nonparcare. Există chiar o tăbliţă care zbiară că proprietate privată! Greşesc amarnic ultimii posedanţi afişând una ca asta, fiindcă în felul cum merg lucrurile, nu proprietatea lor va fi privată, ci ei vor fi privaţi de proprietate. Îţi dai seama, o lume care se îngustează cu toţi tembelii ăştia de invadatori şi ticăloasa lor de viteză, la dracu! Când mergeam în pelerinaj la Chartres a fost odată! Îţi imaginezi? Péguy revine; şi se împuşcă singur, sărmanul.

La numărul 18 pe Gaston-Debois e o casă cu două etaje, cea mai mare de pe stradă, cu un capăt de grădină, o anexă, acoperită cu tablă ondulată, şi inevitabilul garaj. Un portal ruginit, încununat cu un arc de fier, pe care se înfăşoară cârceii unui glicine. Îmi place mult cuvântul „cârcei". Trebuie să ai oarece cultură ca să-l trânteşti într-un book poliţist, părerea mea.

La uşă atârnă un lănţişor terminat cu un mâner de metal care seamănă cu cele ale semnalelor de alarmă din vechile trenuri. Un strop de emoţie îmi mângâie sufletul, fiindcă asta îmi aduce aminte de intrarea casei noastre de la Sait-Cloud; în care caz o evoc pe Félicie robotind, în timp ce fiul ei se „robopotmoleşte" într-o afacere încâlcită, care începe cu un olandez dispărut, continuă cu o bordelieră pariziană lacomă de bani, se urmează cu nişte galbeni misterioşi şi se va sfârşi Dumnezeu ştie cum, pe apa sâmbetei sau apă chioară – încearcă să afli ce-i trece prin sufertaş unui romancier...

Fiidcă nimeni nu răspunde, răsucesc mânerul portiţei, şi zăvorul cade. Balamalele scârţâie aidoma celor ale noastre de acasă. Intru, cu Bérurier pe urmele mele. Mergem pe peron – o nouă sonerie, de data asta electrică... O apăs. O lungă zbârnâială gâdilă moţăiala casei. Nobody !

Ne privim, mister Incongruentul şi cu mine.

El clatină din cap.

– Dă-i bice, mori de nerăbdare s-o faci. Sper ca patronul să nu apară în timpul vizitei noastre turistice.

Ajutor, sesamule! Trebuie să lucrez, nu glumă, fiindcă încuietoarea e al naibii de încăpăţânată. Ca să-ţi spun totul, sunt mai multe şi de-alea adevărate, care îţi dau de furcă precum opusculele conţinând *Cuvinte de buzunar mascate*.

În sfârşit, am câştig de cauză. Uşa e blindată. Înăuntru domneşte un frig redutabil. Vădit lucru, baraca nu este ocupată.

Abia ce i-ai trecut pragul şi simţi că te găseşti în alt univers. La mii de kilometri de Paris. Înainte de toate, mirosurile. Parfumuri

ciudate, puţin compatibile cu nările noastre occidentale. Pe urmă, la intrarea goală de orice mobilă, tronează un Budha pe un soclu de lemn aurit. În dreapta, e un salon, foarte meschin mobilat, cu o masă şi câteva scaune de bambus. Pe tavan, felinare... japoneze. E insolit, fiindcă vechea tapiserie à la maica-mare subzistă. Cu scene de vânătoare de doi bani: un spaniel neurastenic ţinând în bot un fazan mort, câini de arret cu o labă ridicată, zbor triunghiular de raţe sălbatice în aureole de umezeală. Duhneşte a şubrezeală...

Bucătăria, aflată de cealaltă parte, nu e echipată. Nu a rămas decât un taburet alb lăcuit, mai mult sau mai puţin surmenat.

Urc la primul etaj. Apoi la al doilea. Toate camerele sunt aproape goale, dacă facem excepţie, ici şi colo, de câte o faţă de masă pusă pe pardoseală.

E lucru rar, în epoca noastră de suprapopulare, să găseşti, în plin Paris, o casă mare neocupată.

Îi spun asta lui Bérurier.

El se mulţumeşte să-şi clatine ştii tu ce şi să ofteze:

– Nasol, nasol...

– Nu stă nimeni aici, eşti de acord?

– Ireşte.

Ne întoarcem în faţa lui Budha. Prezenţa statuii mă tulbură în această locuinţă atât de puţin aptă să adăpostească pe cineva. Ce face aici grăsanul ăsta? Asigură prezenţa lui Dumnezeu? Un zeu japonez, dar trebuie să admitem şi să acceptăm că Dumnezeul nostru, al tuturor, e unul şi acelaşi. Ceea ce diferă e numai imaginea pe care ne-o facem despre el, conform paralelei unde şedem.

– Chix! exclam.

Ies din grădina abandonată, care aproape că seamănă cu un colţ de cimitir. Ea a rămas franţuzească.

Mă gândesc la acel Budha cafeniu, pântecos şi zâmbăreţ, singur în casa pustie. Trebuie că, din când în când, se ard dinaintea lui

beţişoare aromate, fiindcă mirosul lor persistă, îl cunosc bine, fiindcă l-am adulmecat în templele din Extremul Orient.

– Alo, prietene!

Mă întorc. E Pachidermul, în picioare în cadrul uşii. Doamne, ce mare îi e burta! Reuşeşte să o scoată în întregime afară, el însuşi rămânând în hogeac.

Cu o smucitură a bărbiei, mă pofteşte să mă alătur domniei-sale. Are aerul lui de geambaş borţos, care a curăţat de parale un papă-lapte.

– Ce?

– Coboară la subsol cu mica ta sculă, e acolo un cevaşilea pe care aş vrea să-l văz mai bine.

Mă duce în dosul scării, unde se află aceea de la pivniţă.

În josul treptelor este un patrulater plin de resturi diverse. Arunc un ochi într-acolo.

– Păi nu asta, cremă de netot ce eşti!

– Atunci ce?

– Eşti orbete, va trebui să-ţi cumperi un baston alb, pisoiaşule!

Cu o mişcare de semănător, îmi arată un zid de cărămidă, în care a fost prinsă o uşă de fier, vopsită cu miniu.

– Bag samă că, de felul tău, eşti mai mult intelectual decât zidar, tipule. Totuşi nu trebuie să fi făcut facultatea de cimentărie ca să te prinzi că peretele ăsta nu-i original şi că e recent; uite la închieturi, că nu e uscate ca lumea.

Şi adaugă:

– Uşa e încuiată.

Prins în flagrant delict de incapacitate, îmi înghit umilinţa şi mă arunc asupra uşii aşa cum un marinar american, coborât de pe portavionul său, se aruncă asupra unei ştoarfe.

Şi aici încuietoarea protestează; dar pentru o inimă cutezătoare, nimic nu e imposibil; şi nimic nu e mai cutezător în domeniul lăcătuşeriei decât sesamul meu.

Cric-crac, castitatea s-a dus. Batanta de fier cedează sub forţa mea de arhimede, egală cu greutatea volumului dislocuit – dând calc liberă către o locaţie întunecoasă. Un comutator enorm se află la îndemână. Declanşând o revărsare de lumină orbitoare, rece şi implacabilă, ca toate luminile din laboratoare. Descoperim o încăpere de circa şase metri pe patru, în care sunt aliniate şase bacuri albe, prevăzute cu câte un capac bombat. La picioarele fiecăruia a fost fixat un aparataj bizar, alcătuit din contoare şi cabluri electrice legate la un bloc de de perete.

– O spălătorie automată? sugerează Predominantul.

În loc să-i răspund, mă apropii de primul bac, căruia îi ridic acoperitoarea. Gol. Interiorul e îmbrăcat în poliester alb. Un al doilea capac, acesta transparent, permite să se aprecieze finisarea din interior.

– Dracii dracilor, la ce poate sluji? se înfurie amicul meu.

Ridică al doilea capac – şi imediat îl lasă să cadă înapoi.

– Of, drace, asta da surprinză! bombăne el.

Mă duc să-i repet gestul şi atunci... Sper că stai jos? Nu? Ei bine, aşază-te! A, eşti culcat? Atunci rămâi aşa. Are dreptate omul: asta da surprinză.

În cel de-al doilea bac se găseşte o bătrână doamnă japoneză, îmbrăcată într-un kimono de mătase violetă şi părând extrem de moartă.

– E cu adevărat? bâiguie Hidropicul (Capricoarnelor)[24].

– Aşa am impresia. A fost pusă la hibernat, Grasule.

– Ca marmotele?

– Mai mult sau mai puţin, da.

– Ca să nu împrăştie vreun sisi?

– Dacă vrei.

---

[24] Scriu Capricoarne fiindcă Alexandre-Benoît are două şi de cele drăgălaşe: adevărat rămuriş (n. a.).

Examinez cadranele; nu știu boabă ce vor să zică, dar mi se are că unul dintre ele indică o temperatură de minus trei sute de rade.

– E într-adevăr moartă?

– Dacă n-ar fi, ar da cu singuranță în guturai.

Mă duc să verific conținutul celui de-al treilea bac. O, pardon, u vă deranjați pentru mine, nu fac decât să trec, pe când dumnea-oastră nu faceți decât să petreceți[25] !

În cel de-al treilea container, odihnește o tânără care, și ea, oartă kimono violet. Frumoasă în felul ei. Cu fața largă cât un auciuc de rezervă, îi știi pe japoneji; soarele la răsărit este, înainte e toate, meclele lor ca o tavă pentru ofrande. Cercul roșu pe care-l u pe drapel nu e nici mai mult, nici mai puțin decât silueta muiei r.

E palidă, dar machiată artistic. Porțelan! Pletele negre, coafate en tort de nuntă, cu piepteni ca niște loitre de șaretă siciliană, scot relief fondul de ten absolut alb. S-au făcut într-adevăr eforturi entru tânăra moartă.

Femeia asta de la capătul lumii, culcată într-un sicriu refrigerat, e un nu-știu-ce fascinant.

Scot din poznar micuțul Minox, mare cât o cutie de chibrituri de care nu mă despart niciodată, și profit de lumina supraabun-entă ca să le kodakez pe cele două moarte.

În timp ce o interoghez pe bătrâna pitită în spatele ferestrei ale, cea care nu face nici o diferență între un zâmbet și un scuipat rivit, bip-bipul începe să se agite.

Mathias are noutăți. Așa cum se spune când nu găsești nimic ai bun, evenimentele se precipită!

Joc de cuvinte de un gust extrem de prost [între *passer*, „a trece" și *trépasser*, „a uri" (n. tr.)], dar care mi-a fost comandat de spălătoreasa mea (n. a.).

Bun pretext, în orice caz, ca să mergem să dăm una pe gât la bistroul din colț, fiindcă locanta e echipată cu telefon.

Nu poți opri progresul, cum îmi spunea domnul Liniel zilele trecute – sau poate că era frate- meu Frățâne, nu-mi mai amintesc bine, creierașul meu are spasme.

SEVENTH

– Ce-ai acolea? mă întreabă, în italiană, Béru la vederea unei pietricele pierdute în mărunțișul pe care l-am înșirat pe tejghea.

– O amintire, îi răspund.

Fiindcă pare derutat, îi explic:

– Suvenirurile de aur îți sunt furate, așa că prefer suvenirurile fără valoare de piață. Pietricica asta a fost culeasă de o femeie în momentul când îi spuneam „Te iubesc" – și ea mi-a întins-o. Însemna „Și eu pe tine". Continuă să fie însărcinată cu acest mesaj...

Supraumflatul scoate un oftat în formă de retur expres.

– Eși sentimentos dumetale. O pietricică pe post de amintire... Dacă ți-ar fi dat chiloții, aș mai fi înțeles...

Termin de introdus mărunțoaiele în mâncătorul de monede al telefonului mural.

Mathias răspunde. Știe deja că sunt eu și pare surescitat ca un păduche nimerit în lâna intimă a doamnei Thatcher.

– Arde spre japonezi, domnule comisar. Au sunat acum zece minute; stați să vă pun înregistrarea.

Oare să fi tras de capătul potrivit al ghemului? Deodată, vesel cât cuprinde, încep să fluier, așteptând ca Incendiatul să-și termine de branșat puțișoarele.

– Sunteți acolo, patroane?

– S...

O voce asiatică:

– Doamna Tatzi?

– *Ea însăşi,* răspunde dura de poţi coace pe ea pâine de fofleancă.

– *Aici unul dintre prietenii domnului Meyer.*

– *A, bine!*

– *Am dori foarte mult să stăm de vorbă.*

– *Ca şi mine.*

– *Pentru asta, trebuie să ne luăm unele precauţii.*

– *Niciodată nu se iau destule,* mormăie maica.

– *Puteţi veni la biserica Saint-Eloi-le-Juste, în arondismentul optsprezece?*

– *Păi, dacă trebuie...*

– *Aveţi o maşină?*

– *Bineînţeles.*

– *Atunci veniţi. Veţi intra în confesionalul de lângă baptisteriu, apoi veţi aştepta.*

– *Voi aştepta ce?*

– *Să ne manifestăm. Fireşte, trebuie să fiţi singură.*

– *De acord.*

Telefoanele sunt închise, de o parte şi de cealaltă.

Băiatul Mathias revine pe linie, ca un cutezător păros de secol paişpe.

– Ce spuneţi de asta?

– Ei bine, că trebuie să se ducă la întâlnire.

– E deja gata.

– Fireşte, biserica respectivă trebuie să fie supravegheată discret. Dar atenţie: îndemânare! Spune-ţi că băieţii sunt la faţa locului şi că veghează la o mustaţă. După mine, povestea asta a confesionalului nu e decât o chestie intermediară. Trebuie că acolo o aşteaptă pe Mamaia instrucţiuni pentru un alt randevu.

– E şi părerea mea. Să trimit pe cineva să verifice, înainte de venirea coanei Tatzi?

– În nici un caz, nătărăule! Echipa lui K.K. Boû Din a pregătit totul. Dacă ne manifestăm, vor şti că suntem gata de acţiune. Deocamdată doar bănuiesc asta. Cine supraveghează biserica?

– Pinaud! O va face pe paracliserul, aprinzând lumânările.

– Magnific! Adică în ce-l priveşte pe el însuşi.

– Am cerut ca Thérésa, consora noastră de la Brigada de Represiune, să meargă să exerseze la armonium. Va lua cu dânsa câţiva copii, ca să pară mai adevărat. N-o cunoaşteţi? Adevărat instructor de cercetaşi, în felul ei.

– Preotul e anunţat?

– Arhiepiscopul se ocupă să-l pună la curent; va rămâne în prezbiteriul lui.

– Ei bine, iată o treabă bună – rapidă, curată şi precisă. Eşti un veritabil şef pentru tine însuţi, Ruginitule, ca toţi tipii de felul tău, care spală vasele acasă. Felicitări.

– Mulţumesc, răspunde el sec. Acestea fiind zise, ce atitudine trebuie să aibă doamna Tatzi când va intra în contact cu galbenii?

– Firească; să le spună tot. Adevărul e noul meu cal de bătaie. Anunţăm, pe faţă, culoarea şi vedem ce intră. În felul ăsta, nu va risca să se încurce.

– Bine.

Îl simt amărât pe Mathias. De fapt, m-am purtat sever cu el. Cu ce drept îmi îngădui să umilesc astfel un colaborator atât de zelos şi de cumsecade?

– Mathias!

– Domnule comisar?

– Cinstit vorbind, te găsesc superb în iniţiativele tale şi-ţi zic bravo!

Înseninat, el ciripeşte un „mersi" melodios ca un Verlaine.

Cârciumarul ne pândește, cu o privire sumbră, din spatele cirozei sale în plină evoluție. E cenușiu, ridat, cu ochi galbeni și cu mecla plină de pustule mari și albe. Pute a neglijență.

– Sunteți sticleți, desigur? mormăie, ștergând fundul unui pahar prost spălat.

– Și ce, te deranjează? îl apostrofează Béru. Încă unul care se declară anticaraliu și care cheamă poliția de intervenție îndată ce un nesătul face tărăboi în prăvălia lui!

Maiestatea-Sa se lasă copleșit de furie și-și iese din pepeni.

– Începe să vă fie bine, grămadă de ticăloși! tună dumnealui. Urlăm despre insecuritate – și scuipăm pe poliție ca să ne dăm în stambă. Japiță de gândac bătrân ce ești! Uită-mi-te la oala asta cu rahați, în spatele tijghelei lui, Sana! Nu se ține pe picioare decât mulțumită barului! Ei bine, da, dom'le, eu mi ți-s sticlete! Și mă fac ceva, din mers, pe dumetale. Și dacă nu ești mulțumit, poci să-ți fărâm cabana la fel de curat ca orișicare spărgător, ai auzit, bătrână spălătură de ocazie?

Pretinarul meu se apleacă peste tejghea și-l scutură de să-l smulgă din loc. Cârciumarul începe să geamă, să implore, să scâncească precum că nu a fost bine înțeles, că jândarii sunt fericirea lui, ultimele adevărate bucurii din viața sa de văduv. Se dă în vânt după ei de pe peste tot, domnilor caralii. Ei sunt gloria Republicii, încă și mai abitir decât școala laică. Și el unul deploră faptul că bieții de ei nu sunt plătiți mai bine. Poftim, băuturile au fost din partea lui, doar ca să-și dovedească bunele sentimente. N-ar vrea domnii să guste un hașeu de porc din Sarthe? Că el de acolo se trage, și nepotul lui îl fabrică. Un supradotat. Merluchard îl cheamă. A câștigat al doilea mare premiu pentru hașe de porc, la concursul depatamental.

Dar îl abandonăm în plină văicăreală, după ce i-am aruncat pe bar un talant; ne retragem drapați în disprețul și în mâhnirea noastră. Neînțeleși, o cât de mult! Veșnici paria ai unei societăți pe care o

apărăm. Plini de toate reproşurile, de toate oprobiile; persecutaţi pe totdeauna; vomitaţi, purulenţi, sfredeliţi. Tocmai buni să ne lăsăm pielea mizerabilă pe pavelele faptului divers, când se iveşte ocazia.

Monseniorul Spargetot umblă cu paşi mari. Bombănindu-şi ranchiunele negre.

În potolesc bătându-l pe umăr.

– Las-o baltă, Grasule! Nu de azi de ieri pute omenirea din cauza picioarelor nespălate. În orice caz, pentru noi treaba merge ca pe roate. Asta înseamnă că nu trebuie niciodată să eziţi a trage nădejde.

Şi-i rezum ceea ce tu tocmai aflat o dată cu mine, o, cititor al meu privilegiat.

– Dacă înţeleg bine, mergem la slujbă? întreabă el în concluzie.

– Nu neapărat. Ne mulţumim să patrulăm prin preajma bisericii, dar tu, dacă vrei, te-ai putea ruga de la distanţă.

Trebuie, în clipa asta, să uzitez de un procedeu literar pe care, practic, nu-l folosesc niciodată şi care constă în a povesti, în fierbinţeala prezentului, despre un lucru care va avea loc ceva mai târziu şi la care eu nu voi asista. Desigur, aş putea lăsa acţiunea să curgă şi să ţi-l descriu perceput de mine, adică să ţi-l livrez aşa cum îl primesc eu – dar temperamentul meu de romancier mă mână din urmă şi, pentru binele tău, îl las în voia lui. Între conştiinţa de cetăţean şi conştiinţa profesională, există un no man's land în care sar cu amândouă picioarele.

Nu-mi mulţumi, e cel mai neînsemnat dintre serviciile pe care ţi le fac.

*

* *

Coana Tatzi se arată în faţa bisericii Saint-Eloi-le-Juste. Îţi semnalez, în trecere, că Eloi a fost trezorierul lui Dagobert I, înainte

de a deveni patronul aurarilor şi al fierarilor, şi că a trăit în anii 600, ceea ce pe noi nu ne întinereşte deloc. Cum? N-ai tu treabă cu astea? Şi cultura, amărâtule, ce zici? Ce? Preferi să rămâi pârloagă decât să te plictisesc de moarte cu memorarea unor asemenea tâmpenii? Voia la dumneata, amice; dar ţine minte ce-ţi spun: a muri analfabet înseamnă a muri de două ori. Acestea zise, poţi să te duci să te plimbi, să faci un ou cu cremă şi să te iubeşti cu grecii, zuluşii şi coaforii de dame.

Aşadar maica Tatzi (supranumită maica peştoaică superioară) dă buzna nu la bideu, ci în piaţa bisericii. Negăsind loc să-şi parcheze maşina, stopează la picioarele scărilor monumentului şi dă niţel înapoi, pentru ca al ei Renault 5 să ajungă exact în faţa panoului cu staţionarea interzisă. După care, femeie prudentă, încuie şi se îndreaptă spre biserică.

Saint-Eloi-le-Juste a fost construită în secolul şaisprezece înainte de Hristos, din care cauză e foarte întunecoasă, ca toate construcţiile din acea epocă; la mine acasă, de exemplu...

Pătrunzând în sfântul lăcaş, mami Tatzi se închină după ce şi-a umezit extremitatea degetelor de la picioare în agheazmatarul de marmură. Apoi face o mică genuflexiune, străbătând aleea centrală ca să ajungă la confesionalul indicat de corespondentul ei. Ciudat loc o biserică pentru a fixa o întâlnire când eşti japonez, deci budist ori şintoist.

Mamaia identifică odăiţa păcatelor şi dă la o parte capătul de perdea menită să izoleze penitentul. Şi-şi spune că, în cursul vieţii sale galante de ştorfelină, a auzit, cu siguranţă, spunându-se mai multe porcării decât grilajul acestui confesional. Dacă i-ar pune cap la cap pe toţi nătăfleţii chinuiţi de glande şi care se abăteau prin sectorul ei ca să-i încredinţeze fantasmele lor, ce mai lanţ de topograf ar ieşi, nepoate!

Bun, va să zică baba îngenunchează şi aşteaptă. În mintea ei simplută, interlocutorul trebuia să fi luat loc în compartimentul

preotului. Dar degeaba îşi suceşte gâtul pentru a încerca să-l vadă prin grilaj; încăperea alăturată i se pare pustie.

Şi iată că răsună un uşor semnal de apel, evocând întrucâtva o sonerie de telefon în care s-a vârât vată. Vine de deasupra ei. Coana ridică ochii. Da, aşa e: zăreşte un obiect întunecat, agăţat chiar lângă plafon. Se ridică, îl ia. E vorba de un talkie-walkie. Sub aparat e scociuit un carton pe care scrie: „Ca să vorbeşti, apasă pe butonul negru; când vrei să asculţi, lasă butonul liber."

Reverenda maică Tatzi a văzut la TV filme de război. Şi agenţii de pe stradă, când ambuteiajul e în toi şi ei îşi anunţă de la distanţă culoarea semaforului. Ridică aparatul în dreptul gurii şi apasă pe butonul negru.

– Gata, ascult! şopteşte.

Lasă butonul. Un glas preia ştafeta. Asiatic, ca şi precedentele. Dar un glas de femeie, blând, zaharat, proferat de o gură pe care bătrâna paraşută şi-o închipuie pictată cu un ruj extra, roşu-aprins.

– Mulţumesc că v-aţi deranjat. Vreţi să-mi explicaţi ce nu e în regulă?

Mamare se înfige iar în butonul negru. Nu are complexe. A pălăvrăgi face parte din firea ei profundă. În timpul apostolatului foflenchist, nu doar a ascultat mult, ci a şi meliţat mult.

Aşa că îşi începe plângerile. Doi domni, ieri, un frumos şi un gras... În toiul nopţii, Marthe, chelneriţa ei, care... Şi pe urmă, dis-de-dimineaţă, Amédée, hăitaşul ei number one... Atunci, ei bine, îmi aruncă în aer tărăboanţa, sperând să ne neutralizeze, dar caraliii ăştia de rahat au un noroc chior... Operăm o descindere... Seiful ei... Băiatul Amédée devine torţionar de frică. Ceea ce îi poartă ghinion, fiindcă încasează o bombiţă în plină muie... Noi o despuiem de marafeţi, ca să o obligăm să scuipe tot. Stoică, ea nu vorbeşte. Noi îi şterpelim toţi piaştrii. Economiile ei de o viaţă. A făcut socoteala, asta reprezintă mai mult de patruzeci de mii de ciocuieli şi aproape o sută de mii de ţepăluiri. Iar unele dintre astea din urmă,

staţi nitel oameni buni, n-au fost deloc uşor de încasat. Nici pomeneală! A dat peste scule mătăhăloase, cum, evident, japonezii, care se încoţopenesc gen colibri, nu-şi pot face idee. De-alea lungi, mai abitir ca un antebraţ. De-alea strâmbe, în formă de bumerang; ca să nu le mai includem în calcul pe cele foarte enervante, din ciungă împletită s-ar putea spune, pe care trebuia să le pui pe orbită cu o limbă de pantofi şi să te prefaci că toată chestia ţi se pare delectabilă.

Am lăsat-o fără nimic pe mami; a fost marele jaf golănesc. Baba plânge. Crede şi ea ce spune. Evocarea acestei minciuni o aruncă în transă. A fost de ajuns să-i ardem două pachete de dolari, ca să-i dăm noţiunea precisă a catastrofei integrale. Îşi imaginează jupuirea totală, genul vânători cu capcane, încât e de ajuns să fie răscolită o mână de pământ ca să i se pregătească mormântul. Spune că îi revine al dracului de scump să servească drept box-office. Pericolul galben – acuma îl vede foarte clar, ştie ce înseamnă. De la o văicăreală la alta, începe să nădăjduiască suprapreţuri foarte superbe. Dacă, eventual, nu-i vor da un supliment în chip de compensaţie, adio şi n-am cuvinte. A agăţat drapelul ca să-i prevină pe gălbenaşii ăştia cumsecade. Trebuie ca ei să afle despre cât de curajoasă e Tatzi. Despre felul cum s-a lăsat tâlhărită fără să scoată o vorbă. O cutezătoare, ce nu poate fi trasă de limbă. O, asta nu, imposibil! Păi a fost dresată de domnii bărbaţi, în epoca în care mai avea treabă cu ei. Unii cu babaroase şi cu pumni uite aşa de mari! Nişte supertipi, cu caziere judiciare lungi cât feţele de masă de banchete! A uitat unde se găseşte mami asta. De obicei, în coteţul cu fantasme se vorbeşte în şoaptă. Ea – cucu. Zbiară. Îi miroase a Lincolni, a Washingtoni, a Franklini, toată marea familie Dollars. Veniţi, verzişorilor!

Va găsi ea mijlocul să câştige pe parcurs. Totdeauna trebuie să sari asupra chilipirurilor, să prinzi ocazia. Vede aievea marea spărtură pe unde o să vină mălaiul cu care să se înfrupte la maximum. Să o facă pe colaboratoarea devotată, lăsând să se înţeleagă că, de-ar fi

fost mai puțin ermetică la fleancă, m-ați înțeles, chiar ați înțeles, domnilor samurai? Atunci bine.

Femeia cu celălalt talkie încasează din plin potopul de cuvinte în micuțele ei timpane nipone. Nu încearcă să protesteze. Doar punctează prin onomatopee. Trebuie să spunem, de altfel, că prin sistemul „e rândul tău, e rândul meu" nu poți conversa de mama focului. Așa încât cealaltă o lasă pe coana Tatzi să se reverse pe săturate. Și în cele din urmă, rămasă fără argumente, ajunsă la limitele afoniei, negustoreasa de fofeze o buclarișește.

– Ai înțeles chiar totul? mai întreabă o dată, cu ultimii centimetri cubi de oxigen rămași în foale.

– Da, da, înțeles totul, spune japofleandura. Vă pun în legătură cu cineva care va soluționa această problemă; rămâneți la aparat.

Tatzi răspunde: „Rămân."

Va fi ultimul ei cuvânt.

Abia are timp să perceapă o modulație stridentă, înainte ca aparatul să-i explodeze în mână, sfârtecându-i bătrâna dextră lacomă, de încoțopenitoare, ca și jumătatea dreaptă a feței.

Într-o fracțiune de secundă, patroana cârciumioarei a devenit *neființătoare*. În biserică, să vezi, se produce un vraum! afurisit – îți dai seama, cu toate bolțile alea, nava și celelalte...

Paracliserul dezghiocat, care reînsuflețea candelele, cu lumânările atârnându-i printre lumânări, se duce într-acolo cu tropăitul firav al artritei sale; și tot într-acolo se repede doamnișoara Lombec[26] care malaxa armoniumul ca să-l facă să cânte „Doamne, o Doamne, Tu ești liniștea și odihna!" Mucoșii care o escortau s-au împrăștiat la moment, în plină panică, spre locația corului.

Deocamdată pun capăt procedeului narativ anunțat în piața bisericii. Ca să mă năpustesc, din locul unde staționam, în fir dublu, în fața bistroului cu pariuri de curse – unde Béru ne justifica ascunză-

[26] *Long bec*, (arg.) „cioc lung" [gură țuguiată] (n. tr.).

toarea, mizând douăzeci de pistoli pe Suc de Fructe III în cursa a doua. Badabumul mă umple de spaimă. Şi scapă prin uşa bisericii, asemeni fumului unui incendiu. Undele răzbubuite de ecourile arhimedievale se îngrămădesc la ieşire. Văd dând buzna afară o femeie care închiriază strane, îmbrăcată ca o văduvă profesionistă şi ţipând, de-şi rupe bojocii, că Satana se ţine de prostii în Sait-Eloi-le-Juste.

* * *

Efectul e impresionant. Imagine a gambelor curmezişe ale coanei Tatzi, mereu îngenuncheată în gheretă, în vreme ce un pârâiaş de sânge picură din confesional şi curge pe dale, în căutarea unui estuar. Câteva degete secţionate zac lângă genunchii madamei.

Pinaud priveşte dezastrul, cu chiştocul stins lipit de limba în descompunere.

Mă vede, regăseşte un strop din selful lui şi, cu un reflex cameleonesc, îşi vâră limba înapoi între buze.

– Ştii, n-am putut face nimic! murmură.

Ridic perdeaua şi pricep totul. Galbenii puseseră acolo un talkie-walkie capcană. Astfel au putut să o intervieveze pe maica Tatzi de la distanţă, fără pericol; apoi, cu un detonator cu unde scurte, să-i zboare tărtăcuţa, după ce-şi golise sacul.

Consora Thérésa, venită lângă mine, apreciază lovitura.

– Treabă de mare clasă, declară. Profesionişti!

De ce, în clipa asta, mă gândesc la mormanul de dolari acumulaţi de către defunctă? Moştenitorii ei se vor înfrupta pe rupte. Bătrâna a tras cu bipoaşca nebuneşte, a încasat ciomăgele cât să umpli şase vagoane, şi-a aruncat virtutea la gunoi şi cinstea la privată – toate astea ca să umple un seif cu bancnote verzi. După care, curajoasa se duce de-a berbeleacul, la o turnantă a destinului. Şi toţi acei

bani de hârtie nu mai sunt decât o grămadă de fibre vegetale prefăcute în pastă şi uscate.

– Era o afurisită de ticăloasă bătrână! epitafez eu. Gata să-şi salveze viaţa pentru o sută de dolari şi să pună să fii omorât pentru cinci sute; dar pitorească în felul ei. Greşeala a fost că a ieşit din disciplina sa firească, adică recoltarea de paraipane. Când faci prăpăd în *Doamna de la Maxim's,* nu trebuie să rişti în *Dama cu camelii,* fiindcă nu curg aceleaşi lacrimi. Bine. Ocupă-te tu de formalităţi, Pinuche; cât despre dumneata, Thérésa, te-am făcut să-ţi dai recitalul degeaba...

Consora mea strâmbă din nas.

– Nu sunt intimidabilă de felul meu, dar simt că, dacă mai stau mult, o să vomit într-o biserică pentru prima dată în viaţa mea de creştină. Nu vrei să-ţi ofer un pahar, comisare? Am un băruleţ în bătrâna mea CX.

Încuviinţez:

– Cu dragă inimă, cutezătoare camaradă.

Harabaua ei e parcată în fundătura învecinată, în capătul căreia se deschide grilajul presbiteriului.

– Să urcăm în spate, hotărăşte cheflia (pe care colegii au poreclit-o Sturzul, fiindcă e mereu bine dispusă).

Înţeleg de ce Thérésa mă invită în partea posterioară a habitaclului: în spătarul banchetelor din faţă şi-a amenajat Cintra mobilă. E o fată de treizeci şi cinci, blondă, cu părul retezat la nivelul urechilor. O instruieşte, pe undeva, pe campioana sovietică la suliţă. O domnişoară sănătoasă şi directă, premiul întâi la tragerile cu pistoletul la ultimele campionate interpoliţii.

– Cu ce te servesc? Scotch, porto, vodcă, uzo? Am până şi glasoane, adaugă cu mândrie, deschizând un mic compartiment refrigerat.

– Să mergem pe porto. Auzi, nu e deloc banal pentru o femeie

să-şi echipeze maşina cu un bistro; nu-mi spune că regina trăgaciului, care compostează aşii de cupă de la douăzeci şi cinci de metri, suge la băuturi fermentate!

– Tărăboanţa mea e salonul meu, mă asigură. Mă costă o grămadă. Îmi petrec aici cele mai frumoase clipe din viaţă. Priveşte puţin, comisare!

Răsuceşte tetiera de la scaunul mortului, descoperind un mic ecran TV. Într-o cotieră se află comenzile unei instalaţii hi-fi. Apasă pe alt buton – şi scaunele noastre se întind aproape la orizontală.

– Formidabil! exclam. Domnişoara nu-şi refuză nimic în materie de confort!

– Nu mişca, iată punctul forte al numărului meu!

Apasă o manetă amenajată în şasiu. Minune: toate geamurile încep să se întunece. Sticlă polaroid!

– În plin oraş, te poţi izola astfel cu desăvârşire, îmi explică Thérésa. Excitant, nu?

Îmi aruncă o mână coborâtă, fără să strige păzea (şi, de-ar fi strigat păzea, tot n-aş fi făcut nimic ca s-o împiedic, doar mă cunoşti!).

– Pentru mine, asta înseamnă voluptatea, continuă, cu o voce fabulos de răguşită. Să mergi să te ascunzi într-o cameră ca să ţi-o pui – buarc! Dar s-o faci când o mulţime de oameni forfotesc în jurul tău, cu ocupaţiile lor, să avem iertare, dar găsesc că e sexul integral!

Vorbeşte lustruindu-mi manometrul de decompresiune.

Ţi-l scoate din teacă pe Durandal, îl face fercheş cât cuprinde, lustruit, înroşit, superb! Cornet cu zmeură. Gogâlţ! Hmmm, ce delectabil e! A la ducele d'Aumale, vă rog! Iată, mersi, nu, lăsaţi-o pe doamna să mitocosească, ştie ce are de făcut. Aşezaţi-vă comod, viconte! Serviciul e inclus în preţul general. Frumoasă tehnică! Când se ridică, are încetineala unui ascensor hidraulic, dar coborârea vertiginează. Ştii cum pompierii, în stare de alertă, se năpustesc în garajul marii pompe lăsându-se să alunece de-a lungul unui stâlp?

Prin geamurile opacifiate văd trecând prin fundătură niște oameni. Servitoarea preotului; o doamnă de la kermeză; un băiețel pe tricicletă... Și în vremea asta Thérésa lucrează pe rampa de lansare. Aplicată, volubilă la emisfere. Trăgătare de elită. Cât calm! Câtă precizie! Ce impresionant mod de a scoate din teacă, apoi a vârî în teacă, pentru a scoate iarăși din teacă.

– E bine? mă interoghează peste umăr.

– E suprem!

– Todeauna te-am dorit, comisare.

– Sper să nu te dezamăgesc; mi-ai încredințat un rol atât de pasiv!

– Un asemenea mădular nu este în nici un caz pasiv! mă asigură ea. Te recepționez cinci pe cinci. E fabulos! Nu cumva te grăbești?

– Ar fi o nebunie numai să încerc să o fac.

– Nu-i așa?

Rămâne îngenuncheată pe banchetă, de o parte și de alta a lui mandea, și sprijinită în coate pe spătarele din față, ca să-și opereze ca lumea grațioasa mișcare a bazinului. Și plutește, galeră!

– Ți-ar plăcea un pic de muzică drept acompaniament?

– Nu, nu, plescăitul dumitale îmi e de ajuns; am impresia că sunt Lamartine pe lacul lui, privind cum Elvire vâslește în asfințit.

– Poetule!

– În clipele astea, cum să nu fii? Activează ceva mai abitir, japiță! Da, așa. Perfect. Păstrează cadența!

Ea se însuflețește. Începe să deraieze nițel de la limbajul cizelat; mă face scârbă, puță-nfiptă, măgar în rut, puțuitor, cioacă de beton, marafet cu autoghidare. Se animă și mai și, accelerează rotunjorul. „A! Da! A! Da! A! Da!" strigă. CX-ul intră în tangaj. O doamnă lumânărească oprește în fața alcovului nostru cu rotițe, intrigată de tresăririle șaretei. Tocmai atunci vreau și eu să-mi aduc contribuția la acțiune. Să pun ceva de la mine. Să berbecesc. Îmi salt șalele și mă apuc de crengi, în cazul respectiv de marginile șasiului. Ocazie

cu care apăs maneta care comandă polaroidizarea geamurilor, acèstea din urmă redevenind normale; dar noi, ajunşi în punctul fără întoarcere, nu ne dăm seama. Lumânăreasa holbează ocularele în faţa acestei minuni. Geamuri vopsite care se dezvopsesc. Şi asta ca să-ţi îngăduie să vezi – ce? O şmecheră în plină frenezie, în curs de călărire a unui bărbat frumos, în forcepsul vârstei, cum zice Béru. Nu-şi dă seama imediat de natura acestui steeple-chase, aşa că se apleacă să vadă mai bine şi-şi striveşte nasul de sticlă, de-ai crede că vezi un cap de mort halucinat. Îi trimit, cu vârful degetelor, o bezea. Apoi îi arăt dindărătul zdravăn al Thérései, ridicând degetul mare ca să-i arăt că performanţa colegei mele ar merita medalia de aur la Jocurile Olimpice ale frigăruirii. Doamna lumânăreasă răspunde semnului meu de bucurie cu o strâmbătură ce lasă a se ghici iminenţa unei ocluzii intestinale.

Ultragiată, se cară să povestească poporului degradanta ştire.

– Hai, hai, că terminăm. Terminăăăăm! urlă consora mea, al cărei senzorial debuşează în zona magnetică.

Galanton, o las să intre în port, apoi mă alătur ei fără grandiloc-venţă. Atunci ea izbucneşte într-un râs sănătos, de şmecheroasă copleşită.

– Cum ţi se pare maşina mea, comisare?

– Aş face cu dragă inimă, la bordul ei, traseul Paris-Dakar! afirm.

Ea, gâfâind, se lasă să cadă alături de mine.

– Aveam nevoie de asta ca să-mi alung din minte imaginea aceea păcătoasă, mărturiseşte. Totdeauna trebuie să-i răspunzi morţii prin viaţă. Ia spune, ne şi despărţim?

Zâmbetul îi e nesigur iar privirile energice îi conţin o anumită melancolie.

– De ce ne-am despărţi, când suntem pe un drum atât de bun? Ancheta mea şchioapătă, e întortocheată. Am nevoie de ajutor, scumpă Thérésa.

Scena următoare, te rog frumos, are loc peste patru ore, la *Yaton Ton Kébon,* un luxos restaurant japonez din Passy. Ambianță distinsă. Decor lăcuit în negru, cu aurării dragonale, felinare roșii și galbene, fețe de masă portocalii. O muzică fornăită, „de acolo", ne strepezește timpanele. E plicticos să bolborosești, cu niște nostalgii de Madama Butterfly, doar ca să te afli în treabă. „Zbong-ong-ong..." O coardă vibrează îndelung, la unison cu ea însăși.

Ni s-a servit un pește mare, gătit înăbușit, ale cărui urechi continuă să miște.

– Dacă veți binevoi să mă iertați, spune Béru, mă scoate din pepeni peștoiul ăsta cu felul lui de a zice bravo cu clăpăugele. Îmi place și mie să clămpănesc prospături, dar e o margine în toate alea.

Și-și smulge una dintre șalupe, slujindu-se de ea ca de o măciucă, pentru a lichida nefericitul scobar.

– Care lucru nu merge, dom'ilor? se aferează chelnerul.

Grasul bombăne:

– Mrenele voastre sunt ca și tărăboanțele voastre – ești silit să le termini cu mâna! Caută-mi de urgență o perechе de ochelari de soare; și ochii lui mă deranjează. Stă acilea uitându-se cu felinarele ălea de miop cum îl halim; mă intimidează! Puteți să vă dați voi mult și bine de ceasul morții, că nimic nu e ca antricotul nostru de vacă cu cartofi prăjiți. Cel puțin vaca nu vine să se chiombească insistabil în timp ce o clămpănim!

Chelnerul, docil, aduce becicletele solicitate. Maiestatea Sa împopoțonează cu ele marele pește pe care îl terminăm de îmbucătățit cu inima ușoară.

Pe când mâncăm, îi rezum cutezătoarei mele consurori avatarurile mele în curs. Ea mă ascultă cu un interes crescând. O simți profesionistă. Îmi emailează povestirea cu scurte și pertinente întrebări dovedind că asimilează, în chip admirabil, datele problemei.

– Până acum, comisare, ai interpretat întrucâtva *Boleroul* lui Ravel, nu? Chestionezi un Cutare, pe urmă o Cutăreasă, după care un Drăcea, apoi un Drăcică... Fără să vreau să te jignesc, ai întreprins o anchetă de jandarm.

– Anchetele de jandarm sunt cele mai solide, obiectez.

– Fiindcă se sprijină pe logică şi perseverenţă, admite Thérésa; dar în cazul de faţă, ai de a face cu o organizaţie de terorişti japonezi. Aceşti oameni sunt vicleni, insesizabili, implacabili. Chiar atunci când vei reuşi să pui mâna pe unul dintre membrii ei, lucrul ăsta nu te va duce, probabil, nicăieri. Şi, de fapt, ca să punem marea întrebare, cea care condiţionează tot restul: de fapt ce cauţi? Care e scopul dumitale în harababura asta? Să lichidezi K.K. Boû Din? Ştii bine că nu eşti de talia de a realiza o atare performanţă. E ca şi cum ţi s-ar cere să lichidezi Brigăzile Roşii! Şi atunci? Speri să reintri în posesia mizeriei voastre de ogivă secretă? De când a dispărut, va fi fost cedată, cu forme în regulă, celui care o dorea. Altceva ce? Să găseşti cadavrul lui Van Trilöck? Mă îndoiesc că mormântul lui te împiedică să dormi... Dacă vrei să afli părerea mea intimă, îţi pierzi timpul, frumosul meu comisar. Şi nimic nu e mai trist pe lume decât să vezi un om ca dumneata pierzându-şi timpul. Singurul lucru pozitiv din povestea asta este, după mine, clipa petrecută de noi doi în maşina mea.

Îşi întinde mâna îndrăzneaţă către a mea şi o mângâie. La care bip-bipul reacţionează, ca şi când acea presiune tandră l-ar fi declanşat.

Mă duc la subsol să telefonez.

Mathias din nou! Mereu egal cu el însuşi.

– Noutăţi? întreb.

– Un mesaj de la Élysée, către toate azimuturile: Bérurier să intre imediat în legătură cu Preşedintele Republicii.

– Eşti sigur, Roşcatule? Totuşi nu-i întâi aprilie.

– E cât se poate de oficial, domnule comisar.

– Bine, îi transmit.

Mathias își curăță tubulatura cu un dres de voce.

– În ce vă privește, lucrurile avansează?

– Nu, în ce mă privește, lucrurile dau înapoi. Drama mea, fiule, e că răscolesc cerul și pământul în căutarea a ceva, fără să știu ce caut.

El rânjește ușor.

– Formidabil la dumneavoastră, domnule comisar, este că în cele din rmă o să găsiți acel ceva.

Frumoasă dovadă de admirație, nu? Sau de linguşire indicibilă...

Mă întorc la tovarășii mei de masă și-i transmit Grasului ordinul élyséean. Crezi că tipul marchează vreo stupoare? Cucu! Nimic nu-l scoate vreodată din ale lui. Își acceptă întreaga viață cu o impresionantă stăpânire de sine: oamenii, faptele, bucuriile, necazurile. O stâncă! Un vârf de munte!

Se ridică, oftând.

– Preşedintele trebuie să fie, am băgat eu de seamă că îi plăcea de mine...

Și dispare.

Thérésa zâmbește.

– E bufonul dumitale?

– Nu, scumpo, prietenul meu.

Ea ciuguleşte din farfurie câteva boabe de orez.

– Și acum ce-o să faci?

– O lovitură de teatru, răspund.

– Adică?

– Așteaptă nota de plată și-ai să vezi.

Ea mă scrutează fără ascunzișuri, cu ochii hotărâți ațintiți într-ai mei, ca niște faruri. Luptăm o clipă, asemeni unor mașini pe cale să se stropească reciproc, fără ca vreuna dintre ele să se hotărască a respecta codul eleganței.

– Simt din nou nevoia de dumneata, comisare, murmură ea.

– Comanda a înregistrată, draga mea.

Béru revine. Mergând ciudat. Cu o încetineală de om beat. Pune un picior în pământ şi ezită înainte de a-l ridica pe celălalt. Îşi umflă pieptul şi-şi ţine bărbia îndreptată spre felinarele agăţate de tavan. Mi se pare impresionant. Se aşază pipăind cu posteriorul, îşi propteşte coatele pe masă, adică unul într-o farfurie, şi-şi prinde căpăţâna cea grea în mâinile nu mai puţin grele.

Pare să mediteze, fiindcă are ochii închişi.

Îi respect tăcerea impresionantă. Îl contemplăm, cu gura căscată, în aşteptare. În cele din urmă el se infiorează, îşi ridică bustul semeţ, îşi redeschide vitrinele.

– Nu-ţi poţi închipui o chestie ca asta! declară fiinţa de excepţie. Afară de cazul când ai băut atâta, de-ţi vine să te picuri pe mobilă.

– Spune! îi poruncesc la modul implorator, ceea ce ţi se poate părea paradoxal, dar te calc pe bătături.

Omul îşi umflă pieptii şi slobozeşte către farfuriile goale o tornadă carbonică.

– Am vorbit cu preşedintele însăşi, în persoană.

– Şi?

– Se pare că pregăteşte o remânuire ministerială.

– O ce? suflă Théra.

– O remaniere ministerială, traduc eu. Ei bine, Grasule, şi ce?

– Şi ce, îmi cere să fiu ministru, amice. Uite-aşa. Ministru eu, Béru. Şi mi-a cerut-o într-un aşa hal, că n-am putut să-l refuz. De altfel, e un ins care ştie ce vrea să zică să vrei.

Las să mă invadeze hoarda de sentimante contradictorii care se năpusteşte spre mine în galop. Viaţa e un basm! şi totodată o grămadă de rahaţi. O baie de prostie în care macerezi. Primeşti în cursul ei flori şi şuturi dindărăt. Cântăm în ea, plângem, orgăsmuim...

Thérésa reacţionează înainte de mine.

– Ministru a ce?

Bérurier iese din extaz.

– Hm? Ce-i? Pardon, vorbeaţi cu mine?
– Te întreb ce minister ţi-a propus preşedintele?
Excelenţa Sa îşi umflă obrajii, pârţâie pe gură şi suspină:
– N-am fost atent, dar ce contează?

EIGHT

Gânditori, privim cum se îndepărtează noul ministru.

– Crezi că poate fi cu putință? bâiguie Thérésa, deconcertată.

– Da, îi răspund, fiindcă totul e posibil; fiindcă totul e adevărat, cu excepția vieții, această iluzie de mare montare.

– Să se fi pasionat președintele într-atâta de grăsanul ăsta încât să facă din el o Excelență?

– De ce nu? E un om (de președinte vorbesc) căruia îi place din cale afară să intrige, știind că surpriza constituie dinamica interesului. Stupefiază ca să aibă un aer stupefiant; contrar lui De Gaulle, care era stupefiat și stupefia fără voie. Și unul, și altul cunosc suverana prostie a poporului. Și unul, și altul, o vor fi exploatat; cel Mare din vocație firească, celălalt din lipsa unei certitudini profunde. Între preaplin și preagol, Franța își urmează calea.

La care îi fac semn chelnerului să-mi aducă nota. Aceasta era deja gata. Depun în farfurioară cardul American Express. Omul se duce să-l hârțogărească și-mi aduce fișa să o semnez, ceea ce eu. Îi acord un talant pentru serviciul zelos; și, în momentul când vrea să se evacueze, îl opresc.

– Spune-mi, tinere prieten, patronul este cumva domnul acela din apropierea casei de marcat, cu haine de culoare închisă și care poartă ochelari?

– Da, domnule.

– Numele lui e oare Yamaha Késouton Ku?

– Aşa e, domnule.

– Binevoieşti să-i duci asta din partea mea?

Aşez în farfurioară un plic Kodak conţinând două probe ale fotografiilor făcute de mine în casa nelocuită (decât de cadavre) din strada Gaston-Debois.

Băieţelul se înclină şi se îndreaptă spre cârciumar. În vremea asta, eu încetez să mă mai ocup de el. Cu un aer degajat, îmi apropii scaunul de acela al Thérései şi-mi cuprind consora de gât.

– Ai să vezi, micuţo, că o să urmeze ceva ce riscă să iasă bine.

– De ce?

– Tocmai i-am trimis patronului clişeele celor două femei moarte, din sicriele-congelator.

Ea râde.

– Într-adevăr, poate fi o situaţie delicată...

– Ai grijă să nu te uiţi spre el. Să fim veseli, destinşi. Să vorbim despre altceva.

Provocatoare, ea îmi aruncă:

– Despre ce, frumosule comisar?

– Despre sânii dumitale, de pildă. În cursul „conversaţiei" noastre toroipăneşti din maşină, nu li s-a acordat cinstea cuvenită, şi Dumnezeu ştie că o merită. Să ştii că suscită asupra mea un interes pe care aş dori să li-l mărturisesc în cât mai scurt timp.

– Depinde numai de dumneata, şefu'.

Curios lucru, fiindcă, dacă e să-ţi spun totul, Thérésa nu aparţine grupului de doamne de ispravă care, de obicei, îmi mobilizează interesul. Latura ei de femeie virilă, cu o sănătate de fier, cu viaţă în aer liber, monitoare, şef de tabără, nu reprezintă idealul meu feminin. În general, mă dau în vânt după femeiuştile adevărate, cele temperamentoase, desigur, dar numai sub raportul ţepăluirii. E aspectul meu macho, denunţat de atâtea şi atâtea femele (cărora nu le acord

atenție, evident). Deci, în ciuda celor de mai sus, și întrucât orice regulă comportă și excepții, Thérésa îmi place. Probabil din cauza tărăboanței sale „amenajate" pentru coțăitul urban. Există în chestia asta o latură vicioasă care mă seduce. Se întâmplă ca până și bărbatul cel mai sănătos să sucombe în fața tentațiilor nașparlii. Dar, dacă stai să te gândești, nu e ceva firesc? Nu avem treizeci și șase de feluri de a face dragoste; reduse la esențial, nu dispui decât de două posibilități fundamentale, care sunt antipodice și pe care nu le voi preciza mai mult – fiindcă sunt citit în toate păturile societății și, după asta, vor fi niște prost puitori și niște prost subpuse care să colporte spusele mele și să-și rânjească știi ce? Fasolele.

Va să zică, pentru a reveni, fiind limitat la cele două soluții, dacă vrei să variezi ești obligat să te mulțumești cu decorul și cu punerea în scenă. O partidă de jamboane realizată de niște pitici nu se deosebește prea mult de o alta practicată de purcei sau potăi. Dar regizată de Robert Hossein, atunci, pardon, poate deveni o mare artă (sau o mare spartă, după caz).

– Vă cer iertare, dom'ule...

Intrerup promenada buzelor mele pe ceafa colegei, ca să fac față interpelatorului, adică diomnului Yamaha Késouton Ku, preaonorabilul patron al acestui stabiliment.

– Da? zic cu atâta candoare, că aș mai putea revinde pe coridoarele metroului.

El îmi întinde fotografiile.

– Dumneavoastră mi-ați dat asta?

– Sunt excelente, nu?

– Nu înțeleg...

Domnul Késoton Ku e mititel de tot, cu o frumoasă față de tartă cu lămâie, tartă pe care au fost așezați niște ochelari. Aceștia din urmă posedă lentile foarte groase, care măresc exagerat de mult virgulele negre ale ochilor lui.

La puteți păstra, îi spun, eu am originalele.

Mă ridic şi dau la o parte scaunul partenerei, mânat de acea galanterie care, alăturată harului pitulicii, a făcut reputaţia francezului dincolo de mări.

– Complimente şefului dumneavoastră bucătar, domnule Yamaha Késouton Ku, modul lui de a nu găti peştele e prodigios.

Îi dau Thérései impermeabilul. Ea îşi vâră braţul în mânecă în stilul Blériot[27].

Restauratorul nipon e bătut pe terenul impasibilităţii. Eu semăn cu un lord britableg. Calmul meu, detaşarea voioasă, venind după acest ciudat cadou, îl deconcertează prea de tot. Se întreabă ce pun la cale sau unde vreau să ajung. E asfixiat bunul japonez. „Dar, îşi spune el, într-un cerc mare, plin de mici desene cu pensula, dar ăsta pleacă! Nenea ăsta şi fata uite-i că pleacă, fără nici o explicaţie!"

Aşa că tropăie, pe urmele noastre, până la uşă. Iese o dată cu noi. Ne urmează în timp ce ne ducem la CX-ul ultracofortabil al colegei mele. Îi ţin Thérései portiera deschisă. Apoi o închid şi înconjur maşina, ca să merg să mă depun pe scaunul de lângă şofer.

Continuu să mă port ca şi cum nu l-aş vedea.

– Domnule! Domnule! face el, cu voce angoasată, în momentul când iau loc.

– Da, despre ce e vorba? condescend fără a descinde.

– Trebuie să stăm de vorbă, bâiguie el cu glas nazal.

– Să stăm de vorbă despre ce? îl întreb cu mereu aceeaşi placiditate.

– Păi despre... despre...

Flutură cele două fotografii pe care nu le-a lăsat din mână.

– Sunteţi în măsură să-mi furnizaţi informaţii despre K.K. Boû Din, domnule Késouton Ku?

O degustă, augustul! Trosc, drept în gingii!

---

[27] În original, *Elle passe la manche...* , „îşi trage mâneca" dar şi „trece Canalul Mânecii". Blériot – celebrul pilot care a traversat fără escală Atlanticul (n. tr.).

– K.K. cine?

– Bun, atunci nu avem ce să ne spunem; poți demara, Thérésa!

Ea se desprinde de trotuar cu suplețe și-și pornește casetofonul.

Patronul îmi scheaună în nas:

– Așteptați! Așteptați!

Și începe să galopeze după fundul nostru. Thérésa, care îl observă în retrovizor, murmură:

– L-ai avut din prima, comisare. Frumoasă treabă!

– Încetinește!

Ea frânează. Yamaha ne ajunge din urmă. Mă tirbușonez ca să-i deschid, dinăuntru, portiera din spate. Cu sufletul la gură, omul se aruncă în tărăboanță.

– Dacă știi așa de mult! îi zic.

Apoi, printre dinți, camaradei mele:

– La Marea Baracă, scumpo!

O bucată de drum, nu spunem nimic. Se petrece un fenomen bizar, dacă pot spune așa, în ciuda caracterului pelonastic al expresiei: japonezul mi se predă în mod deliberat. Cu cele două fotografii, i-am demonstrat o putere pe care nici nu se gândește să o conteste. Știe că sunt călare pe situație și se predă bunăvoinței sau malignității mele. Indiferent dacă mă voi arăta mărinimos sau crud, acceptă dinainte. Eu sunt invadatorul; i-am asediat destinul. Arată față de mine fatalismul pe care îl dovedește față de o inundație.

Caseta pusă de Thérésa e de Renaud. Un supercampion. Un infinit deloc prost. Un incontestabil. Poetul cel mai poetic din această epocă de arhirahat (fără principii). Prințul pavelelor. Nostalgia ajunsă în portul potrivit. Un mușcă-tembeli. Noblețea timidității! Fluturător de spade! Și plăpând la suflet, îl simt și-l sufoc pe jumătate cu tandrețea mea!

Renaud cântă țiganul, lumea interlopă, cuțitul, câinele, ochelarii regăsiți de proprietarul lui... Salut, țigane, salut, cioară... Salut,

Renaud! Fie ca sângerătorii să se țină departe de noi. Vom găsi destule cuvinte ca să-i înecăm pe toți capsomanii? Cântă, tipușorule, cântă! Cânți de dragul demnității – și ei nu știu nimic.

– Îți place mult? întreabă Thérésa.

– Chiar mai abitir de atât!

Oare japonezul din spate ascultă? Și, dacă da, înțelege?

Dăm buzna în Curcănărie.

– Veniți, scumpe prietene! îl invit pe oaspete.

Domnul Pește Crud mă urmează; Thérésa încheie plutonul. Merg de-a lungul coridoarelor întortocheate, ca să ajung la încăperile absolut marginale. De o sută de ani trebuia să restaurăm această parte a Poliției, dar creditul întârzie, știi cum e. În sfârșit, acum, când avem un ministru ieșit dintre noi, poate că lucrurile se vor mișca un pic.

Aterizăm în fundul șubrezelii, într-o încăpere gen celulă-birou. Ferestre cu grilaj. O masă lustruită, cu un telefon, trei scaune, un dulap în perete, iar pe lângă zid o banchetă îmbrăcată în mușama neagră. Deloc drăguț. Dimpotrivă. Sartre din perioada roz! Ambianța îți apasă cerebelul.

– Stați jos, domnule Késouton Ku.

Japonezul se supune. E serioz ca un bonz de bronz. Thérésa se instalează în spatele lui, pe banchetă, în timp ce eu ocolesc biroul pentru locul number one.

– Doreați să-mi vorbiți? îmi întreb interlocutorul.

El așază pe birou cele două poze.

– Cine vi le-a dat? întreabă.

– Fotograful la care am fost să le developeze.

– Dumneavoastră le-ați... fotografiat?

– Da, în pivnița din strada Gaston-Debois.

Boțul de șofran înghite în sec.

– Presupun că vă puneți anumite întrebări? se încumetă.

– Cred că dumneavoastră vă puneți anumite întrebări! rânjesc. Cam suprarealist, dar omul e inteligent.

Îl contemplu gânditor, întrebându-mă dacă am în față un comerciant care le face servicii băieților din K.K. Boû Din sau un autentic agent al K.K. Boû Din, posedând un restaurant în chip de paravan. Aș înclina cu siguranță către prima ipoteză. În mod vizibil, acest domn stă pe cărbuni aprinși. Sunt gata să pariez pe slipul de zinc al doamnei Thatcher contra unor chiloți de Pau (Pirineii Atlantici) că acest canar cu ochelari e racketat de organizația secretă japonoasă. Îl țin din scurt, îl utilizează, îl manipulează – iar intervenția mea neașteptată, cu sprijinul fotografiilor compromițătoare, aruncă în viața lui o cumplită consternare încurcălită. Personajul e om de vază, are un restaurant la modă, unde toată lumea bună din Paris se îngrămădește să halească pești vii și homari care încă te înhață de labă, când deodată trăsnetul! San-Antonio, fiindcă trebuie să-i spunem pe nume, se năpustește asupra reușitei lui.

Chiar în această parte nasoală a Barăcii încăperile sunt echipate cu un difuzor general. Al nostru, pe care păianjenii l-au învelit într-o pânză uite-așa de groasă, începe să hârâie. Apoi răsună o voce, devenită metalică și cavernoasă din cauza carențelor instalației:

– Domnule comisar San-Antonio, se pare că sunteți în clădire, mă puteți contacta de urgență la interior 118? Mulțumesc!

Ia te uită, Roșcățeală s-a cărăbănit din stabilimentele Tatzi. Ridic receptorul și cer centralei interiorul 118.

– Nevoie de mine, Blondinule?

– Aș dori tare mult să vă vorbesc, pot veni?

– Nu, vin eu la tine. Nu e chip să stai liniștit, bombăn apoi. Thérésa, frumusețea mea, vrei dumneata să fii bună să începi cu înregistrarea confidențelor prietenului nostru Késouton Ku?

– Cu dragă inimă, big chief!

– În maşină, în timpul fermecătoarei noastre discuţii ochi-înspate, mi s-a părut a observa că porţi, deasupra fesei drepte, un încântător pistolet?

– Sunt ambidextră, big chief!

– Esenţial e să nu te laşi intimidată.

– Eu să am frig în ochi? Cu termolactilul meu – glumeşti.

Îmi fură un pupic şmecheros şi vine să-mi ia locul.

Învăpăiatul şi-a pus o bluză albă (la origini, dar care acum seamănă cu o pânză de Mathieu, căruia, în treacăt, îi adresez amicalele mele sentimente). O tavă pentru mâncare se află în faţa lui, pe birou, dar în loc de clămpăneală conţine nişte fragmente de resturi înnegrite şi sfâşiate.

– Ei bine, Albinosule, ne facem jucările? glumez arătând spre vechiturile lui.

Butada mea (pe stil vechi) nu-l scoate din fire. Mi se pare al naibii de îngrijorat suedezul.

– Ai colici nefritice, băiete?

– Sunt dat peste cap de Pinaud, domnule comisar.

– Păi pe Pinaud l-am văzut mai devreme, la Saint-Eloi-le-Juste, unde semăna mai degrabă a lumânărar decât a paracliser, dar avea înfăţişarea lui obişnuită, de cumsecade.

– Tocmai s-au petrecut nişte lucruri care nu-mi plac.

Şi îmi povesteşte că, după bombardeala coanei Tatzi, Pinuche i-a telefonat spunându-i marca aparatului talkie-walkie rămas la vedere pe dărâmături; şi, atât cât se putea, a furnizat o descriere a obiectului şi l-a întrebat pe Ruginit, mare tehnician în materie de audio-vizual, care era raza de acţiune a unei asemenea maşinării. Din cauza încărcăturii de explozibil telecomandat, Mathias a estimat că al doilea talkie-walkie nu se putea găsi mai departe de cinci sute de metri de cel dintâi. Pinaud i-a mulţumit şi a închis fără să dea vreo explicaţie.

Peste trei ore, Tăgârţ-Tăgârţă l-a sunat iarăşi pe Incendiat.

– Jubila, afirmă Mathias. Mi-a spus, şi vă cer iertare, că e mai şmecher decât dumneavoastră.

– Nu trebuie să dai prea multă importanţă divagaţiilor unui moşneag, îl asigur.

Colaboratorul meu schiţează doi centimetri de zâmbet care, hotărât lucru, nu vrea să eclozeze.

– „Nu mi-a trebuit mult timp până să-l găsesc pe asasinul doamnei" mi-a zis. După care, nimic! continuă Mathias. Sau mai curând o lovitură înăbuşită, câtea secunde de cvasităcere – şi telefonul a fost închis.

– Ce înţelegi prin „cvasităcere", fiule?

– Ei bine, buşituri, foşnet de stofă. Dar uşoare şi scurte. Am aşteptat, sperând că Pinaud o să sune din nou; n-a făcut-o. Am cerut să mi se aducă resturile aparatului talkie-walkie, ca să le examinez, şi lucrez la ele ca un apucat. Prima mea apreciere era exagerată. Detonatorul care a comandat explozia încărcăturii ascunse în talkie-walkie se afla la o sută sau o sută douăzeci de metri de acesta. Senzaţia mea, domnule comisar, este că Pinaud a reuşit să-l localizeze pe teroristul care manevra aparatul. S-a ascuns ca să sară asupra lui; dar a fost reperat în momentul când mă prevenea şi neutralizat. Ce credeţi de asta?

– Lasă baltă jucărioarele şi urmează-mă, artistule! îi răspund, cu dinţii strânşi de spaimă.

Noaptea e aici, palidă, timidă, păstrând încă dâre de lumină şi ceţuri care dispar înainte de a fi putut căpăta consistenţă.

În piaţa bisericii, circulaţia aproape a dispărut. Patru platani bătrâni, scrofuloşi, le îngăduie câinilor să-şi ridice lăboanţa de seară. Moşnegi plimbători de fox-terrieri cu tendinţă de corcituri alcătuiesc grosul societăţii aflate încă pe afară în acest cartier mediocru. Aşteptând pipiul vesperal, mai docili decât potăile lor, până

într-acolo încât lasă impresia că ei sunt ținuți în lesă. Ciudatul balet al însoțitorilor de urinări îți dă fiori prin burtă. Această mohoreală infinită, acest rond al ființelor cu șase picioare, înainte de ultimul telejurnal, îți permite să măsori mocirleala destinului lor și a aceluia al tău, în completare de program. Cu toții, băieți, suntem niște ușurători de câini și cu toții, în pasivitatea noastră, ne numim Cățel. Colonelul Cățel, de la serviciile bideurilor. Purtătorul de nasului Cățel, atașat persoanei patronului-director general Cățel, el însuși înrolat în brigada încornoraților. Nu vă îmbulziți! Va fi loc pentru toată lumea!

Evaluez dimensiunile pieței. Biserica Saint-Eloi se ridică în centrul acesteia. Cât să fie până la imobilele care o înconjoară? Optzeci de metri? Mathias e de acord cu evaluarea.

– Deci persoana cu detonatorul se găsea într-una dintre casele învecinate, monologhez.

– Sau într-o mașină parcată în apropiere, emite Red-ul.

E cuprins de flăcări amicul, la lumina ce vine dinspre o farmacie rămasă cu becurile aprinse. Să juri că mecla lui e drapelul sovietic, roșu cu auriu.

– În cazul ăsta, ar fi vorba de o mașină închisă, stil furgonetă, fiindcă un galben folosindu-se de talkie-walkie ar fi atras atenția.

Cu pași mărunți, facem turul patrulaterului, ca doi pretinași care taman au clămpănit împreună și se pregătesc să se despartă.

– Nu era o mașină, zic oprindu-mă scurt.

– Credeți, domnule comisar?

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, cotiga ar fi zbughit-o imediat după lovitură; or, Pinaud a descoperit pista la mai multe ore după atentatul de la biserică, fiindcă, așa cum singur o spui, exulta și pretindea că îi are pe asasni.

– Nimic nu dovedește că i-a găsit în preajma bisericii, patroane. Putea foarte bine să ia o urmă și să obțină o mărturie care să-l ducă în altă parte.

– Desigur, dar pista a luat-o aici în sector. Dacă s-a interesat de raza de acțiune a aparatelor, înseamnă că socotea să exploreze împrejurimile.

Iată-ne întorși la punctul de plecare. În plină presupunere. Mathias ține la versiunea lui cu vehiculul; trebuie să recunosc că are și argumente.

– Să ne punem în locul lor, domnule comisar. Tipii din K.K. Boû Din constată că ieri, la maica Tatzi, a fost agățat drapelul de alertă. Intră în legătură cu doamna, care le declară că vrea să le vorbească. Ce fac atunci? Hotărăsc să asculte ce are de zis și, la nevoie, după obținerea confidențelor, să o lichideze. Le vine atunci ideea unui confesional echipat cu un talkie-walkie-capcană. Aleg această biserică liniștită, își instalează materialul și o anunță pe coana Tatzi. Ca să rămână la distanță, nu au deloc timp să instaleze altfel de bivuac decât unul volant; deci mitocosesc dintr-un vehicul, probabil utilitar, după cum chiar dumneavoastră ați remarcat.

Nu mă mulțumesc cu acest scurt și anemic omagiu adus sagacității mele.

– Diferența dintre raționamentul tău și hârtia de privată, Roșcovane, este că nu-ți poți șterge emisferele cu el. Hai să-ți dau versiunea mea. Gălbejiții din K.K. Boû Din nu sunt agnostici, ci budiști sau ceva de soiul ăsta – în orice caz, nu catolici. Ideea confesionalului nu le-a venit în mod spontan. Confesionalul cu pricina era de mai mult timp în serviciul lor. Îl folosiseră mai înainte, ca să comunice cu niște inși, fără a recurge la telezbanț. Care va să zică, dispuneau de un cap de pod în cartier. Nu uita, Mathias, că sunt asiatici, deci ușor de reperat.

– Ar fi fost reperați și mai și dacă erau sedentari! rânjește Purpuriul.

– Ei bine, tocmai că nu, amice! Dacă un japonez locuiește prin preajmă, le este familiar oamenilor din cartier, nimeni nu-i mai dă atenție. Și e de ajuns ca șefii organizației să-i dicteze ce are de

făcut, pentru ca el să meargă să depună un talkie-walkie în confesional, să comunice cu „clientul" din ziua aceea, apoi să revină, mai târziu, să recupereze materialul. Nimeni nu se ocupă de el...

– Nu sunt convins, se încăpățânează Van Gogh.

Eu, mă ştii pe dinafară. Un bătrân pipitor de potăi se arată prin apropiere, încălțat cu papuci, cu şase veste de lână suprapuse şi o beretă extrem de bască. Animalul care îl flanchează e un dulău de Pomerania, ticsit de molii androgine. Coada stufoasă îi năpârleşte şi se rulează prost. Are astm bietul căţeluş, mai abitir decât stăstăpânul lui proprostovan, ceea ce îl obligă să se oprească după fiecare patru paşi, ca să încerce să-şi descleieze foalele.

– Vă cer iertare, domnule, aş avea nevoie de o informație.

Omul se cabrează, deja speriat, crezându-se atacat în cadrul campaniei moşneagocide.

Ca să-l potolesc, îi vâr legitimația la patruzeci de centimetri de felinare, ca să o pată citi, ca mare prezbit diplomat al statului.

– Popo... începe.

– ...liliția, termin eu. Mi se pare că locuiți în cartier?

– Da, într-adevăr, la doi paşi, pe strada Général-Mormele[28].

Are vocea unui cimpoi găurit, care şi-ar fi pierdut muştiucul.

– Vă felicit pentru asta, zic ca să-l amorsez; atunci ia spuneți-mi, domnule general, nu cumva aveți ca vecin vreun asiatic oarecare, gen chinez sau japonez, dacă cumva puteți face o deosebire între cele două mărci?

La o întrebare insolită, un nerăspuns insolit. Bătrânul, plimbat de un câine de întâi aprilie, începe să fluiere pe nas, aidoma ciocului unui ceainic electric. Îşi deschide şi-şi închide gura în mai multe reprize, ca să verifice mecanismul protezei dentare cumpărate de la B.H.V. Ochii, expresivi ca doi scuipați de ftizic, încep să caute un punct de sprijin, nu găsesc nimic şi se răstoarnă pe spate. Aştept

[28] *Mords me le*, „muşcă-mi-o" (n. tr.).

până în trece criza, în timp ce cățelul îmi amușină josul pantalonilor, ca și cum ar fi vorba de un tester de parfum la Lancôme.

– Un chinez? reușește să bolborosească taica Șase Veste.

– Sau un japonez! completează mandea. Mai probabil un japonez.

Moșulică cu cățelușul miroase a veche sudoare sedimentară. Șase veste! Când vine vara, își mai pune două! În ziua când va rămâne în pielea goală, pentru o radiografie de stomac, ce mai năpârlire!

– Nu, nu, nu cunosc, ne asigură venerabilul bălăbănitor.

Zâmbetul triumfător al lui Mathias emite un zgomot de uter vizitat.

– Sunteți sigur? mă posomorăsc eu.

– Un japonez sau un chinez? insistă moșul cu potaie.

– Ba chiar un vietnamez, că nu sunt sectar; chiar de-ar fi vorba de un cambodgian, aș fi gata să cumpăr...

– Nu... Nu. Avem maghrebieni. Un senegalez. Un iugoslav...

Își răsfoiește memoria...

– Nu văd nici un japonez. Dacă m-ați fi întrebat de *o* japoneză, v-aș fi răspuns că e una, care o face pe esteticiana, chiar la parterul imobilului meu, dar un japonez asta nu, pe cinstite...

Primul meu reflex e să mă uit la Mathias. Triumful te face vanitos și meschin. Dar, mai întâi, e un triumf? Nu-l indică nimic altceva decât acea certitudine intimă care la noi, caraliii, se cheamă fler (în engleză: *the flair*). Roșcățeală surâde moale, nițel constrâns, deja plouat, știind bine că, la jocurile gândirii, frumosul San-Antonio e imbatabil.

O japoneză!

Și care „face" pe esteticiana, scumpa de ea. În acest cartier mohorât, modest... Gheișa trebuie că nu are o puzderie de clienți.

– Vreți să-mi arătați prăvălia ei?

– Veniți cu mine, că mă întorc acasă, Alonzo s-a băligat.

Distanța e mică; pe drum, bătrânul moale-n toate ne povestește că persoana s-a stabilit pe strada Général Mormele acum câteva luni. A cumpărat boiangeria doamnei Philibert, care se cănise și după aceea s-a stins[29]. Și a amenajat-o ca salon de „Îngrijire și frumusețe". O persoană tăcută, cum sunt „oamenii ăia". Deloc rău, fără îndoială, pentru niponi, dar cam prea „ometă din șase ouă" pentru francezul mijlociu.

Da, locuiește deasupra magazinului. Dacă primește compatrioți? Se mai întâmplă, dar nu sistematic. E de o mare discreție. Afacerea nu pare să-i fie dintre cele mai prospere, trebuie spus că în cartier lumea e săracă, deci urâtă și, ca atare, nu are nevoie de îngrijirea frumuseții. Numai burghezele frumoase își bibilesc muia între două țepăluiri mondene. Pe aici totul rezidă într-un mic rujat – și dă-i bătaie!

Ne lasă în ușa casei sale. Alonzo, șpițul pomeran uscat, se picură pentru ultima oară pe ușa de serviciu, înainte să meargă să se culce în coșul lui. În timp ce el își extirpă câteva picături din vezică, moș Ramolinos întreabă:

– De fapt un japonez căutați, nu?

– Exact, dar când nu găsești un mascul, te repezi asupra femelei, îi răspund.

El încuviințează, admițând fără obiecții faptul.

– A făcut ceva?

– Nu, dar noi ne interesăm și de inșii care nu fac nimica, știți?

– Aveți dreptate.

Mathias îmi atinge cotul.

– Ați văzut, patroane?

Îmi arată o cabină telefonică pitită într-o întăritură, chiar alături de imobil.

---

[29] În original, joc de cuvinte între *teinturerie*, „vopsitorie", *teintée*, „vopsită" și *éteinte*, „stinsă".

– Te gândeşti la Pinuche?

– Da. Poate că din cabina asta mă suna?

– Nu-i cu neputinţă, fiule. Văd că te-ai raliat definitiv versiunii mele?

Alonzo terminând de picurat, intrăm pe urmele bătrânei lumânări mucărite.

– Doamna vă cunoaşte? îl întreb.

– Ne salutăm, da; de ce?

– Vă rog să-i sunaţi la uşă, şoptesc; ea va veni să se uite prin vizor. Recunoscându-vă, vă va deschide.

– Şi după asta?

– O anunţaţi că vor să o vadă doi domni.

În fond, mâncatului de molii nu-i displace s-o facă pe ajutorul de poliţai. Ţârâie deschis în faţă. Noi doi, Mathias şi cu mine, rămânem lipiţi de perete, de fiecare parte a uşii. Chestia clasică. Nu ai parte de nici un film poliţist fără băiatul de pe etaj, care bate la intrarea în odaie, în vreme ce sticleţii stau ambuscaţi.

Timp de o clipă, concertul lui pentru uşă de palier nu dă nici un rezultat. Zgomotul soneriei îl face să latre pe Alonzo, care nu prinde multe ocazii de a se manifesta, în viaţa lui tâmpită de spiţ al unui rătăcit încântat. Intervenţia potăii învinge acea uşă închisă. Fiindcă doamna din spatele ei aude lătrăturile şi devine încrezătoare. Cine să vină să te deranjeze seara, escortat de un câine pernicios pe care îl linişteşte strigând un „Alonzo, comoara mea, tacă-ţi gura, javră!"

Gata, descuie.

Şi-şi recunoaşte vecinul ramolipsit, cu japiţa lui de căţel de rahat de şpiţache din anul întâi!

– Da? întreabă ca un ciripit uşor.

Bereta bască duce la ciupercă două degete civile, ca să militarizeze cioaca.

– Cer iertare, nu-i pentru mine, sunt domnii de colea, bolboroseşte generalul Mormele.

A venit rândul nostru.

Ieşim la vezeală, Mathias şi mandea. Ciuful fluorescentului aprinde întreg palierul.

– Dezolaţi să vă deranjăm, doamnă! zic.

Şi fiindcă ea face imprudenţa să rămână înăuntru, stând pieziş, pătrund în locuinţă, urmat de Roşcatul.

– Mulţam, îi arunc tatălui lui Alonzo, şi noapte bună!

Apoi închid.

Japoneza?

Ei bine, bătrâne, spune tu ce vrei, dar eu o găsesc frumoasă. [illegible], de acord, figura ei seamănă cu o farfurie adâncă pusă invers şi are ochii precum găurile de marafet. Ştii reprezentările lunii în desenele umoristice de la începutul veacului? Ei bine, iată, asta e ea!

Dar la modul graţios. La modul aproape drăguţ, pentru cineva care iubeşte puţin exostismul. E mai degrabă de un „alb-închis" decât de un „galben-deschis". Părul, pieptănat pentru noapte într-o coadă groasă, îi coboară până la mijloc. Doamna poartă un blug şi o geacă de piele. Întrucât cea din urmă nu e fermoarizată, ea şi-a strâns împreună marginile gulerului, ca să-şi asundă piepţii; dar e zadarnic să se străduiască, fiindcă atunci când tatăl ei a conceput-o, totul se dădea pe cartelă. După umila mea părere, trebuie că are amigdalele mai dezvoltate decât glandele mamare.

Deşi ochii nu i se văd, persoana ne priveşte. Dacă te uiţi bine, ţi se pare că zăreşti, sub pleoapele ei umflate, două note muzicale aşezate la orizontală.

Matias a închis uşa în urmă şi rămâne sprijinit de ea. Uf! În mod evident, locuinţa e minusculă. Două camere care dau din una într-alta, fiecare de trei metri pe doi; un colţ chicinetă, altul baie – şi unul, şi celălalt izolate printr-o perdea de mătase.

Mă apropii de doamnă, ca un soldat pe un teren pe care îl ştie minat. Ce îndrăzneală, totuşi, pe San(gêne)-Antonio ăsta! Dă buzna

ca la el acasă! În toiul nopții. Oră legală? Cucu! Mandat de percheziție? Bau! Arbitrariul în toată splendoarea lui. La libera sa alegere, băieți! Am niște amici la poliție; uite, îl prind la Geneva pe colegul Vaudroz (Marcel), care mă intervievează. Îmi zice: „În anchetele tale, nu te încurci niciodată cu procedurile administrative!" „N-am timp, îi replic. Mie îmi place ca totul să galopeze. Mandatele de aducere, comisiile rogatorii le las cadou confraților. Am nevoie de ritm, de libertate. Dacă, pentru a pătrunde la o gagică, trebuie să ard gazul pe ștergătorul de picioare al unui judecător, aștepând până își termină de raşpilit bona ca să ceară să mi se elibereze o bumaşcă oficială, mai bine mă reconvertesc, devin vânzător de stridii în Africa neagră sau ștampilator de plicuri într-un birou specializat în scrisori anonime."

Dar să trecem... Mă întorc la japoneza în ale cărei spații vitale debarcăm pe nepusă masă. Doar la o idee, o impresie, un gând... E fatalistă, hiperasiatică pe cât îți imaginezi. Aşa că așteaptă, fără să se mire, fără să protesteze. Cu aerul că zice: "Ei bine, sunteți aici, atunci explicați-vă!"

Iar eu, deodată, îmi explic totul. A câştigat drăgutul de Antoine! Bravo! Drept în mijloc! Știi ce văd? Un căpătâi de ceva, pe podele, lângă piciorul mesei. Măsoară doi centimetri în lungime, e turtit, galben şi cu un capăt înnegrit. Flecuștetul ăsta, acest mai puțin decât nimic, niteluş scârbos, ştie să-l facă un singur om de pe lume; şi respectivul om unic se cheamă César Pinaud. E vorba de chiştocul lui legendar, de mucul lui din pănuşă de porumb, gol pe dinăuntru, greţos cât cuprinde. Nici o greşeală. Iar eu, Antoine cel vigilent, îl văd încă de la intrarea în joc!

Mă aplec, îl iau, îl flutur.

– Unde e? întreb.

Dameza, care nu e întru totul gălbioară, rămâne la fel de inperturbabilă ca o tavă cu ofrande.

– Te întreb unde e domnul care fuma țigara asta.

Buze cusute. Marea mută. Iar dacă eu sunt cu adevărat finul psiholog pe care îl prevestea Nostradamus în *Centuriile* lui, pot să te asigur că şi dacă o tai în felii subţiri, gen castravetele pentru salată, tot nu va vorbi. Vătraiul încins şi înfipt în păsărică, legarea la curent, chestia cu cada de baie gestapovistă – Mikadeta n-o să deschidă fleanca. Mai curând ai obţine confidenţe de la un crap la proţap.

– Pune-i lanţurile, Mathias. O s-o îmbarcăm la iuţeală.

Roşcăţeală se execută. În timp ce eu scotocesc apartamentul. Unde nu găsesc nimic interesant, în afară de nişte seringi şi produse farmaceutice ale căror etichete sunt tipărite pe japonezeşte şi englezeşte.

– Aruncă marfa asta într-o cutie, o s-o examinezi în recreaţiile tale, fiule.

Până atunci, cobor un scară melcată, care leagă apartamentul de prăvălie.

Jos e mult mai baban. Destul de repede descopăr, în dulapul slujind drept bază pentru diferite instrumente de estetică, mai multe talkie-walkies, explozibili, instrumente de lăcătuşerie, arme, droguri – un întreg echipament pentru teroriştii cu vechi state de serviciu.

– Mathias, strig, binevoieşti să vii încoace cu doamna Floare de Rahat?

Amicul şi prizoniera lui mi se alătură.

Arăt către prada înşirată pe gresia din salon.

– Uite ce mai marfă, ce afacere!

Mathias se minunează.

– Sunteţi un om nemaiauzit, domnule comisar!

– Ştiu asta, fiule, dar să rămână între noi!

Galbena încătuşată pare să nu vadă obiectele despachetate. De-a ce se joacă? Îşi freacă obrazul de un soi de tub din cauciuc care, coborând din plafon, dispare într-un aparat cromat semănând mai mult sau mai puţin cu un lavoar.

– Ce faci acolo? hămăi la ea.

În loc de răspuns, această fiică de taur prinde tubul cu dinții și se repede spre noi. Face un pas, încă unul, iar placa izolatoare din plafon, de care tubul e legat, cedează. Răsună un vluff! de cauciuc plesnit cu brutalitate.

Nimeni nu va putea rivaliza vreodată cu fulgerarea lui Sana. N-am făcut, până la ușa salonului, decât un salt, înhățând în trecere un scaun pe care îl arunc în geam.

A înțelege totul înainte ca faptele să aibă loc, în asta constă secretul tulburător al lui San-Antonio, despre care nu se va spune niciodată îndeajuns că este supradotatul cel mai impresionant din această a doua jumătate de mileniu. Viteza înțelegerii mele o bate pe aceea a luminii cu zece mii de kilometri pe secundă, cu ceasul în mână; nu e mult, dar e gigantic în comparație cu aceea a unui cantonier din Corrèze, a unui rege al belgienilor sau a unui boar din Flandra, ale căror Q.I. au reputația de a fi asemănătoare.

Să-ți descompun gândirea mea? Imposibil. Abia îmi spun: „De ce trage cu gura de tubul ăla?" că îmi și răspund: „Fiindcă nu are posibilitatea să o facă cu mâinile"; abia continuu cu: „De ce trage de el?", că și realizez: „Vrea să declanșeze ceva!". Pe urmă, într-un ritm nebunesc, îmi zic: „Tub egal gaz, gaz egal moarte sau anestezie; antigaz egal aer proaspăt. Deci stare de urgență! Pentru asta: încetezi să respiri și spargi geamul (neavând timp să deschid ușa înainte de efectele pernicioase)." Al naibii dedus, nu? Cum ți se pare? Bravo, mersi. Accept. Și respir, cu mecla în exterior. Și mă apuc să descui ușa salonului... Gata! Acum, evacuarea! Câțiva pași pe strada Général Mormele. Briza nocturnă? Un deliciu. Degeaba m-am ferit, simt înțepături în ochi, în bronhii, în plămâni... La toți dracii! Mathias!

Curajos Sana! Altruismul de Schubert[30] înainte de toate.

[30] Joc de cuvinte pornind de la piesa muzicală „Păstrăvul" (în franceză *La truite*) de Schubert (n. tr.).

Atunci vechea gardă intră în cuptor. Hugo! Batista pe față. O gură de oxigen parizian – e mai bun cel din Highland, dar prea departe. Haide, Antoine!

Roşcatul în fumul nociv. Îl apuc de unde nimeresc. Domnul fie lăudat, nu l-am prins de mățigușul de genitor exacerbat, ci de gulerul impermeabilului. Îl smulg din locurile perfide ale inerției, îl trag... Afară, amice! Aşa. E out, asfixiat de sus până jos. Mort? Sper că nu. Că altfel scorpia lui... Ce mai chiloman! O cunoşti pe ouătoarea celor paisprezece mucoşi? Clonțoşenia preschimbată în femeie! Şi încă una urâtă! Îl duc mai încolo, pe trotuar, departe de efluviile funeste. Inima îi bate. E cuprins însă de spasme, de horcăieli afurisite, îi cavernează ceva în transformator. Scoate zgomote scrâşnitoare, ineficiente, de pompă dezamorsată. Arrrhhhhui hîî! Arrrhhhhui hîî! Cam aşa ceva, te prinzi? Camera maşinilor i-a luat-o razna.

Un nenică în pijama şi cu canadiana trasă pe deasupra iese din imobil, urmat de un şpiț negru, de Pomerania, apoi de o cucoană văcăroasă, în cămaşă de noapte, cu varice de zi, capot, tichie de tul – şi care miroase a nespălat, a pârț nocturn, a resturi de mâncare răcite, a menopauză prost învinsă.

– Dar ce, ce e asta? strigă sumpul moşneag de adineauri. Ştiam eu că avea să iasă rău.

Se apleacă peste Mathias.

– Mort?

– Nu.

– Atunci paradit, diagnostichează amabilul locatar. Şi femeia? adaugă.

– Mă duc să o caut! Mergeți să cereți ajutor, ambulanța cu aparate de reanimare, iute!

Sublimă abnegație – ilustrul Sana se întoarce în salon. La japonează acum! Tembelul de câine mă urmează; nu din eroism, ci ca să mă muşte de călcâie. Probabil că, în cele din urmă, l-am scos din sărite. Ca să mă debarasez de el, îi trag un şut platiniesc. Javra

se rostogolește în cealaltă parte a localului și rămâne acolo, lat, gazat, out!

Înșfac lănțișorul cătușelor, ceea ce este foarte practic pentru a scoate la plimbare o japoneză leșinată. Dar când o abandonez pe trotuar, trebuie să mă înclin în fața evidenței: dameza e moartă.

Încă un kamikazat; uite că trece și geamgiul!

– Nu l-ați văzut pe Alonzo? mă întreabă soția generalului Mormele; câinele nostru; adineauri era aici.

– O să se întoarcă, o asigur.

Și, fiindcă sunt prea îndrăgostit de adevăr ca să rămân la o minciună, mă grăbesc să adaug:

– Nu poate fi departe.

NINTH

La orele două, mă aflu în curtea Marii Barăci, parcându-mi Estafetta de împrumut între o dubă cu gratii şi un Renault 5 curajos cât cuprinde.

Dezabuzat Tonio, în ciuda succesului său relativ. Trupele mele sunt decimate: Pinaud kidnapat de K.K. Boû Din, Mathias la spital cu plămânii bătuciți ca pingelele unui maratonist mexican, Bérurier ministru... Iată-mă încă o dată singur în fața ta, bătrânul meu cititor. De neclintit (dar soția ta mai poate să încerce) în furtună.

Bine, am descoperit unul dintre punctele de aterizare ale cumplitei organizații japoneze. Şi dacă? Şi pe urmă?

Lumini mohorâte lucesc îndărătul geamurilor dubioase ale Palatului Sticlețesc. Pătrund în edificiul care, la ora asta, e la fel de zburdalnic ca o epidemie de ciumă bubonică. Două plantoane discută cu glasuri de naufragiați dând cu banul care să-l înfulece pe celălalt. Un termos cu cafea e singura notă de veselie nebună în acest univers administrativ.

Băieții mă salută cu dezinvoltură. Respectul față de ierarhii se pierde.

– Nu vă prea vede lumea pe aici, domnule comisar! face cel mai tânăr.

– Locul ăsta mă face prea euforic, tot timpul mă tem să nu fiu rănit de un hohot de râs...

Şi mă cufund în nasuliile de coridoare care-mi lasă impresia că duc la nu ştiu ce camere de gazare.

Mă îndrept cu paşi moi spre biroul unde l-am lăsat pe Yamaha Késouton Ku. Ce-o fi făcut viguroasa mea consoră cu galbenul ăla, în timpul escapadei mele? Maioneză? Presupun că mi-o fi lăsat o schiţă de proiect de embrion de raport?

Împing uşa şi – o, surpriză! O, stupoare! Îi descopăr acolo pe amândoi, în poziţia în care i-am lăsat odinioară. Numai că par – mai cu seamă băiatul – oleacă storşi de vlagă.

Thérésa mă întreabă din priviri.

Îi răspund cu o strânbătură evazivă, grea de dezamăgire.

– Merge în diagonală, oftez, dar merge... Şi voi doi?

– Am vorbit multe şi de toate, zice gagica. Am luat note, vrei să le vezi?

– Cu dragă plăcere.

Ea se ridică, îmi arată spre scaunul pe care stătuse.

– Dacă, în vremea asta, m-aş duce după nişte cafea?

– Asta da! O bunătate de cafea, o cisternă de cafea, frumoaso.

Iat-o plecată. Japonezul se bălăbăneşte pe scaun.

– E lungă noaptea, he? îi zic.

– Se va sfârşi, îmi răspunde el.

Şi găsesc că replica e foarte drăguţă, într-adevăr. Japonezii ăştia, ei bine, trebuie să-i cunoşti. Idioţii de rasişti (pleonasm, fiindcă trebuie să fii arhi-, super- hiperidiot ca să fii rasist) iau în zeflemea tot ce vine de aiurea; încep cu coloraţii, continuă cu trepanaţii la dovlecel şi termină cu vecinii de palier care nu locuiesc în acelaşi apartament cu voi, ticăloşii infami! Măcar de şi-ar da osteneala să asculte... Osteneala de a privi la ceilalţi...

Parcurg notele de o admirabilă concizie.

Bunica lui Yamaha Késouton Ku a fost franţuzoaică. S-a căsătorit cu bunicul lui în timpul unei şederi în Japonia, în calitate de fiică de înalt funcţionar. Cum a dus-o acolo, cu japonezul ei înzestrat

pe sub burtă ca un colibri şi burdușit de tradiții ancestrale, hai să trăieşti, frățioare. Ca reacție, şi-a francizat din răsputeri nepotul, lăudându-i farmecul dulcii Franțe în general şi pe acela al Parisului în particular. L-a inițiat în bucătăria de pe la noi, iar omul s-a lansat foarte de timpuriu în afacerea restaurantelor. A făcut şcoala hotelieră la Kikachiéla[31], cea mai vestită din Japonia, unde maeştrii bucătari francezi precum Guy Savoy, Bocuse, Jacques Borel s-au dus să studieze negătirea peştelui. Dar nu avea decât o idee în minte: să vină să se stabilească la Paris. Ceea ce a şi făcut, după obținerea, din partea familiei, a mijloacelor financiare necesare.

A deschis în Cartierul Latin un prim restaurant, care a cunoscut un mare succes. Atunci a lansat faimosul *Yaton Ton Kébon,* cu ambianță şi cu prețuri de lux. Tocmai ca urmare a reuşitei s-a manifestat K.K. Boû Din şi a început să-l racheteze pe Yamaha Késouton Ku. La început, doar l-au tras de urechi. Un început de incendiu i-a băgat mințile în cap. A fost nevoit, ca să-şi asigure securitatea proprie şi pe aceea a alor lui, să asculte de exigențele cumplitei organizații. În numele acesteia, a cumpărat casa din strada Gaston-Debois şi a pus să se amenajeze acolo trei sicrie frigorifice, conform indicațiilor ce i-au fost furnizate. Nu ştie nimic despre întrebuințarea dată acestora de către K.K. Boû Din; i s-a explicat, pur şi simplu, că unora dintre membrii organizației, intrați clandestin în Franța, li s-a întâmplat să decedeze. Repatrierea rămăşițelor lor fiind anevoioasă, se cuvenea ca acestea să poată fi păstrate pe timp nelimitat.

Yamaha nu le cunoaşte pe cele două moarte, ale căror fotografii i le dădusem, dar şi-a recunoscut îndată instalația funerară. Ne imploră să nu lăsăm să se răspândească vestea desre asta, altfel K.K. Boû Din se va lua de el, de ai lui şi de afacerea sa – iar moartea şi ruina se vor abate asupra familiei Késouton Ku. Soarta lor e în mâinile noastre. Punct, provizoriu, final.

[31] *Qui qu'a chié la,* „cine ce a slobozit aici?" (n. tr.).

Pun hârtiile înapoi pe masă. Thérésa are un scris frumos. Rapid, citeț și elegant.

Interlocutorul meu s-a ghemuit în scaun, cu mâinile încrucișate pe pântece. Îl scrutez, încercând să văd ce a putut subzista în el din bunica franțuzoaică. E ceva anxios. Da: a moștenit puțin din felul nostru de a pune totul la suflet. Exact asta – acel simț al nasuliei, acea frică neformulată care ne face pe noi, ăștia din Hexagon să ne îngrijorăm. Totdeauna adulmecăm spaime latente și ne tragem capul între umeri, știind cu siguranță că o explozie de va produce fa-tal-men-te cândva.

– Vă merge bine restaurantul, nu?

– Foarte bine.

– Și familia dumneavoastră câți membri are? Vreau să spun cea de la Paris.

– Soția mea, mama, o fiică și un nepot venit de la Yokohama anul trecut.

– El lucrează cu dumneavoastră?

– Da.

– Și fiica dumneavoastră la fel?

– Nu, ea urmează conservatorul, clasa de pian.

Mândria paternă! Răzbate de sub tonul lui egal, atât de blând, atât de calm.

– Pe ce cale ocolită pot pune mâna pe ramura franceză a K.K. Boû Din?

– Imposibil. E numeroasă, mobilă, secretă. Unii membri sosesc, alții pleacă; o frământare fără sfârșit. Cum se numește acel animal mitologic, cu șapte capete, care cresc la loc atunci când sunt tăiate?

– O hidră?

– Exact. K.K. Boû Din e o hidră. Oamenii ăștia sunt peste tot în același timp.Nici un organism de represiune, fie el francez, american ori sovietic, nu-i în măsură să-i neutralizeze. Dacă veți reuși să arestați unul sau doi membri, nu veți obține nimic, iar ei vor fi

înlocuiți în aceeași zi. Vă veți pierde timpul și, probabil, și viața. Guvernul japonez a scos K.K. Boû Din în afara legii, și totuși tratează cu ea, îi este cel mai bun client, poate și aliatul ei.

– Cele două femei din lăzile frigorifice?

– Necunoscute.

– Să presupunem că vă arestez pentru tăinuire de cadavre; ce se va întâmpla?

El păleşte.

– Nu ştiu, însă ar fi cumplit.

– Deci dumneavoastră socotiți să rămâneți toată viața aservit lui K.K. Boû Din?

– Mă supun, n-am nici un mijloc de a nu mă supune. Anumiți compatrioți de-ai mei, rezidenți în Franța, au avut în ultimii ani accidente mortale...

– E trist să trăieşti înrobit de nişte răufăcători.

– Dar mai puțin decât să-i vezi dispărând pe ai tăi.

Gălbiorul ăsta nu prea are spirit de kamikaze. Îmi inspiră oarece milă.

– Am impresia că aşteptați ceva de la mine, domnule Késouton Ku?

– Într-adevăr, aştept înțelegere, domnule. Dacă întreprindeți o acțiune împotriva casei mele din strada Gaston-Dubois, familia mea şi cu mine riscăm dispariția.

– Deci eu, polițist însărcinat cu o anchetă împotriva K.K. Boû Din, trebuie să cedez şi să închid ochii asupra a ceea ce am descoperit?

– Cunoaşteți pericolul care ne ameninţă pe toți. Cred că un polițist, mai mult decât un simplu cetățean, este capabil să aprecieze riscurile şi să renunțe la anumite demersuri prea periculoase.

– În afară de acea casă pe care le-o țineți la dispoziție, ce mai faceți pentru ei?

– Nimic altceva. Forța lor provine din faptul că-și descompun la nesfârșit activitățile. În Franța, dumneavoastră cereți ca toate ouăle să fie puse în același coș, ca să centralizați riscurile. Ei nu pun decât câte un ou în fiecare coș, de aceea rămân insesizabili.

– În ce fel iau legătura cu dumneavoastră?

– Îmi telefonează.

– Nu ați primit niciodată vizita cuiva, pentru aranjamente în problemele importante?

– Toate problemele sunt reglate telefonic.

– Totuși, la început, când a fost vorba să cumpărați o casă și să amenajați acolo o morgă, nu vi s-au explicat toate astea prin telefon!

– Da, la începutul începutului, am avut doi clienți care mi-au expus problema. Nu i-am revăzut niciodată și e sigur că au plecat de mult timp din Franța.

– Vreți să vă chem un taxi, domnule Yamaha Késouton Ku?

El își cască obloanele și se îndreaptă pe scaun.

– Mă pot întoarce acasă?

– Da.

Thérésa apare cu un termos de cafea și trei pahărele de carton.

– Și mai... mai departe? întreabă feliatorul de pești.

– Care mai departe?

Aruncă pe birou fotografiile.

– O, în legătură cu cele două doamne? Să spunem că nu sunteți la curent cu nimic. Să spunem că nici nu ne-am văzut.

Ridic telezbanțul și-i cer unuia dintre cele două plantoane să vină să-mi ia clientul ca să-l conducă până la ieșire.

Thérésa toarnă trei cafele; japonezul o refuză pe a lui. Cinstit vorbind, nu pare deloc fericit. Îți repet: mama-marea lui franțuzoaică i-a lăsat prin testament mizeria asta de pe la noi, care se cheamă frică.

– Ar fi mai bine să mergem la culcare, mă asigură Thérésa. Oboseala ne-a venit de hac, nu mai suntem buni de nimica...

Fiindcă nu-i răspund, socoteşte că mă alătur argumentului ei şi îl dezvoltă:

– Mi-ai citit notiţele? E singur că tipul se află la dispoziţia noastră, dar nu ne va aduce nimic pozitiv.

– El nu, fără îndoială, dar am încredere în casa lui.

– Casa lui?

– Nu uita că aceasta conţine o anumită... marfă destul de deosebită, pe care diavolii ăştia galbeni vor voi să o recupereze o dată şi o dată...

– Aşa că vei pune sub supraveghere ascunzătoarea din Gaston-Dubois.

– Nu am altă soluţie.

– O să desfăşuri un dispozitiv?

– Eu sunt propriul meu dispozitiv.

– Atunci, dacă îmi dai voie, te însoţesc.

– Credeam că pici de somn?

– Să luăm maşina mea, voi moţăi înăuntru în timp ce dumneata vei scruta strada cu ochii dumitale de şoim! Scaunele din faţă sunt rabatabile iar geamurile opace îngăduie să vezi totul fără să fii văzut. Mai mult decât atât, maşina e echipată cu încă un gadget pe care nu ţi l-am arătat.

– Şi care anume?

– Vino!

M-am dus.

Are devlă colega. Imaginează-ţi că parasolarele maşinii sunt de fapt alcătuite din două lupe rectangulare, reglabile graţie tijei telescopice care le ţine fixate pe plavon. Thérésa găseşte un loc de parcare, la cincizeci de metri în faţa casei, opacifiază geamurile, îmi reglează parasolarul-lupă şi coboară spătarului propriului ei scaun. Fiindcă nimic nu lasă de dorit în materie de echipament, trage de sub tabloul de bord o cuvertură împăturită cu grijă şi îşi acoperă cu ea picioarele.

– Mai ai nevoie de ceva, mare şef? mormăie, cu felinarele deja pâlpâind.

– O micuţă ciocuială la o adică, dar o să vedem de asta mai târziu.

– Ai în torpedo bomboane mentolate, mă anunţă înainte să se cufunde în somn.

Veghea mea începe. Dar e cu adevărat una? N-ar trebui să îmi calific toropeala drept somn iepuresc? Da, le soilesc bine mersi, dar lăsându-mi trează o parte a conştiinţei. Dorm fără să uit unde sunt şi ce fac. E ceva dulceag şi totodată extenuant. Provoacă începuturi de coşmar, care eşuează foarte repede. Atunci tresar şi mă uit la strada goală, luminată cu parcimonie de nişte lampadare dintr-o altă epocă. Toate ferestrele sunt întunecate, nici un trecător nu se aventurează pe aici. Fotografie trasă de un bătrân Carné ori de un bătrân Duvivier! Simenon din epoca de glorie. Dar eu nu sunt Maigret. Apreciez toate astea ca artist. După care mă cufund iar în ceaţa oboselii mele. Aş da orice ca să mă aflu într-o cameră confortabilă de hotel, în vacanţă, adică fără constrângeri sau ameninţări cu telefonul.

Mă gândesc la Pinuche. Ce-au făcut cu el? Scumpa mea maimuţică bătrână... Dărâmat tot de trecerea timpului, neglijent cu atâta aplicaţie... Vechiul lui fular care nu-l apără de frig, chiştocul pe care ar trebui ca Armand să-l transforme într-o bună zi în bijuterie...

Thérésa sforăie niţel. Strada lividă este exasperantă. Adorm. Mă trezesc. Adorm la loc. Strada...

Trecerea unei maşini mă smulge din somn. Tresar. E un Mercedes mare, negru, ultralung. Trece pe lângă noi. Şi el are geamurile opace; mai puţin decât ale noastre, dar care ascund pasagerii.

Rulează încet şi dispare la capătul străzii. Dar ştiu că se va întoarce. Ca şi motococliştii coanei Tatzi. O primă trecere de recunoaştere. Ştiu asta, o simt, sunt convins. Aştept. Se va întoarce...

Se scurg aşa trei, patru minute.

Apoi se prăbuşesc, fiindcă, învins de oboseala intensă, cad cu bărbia în cravată.

Gata, uite-o din nou! Îmi redeschid obloanele.

Ba nu, doar în imaginaţia mea! Strada lividă şi goală... Halucinaţie! Frecvent. Eu..

Eu cucu-bau! Un val de soamne... Şi uite-l pe Antonio unde nu este durere, nici întristare...

O bufnitură de portieră mă recuperează. Cu toată frumoasa lui luciditate comisarul! Marele Mercedes e acolo, oprit în faţa casei. Dumnezeule mare, dar o ia din loc! Tembelul de Anţonio! Paznic al unui boţ de unt! Băieţii au venit în vârful pneurilor. Şi şi-au făcut bişniţa, fără să-mi dau seama. Plecarea lor m-a trezit.

– Thérésa! Iute!

– Hmm, ce?

– Trezeşte-te, la naiba! Şi urmăreşte maşina neagră de colo!

Ea se saltă în capul oaselor, gemând, contorsionată încă de somn. Ridică spătarul scaunului. Opeaţia durează un infinit.

– Mişcă-ţi o dată fundul, pentru numele lui Dumnezeu!

Thérésa opreşte mişcarea spătarului şi întoarce cheia în contact. Maşina se pune pe tors. Porneşte din loc. Ajungem la intersecţie în goana mare. Canci! Deşert sau aproape... Câteva harabale de transportat ziare, altele de zarzavagii, o motocicletă... Nici vorbă de Merţan. Patru străzi ni se oferă Pe care să o alegem? Thérésa face turul răspântiei. Imposibil să ne hotărâm. Te poţi avânta la noroc pe o pistă atunci când, la o adică, ţi se propun două – dar patru?!

– Înapoi la casă, fato!

Ia te uită, o tutuiesc deodată, ca şi cum faptul că m-am înfuriat pe ea ar fi ţesut între noi legături intime mai tari decât cele ale întrepătrunderii.

Ea îmi întoarce politeţea.

– Ţi-e necaz pe mine?

– Pe mine îmi e necaz. Am horăit ca un încornorat, în vreme ce tipii intrau în casă.

– Fiindcă eşti mort de oboseală. Până şi supermanii au nevoie să recupereze.

Casa cenuşie în noaptea cenuşie...

Thérésa opreşte.

– Tu ce crezi că au venit să facă? mă întreabă.

– Să recupereze cadavrele, zic; au înţeles că am pornit pe urmele lor şi au preferat să evacueze mortăciunile. Să verificăm...

Din nou procedeul de descuiere.

Subsolul... Morga...

Cele trei compartimente frigorifice, cu aparatajul lor, strălucesc în implacabila lumină a neoanelor.

– Brr! face Thérésa. Parcă am fi la domnul Frankenstein...

Mă duc la sicriul central şi ridic capacul. Mă opresc, stupefiat la vederea japocioacei moarte; bătrâna e tot aici, foarte cuminte, cu braţele de-a lungul corpului, cu aer extatic, un soi de statuie a morţii asiatice.

Tovarăşa mea se înfiorează la vederea cadavrului dichisit în kimonoul lui de mătase. Atunci ridic capacului celui de-al treilea sicriu: tânăra moartă e şi ea prezentă la post.

– Eroare de apreciere, murmur, băieţii n-au venit să le caute pe moarte.

– Atunci ce au învârtit?

– Poate trebuie făcute nişte controale pentru menţinerea în containere a unei temperaturi constante?

– Poate. Dacă nu cumva...

– Ce?

– În loc să vină să ia cadavrele vor fi adus unul nou?

În cripta asta funerară, sugestia capătă o intensitate mai degrabă dramatică.

Ezit niţel. Dar un tip e un bărbat, nu? Aşa că mă îndrept spre cel dintâi mausoleu.

Capacele astea sunt grele ca naiba, dar un sistem de compensare hidraulică sau nu mai ştiu ce îngăduie să fie ridicate cu degetul mic.

Thérésa a ghicit. Inşii au adus, mersi bine, un nou pensionar.

Pinaud zace în compartiment, cu vechea lui găină pusă pe piept.

TENTH

Există femei care, încă dinainte de căsătorie, sunt făcute să fie văduve. Doamna Pinaud se numără printre ele. Poartă într-însa văduvia aşa cum unii preoţi poartă apostolatul. E înarmată cu resemnarea milostivă necesară pentru a-şi asuma acest gen de poziţie socială. Posomorâtă nevastă plină de cucernicie, suferind fără încetare de mii de boli cu nume străvechi, rău puitoare din vocaţie, şi-a escortat valorosul tovarăş de viaţă cu singurul scop de a-i supravieţui şi a-l plânge. Face parte dintre femelele care nu devin cu adevărat soţii decât după moartea jumătăţii lor, viaţa conjugală nefiindu-le decât un fel de îndelungat purgatoriu matrimonial, înveselit de dulceţuri şi întunecat de frica faţă de existenţă. Cu boala tot mereu la pândă şi cu păcatul fără încetare ameninţând. Doamna Pinuche şi-a aşteptat ceasul, practicând la maximum castitatea, dieta, rugăciunea, ceaiul de plante şi tricotajul.

Se ţine foarte dreaptă alături de mine, în încăperea ce slujeşte drept morgă spitalului unde am adus rămăşiţele pământeşti ale lui Pinuche. Îmbrăcată în negru, ca prin minune, palidă şi împietrită într-un stoicism recules – ai crede că deja vezi plutind în jurul chipului ei vălul de doliu. Văl negru, vaporos, zăbrea a închisorii-regat unde e închisă.

Mama, pe care am anunţat-o, e şi ea aici, însoţită de scumpa mea Marie-Marie, şi amândouă plâng în faţa rămăşiţelor acelui atât

de drag companion, care a fost atât de firav şi totuşi atât de curajos. Caraghios, dar plin de măreţie.

Profesorul Sassaigne[32], care a examinat corpul, îmi explică la urechea stângă că defunctul a încasat o lovitură în ceafă în „punctul Z", acolo unde convertorul hibrid se înfundă în marele balutin convex. Este unul dintre cei trei centri de brânzire a indivizilor care suntem, alături de măslinuţa indurantă şi găozona de maturare. O lovitură cumplită, pe care numai anumiţi luptători niponi o pot practica, a îndeplinit iniţierea finală.

Doctorul se opreşte din cauza unui tărăboi. Patru motociclişti cu mănuşi de muschetar, albe, pătrund în local. Înşirându-se unul după altul şi luând poziţia de drepţi. Apare apoi un locotenent de jandarmi, precedat de un ins corpolent, închingat într-un costum albastru prince-de-galles, în întregime nou: Excelenţa-Sa Alexandre-Benoît Bérurier, noul Ministru de Interne, din mila lui Dumnezeu şi prin voinţa prezidenţială.

Grasul e proaspăt ras, pudrat până la urechi, în cămaşă albă, cu cravată neagră. Nişte membri ai poliţiei umblă pe urmele lui. Şefi de tot soiul: dierctori, comisari divizionari, ofiţeri... Un întreg grup compătimitor, solemn, grav.

Morga s-a umplut deodată cu această mulţime bizară.

Bérurier se apropie de căruciorul unde repauzează bătrânul nostru tovarăş. Se înclină, aşa cum i-a văzut făcând atât de adesea pe predecesorii lui, în faţa rămăşiţelor caraliilor morţi pe câmpul de onoare; apoi se duce la doamna Pinaud şi-i strânge îndelung mâna, declamând:

– Condoleanţe emoţionate, sincere şi cu adevărat dezolate, scumpă coniţă.

După care scoate din buzunar o hârtie pe care o despăturește liniştit şi-şi face datoria să o citească.

[32] *Ça saigne*, „sângerează" (n. tr.).

– Inspector principal Pinaud, atacă cu glas ferm, Republica Franceză pe care ai servit-o cu atâta curaj şi negaţie, vreau să zic abnegaţie, de-a surda, vreau să zic de-a lungul vieţii dumitale (cine-i tâmpitul care a bătut asta la maşină!) îţi mulţumeşte pentru scarafâţul, vreau să zic pentru sacrificiul dumitale suprem. Ai murit fleşcăindu-ţi datoria, inspector principal Pinaud, şi nataţia întreagă se înlătură, adică alătură doliului admirabilei dumitale tovarăşe aici prezentă. În virtutea puterilor care mi-au fost oferite, în numele meu şi în numărul Preşedintelui Republicii, te decorez, cu titlu postură, cu Regiunea de Oroare!

Şi ia medalia cu panglică roşie care îi e prezentată pe o perniţă anume concepută pentru asta.

Dar după ce s-a aplecat asupra defunctului, ministrul clachează.

– Pinuche! bâiguie el. O, bătrânul meu şmecheraş, ai dat-o în bară! Cum de te-ai putut lăsa altoit de împuţaţii ăia de gălbenaşi, mă, găinaţ bătrân ce-mi eşti? Tocmai când ne aşteptam mai puţin. Tu, băieţaşul care a trecut prin atâtea chestii împuţite! De câte ori nu te-am văzut în cele mai nasoale cioace, prostuţule; şi matale, făcând-o de niznaiul, ca şi cum ai fi răsucit un chiştoc, te puneai călare pe situaţie. Totdauna păreai ieşit de la naftalină, dar aveai bibilica şi reflescele unui ins de treizeci de ani, ticălos de tăgârţă de hoţoman! Şi uite-mi-te acuma ţeapăn ca un bulan şi pe mandea să trebuiască să naugureze înalturile mele foncţiuni înfigându-ţi jucărica asta în piepţi. O, César, pretinare, pretinare!

Excelenţa izbucneşte în hohote tumultuoase şi prinde medalia de reverul concav al eroului mort.

– Aolică! se aude atunci un glas.

Domnul ministru se ridică. Se întoarce spre asistenţă, cu priviri severe.

– Cine-i ăla de-a făcut „Aolică"? întreabă Excelenţa-Sa.

– Eu, zice mortul. M-ai înţepat!

O hulă stupefiată trece prin adunarea prezentă. Fiecare face

un mare pas înainte. Doamna Pinaud, brusc devăduvită, leşină cu subînţeles.

Profesorul Sassaigne s-a repezit spre locul cu pricina. Şi începe să pipăie cadavrul aici de faţă. Îşi ridică augustul dovlecel, psalmodiind cât se poate de repede expresii medico-latineşti.

Tăgârţ-Tăgârţă îşi recapătă forţele şi se ridică într-un cot. Cu o privire care frizează neîncrederea, contemplă amabila societate.

– Domnilor şi doamnelor! salută. Pot şti şi eu unde mă aflu?

Se întrerupe ca să-şi frece ceafa dureroasă.

– Mi s-a făcut rău în cabina telefonică, declară apoi. Şi...

La care ministrul explodează:

– Ei nu, că moşul ăsta afurisit a sărit peste toată herghelia! Sunteţi martori! Adică îmi las eu ministerul ca să viu să-l decorerez pe marţafoiul ăsta? Legiune de Onoare încoace, discurs încolo, durere cât cuprinde, ca să mă trezesc că netotul mi-o face pe gara Sfântu Lazăr, de mi-ţi învie în plină muie, dracii să-l ia! Şi ce faţă mai poţi să ai, dinaintea atâtor corpuri constipate ale Poliţiei, când te-ai apucat să jeluieşti pe un cadavru care strigă „Cucu, iată-mă-s!" Şi cu ditamai medalia, ia zi, faţă de plapomă, ce fac, mi-o bag în găoază sau o decernuiesc senegalezului de mătura trotuarul când am venit încoace? Păi nu ţi-e ţie ruşine de toată lumea asta, pentru Dumnezeu din cer? Ţi-am cerut noi ceva, imbecilule? Uită-te la madam Pinaud, care văduvea cu demnitate, la lumea cu lacrămi în ochi şi eu, avântat până-n măduvă în regrete eterne! O să mi ţi-o plăteşti chestia asta, César! O să mi-o cam plăteşti tu, mă jur! Să-ţi baţi tu joc de un ditamai ministrul! O să te trezeşti în şomaj, amice! Că nu-mi pot permite, la autoritatea mea, să trec peste aşa un afront!

Şi Excelenţa-Sa iese din morgă, îmbrâncind pe toată lumea. Imprecaţiile lui văluresc pe culoarele vetuste, reluate şi amplificate de vechi ecouri.

Asistenţa se bucură şi se cară.

După o oră de la această înviere ce va rămâne faimoasă în analele tuturor, mă aflu între patru ochi cu Vechitură, într-o cameră abia cu puțin mai mare decât un dulap pentru mături. E atât de îngustă, încât patul a trebuit să fie pus aproape vertical ca să aibă loc.

Profesorul Sassaigne mi-a explicat fenomenul care l-a aruncat pe Pinaud în letargie: o deconectare a centrilor gravitali în meandrele dure ale subiectivului analogic. După care congelarea a pietrificat fenomenul; și, dezghețându-se, subiectul a revenit a viață. Acest lucru s-a mai petrecut, în 1955, în marile spații din Nordul canadian, și încă o dată în Himalaya, când exploratorul italian Eugenio Vertigo[33] a căzut de pe scara portativă cu care se înarmase ca să ajungă pe vârful culminant al Everestului. Ce te scoate din pepeni în lumea medicală e că totdeauna li se găsește câte o explicație rațională misterelor cele mai năucitoare.

Care va să zică, Pinaud n-a murit. Pinaud terminat? Niciodată! Pinaud deșănțat? Mereu! Trăiască Pinaud!

A și început să-și confecționeze un viitor chiștoc. Deocamdată, chestia pe care o răsucește între degete (fără aluzii) aproape că seamănă cu o țigară. Dar nu o va „aprinde", ci îi va „da foc"; și, în chip magic, cilindrul chinuit ca un trabuc italienesc sau un merghez se va preschimba în chiștoc.

– Îmi povestești, Pinuche?

Nu aștepta decât asta bietul ieduț care și-a recăpătat darul vorbirii!

Și demarează... Ceea ce eu de-acum știu, pentru început, și de care te scutesc, mulțumindu-mă cu un scurt rezumat în memoria tembelismului tău, ca să-ți potrivesc pendula după ora exactă. Ideea-cheie a lui Pinaud: ce rază de acțiune avea acel talkie-walkie capcană? Mathias i-a furnizat un ordin de mărime. Atunci Zdreanță

[33] „Rău de înălțime" (n. tr.).

începe să-şi vâre nasul peste tot prin cartier, în preajma bisericii. Şi tot dând târcoale, zăreşte o dămiţă, extrem de japoneză la înfăţişare, care trăncăneşte cu oamenii tulburaţi de explozia din sfântul lăcaş. Cu o faţă nevinovată, culege informaţii despre consecinţe. Află că a murit o penitentă. După care, lămurită, o taie, cu Pinaud după dânsa. Ajunge la salonul ei de frumuseţe. Puţică se piteşte într-un colţ şi hotărăşte să aştepte. Şade acolo câteva ceasuri. În sfârşit, perseverenţa îi e răsplătită. Un mare Merţan negru opreşte pe stradă, nu departe de prăvălie. Din el coboară un galben, care intră în imobil. Atunci moş Deşeu hotărăşte să-l anunţe pe Mathias. Se duce la cabina telefonică şi formează numărul. Ruginitul răspunde. Pinuche exultă, ţi-am mai spus asta la nu ştiu ce pagină. Bucuria îi e însă de scurtă durată fiindcă, brusc, lumea încetează să mai existe şi omul se trezeşte a doua zi, la morga spitalului, în timp ce un poponar de ministru îi înfige în carne acul unei Legiuni de Onoare. Fiindcă, reţine asta, fiule, ca şi trandafirul de la care a luat culoarea, Legiunea de Onoare comportă spini!

– Ghicisem exact! începe să triumfeze din nou Big Moşneagul.

După care mă cufundă într-o confuzie extremă.

– Am notat numărul Mercedesului! mă anunţă.

L-a notat! El, Pinuche, aflat la capătul potecii, a avut această reacţie elementară. Iar eu nu.

Noaptea trecută, pe strada Gaston-Debois, când m-am trezit cu o tresărire, nu m-am gândit nici o clipă să mă uit la numărul de înmatriculare al maşinii, în nebunia de a fi descoperit pe neaşteptate automobilul parcat.

– Caută în ţoalele mele, micuţule. În buzunarul pentru brichetă al hainei, o să găseşti un bilet de metrou. Pe verso, e numele în chestiune. Achtung: număr diplomatic. Un TC, dragul meu. Aşa că umblă cu grijă.

ELEVENTH

Să umblu cu grijă! E haios Strămoşul! Şi nu prea la curent. Deloc cool! Se închipuie încă pe vremea monarhiei. Nenea ăsta cleios n-a auzit de desfiinţarea privilegiilor. Continuă să creadă în dreptul primului născut, în respectul sacrosanct faţă de oricine e bogat şi titrat.

În doi timpi şi trei mişcări, aflu că Mercedesul aparţine consulatului general al Albaniei. Ceea ce nu încetează să mă surprindă, cum îi spunea mareşalul Mongenoud contesei de Prantmois[34]. Nu-mi prea imaginez cum o maşină oficială, omologată cu acte în regulă, serveşte drept vehicul pentru carne rece! Ei bine, trebuie să vedem...

Nu ştiu dacă ţi s-a spus asta, dar albanezii nu sunt nişte ultranostimi. Ca să încerc să le descreţesc frunţile, ar trebui să le expediez o butelcă de fluid glacial, o duzină de vezici pârţomane şi un serviciu complet de pahare băloase. Părerea mea e că se duc la privată ca să râdă şi ei niţeluş, pe fugă. Şi presupun că şi acolo există un vizor de control. Ah, sunt departe de regele Zog, tipii ăştia! Din *Regele munţilor,* de Edmond About.

---

[34] *Mon genou; genou*, „chel, pleşuv"; *prends-moi*, „ia-mă" (n. tr.).

Nu-mi mai amintesc bine. Ar trebui să iau scărița ca să scot respectivul book de pe raftul de sus al bibliotecii. About, îți dai seama! Ab. Început de serie. După el a venit Aaron... About îți scrânteşte cu siguranță gâtul. Zola îți scrânteşte şalele. Pe inşii impecabili, Flaubert, Gauthier, îi ai în dreptul ochilor. Asta înseamnă, în literatură, adevărații privilegiați. Eu, dacă aş fi fost un mare scriitor, în loc să fiu scriitor popular, cu siguranță aş fi zăcut în josul rafturilor; San-A., mie-mi spui? „S"-ul se găseşte în pivniță, tocmai în fața lui Voltaire. Din fericire, sunt găzduit prin umblători. Aşa încât, în unele case, întreaga family mă manipulează cel puțin o dată pe zi – şi chiar mai des, atunci când în locuință s-a lăsat cu diaree. În felul ăsta, sunt durabil. Uneori, când distribuitorul de hârtie intimă îşi ia zi liberă şi un muşteriu e pe roşu, mi se amputează pagina de gardă, aceea cu falsul titlu, ca şi ultima; iar dacă astea tot nu ajung, pagina unde figurează numele lui Bussière, tipograful nostru. Alte pagini nu îndrăznesc să rupă. Ar fi un sacrilegiu. Aşa că se usucă în curent de aer, vânturându-şi dindosul cu mâna. Viața are sărăciile ei... De altfel, are aproape numai de-astea. Ne acomodăm. Ne spunem că bine, pentru cât timp ne mai rămâne, o să fie bine. Şi, de fapt, chiar merge bine. Ne descurcăm cu ce avem, ne resemnăm. Dacă nu eşti poponaut, găoaza nu suferă consecințe...

Să mă întorc la albablegul care mă primeşte... Ce meclă, fraților! Negricioasă, ascuțită, cu păr pe pomeți şi o privire de şoim afectat de strabism. Gura ca o tăietură de pumnal. Înțolit ca un bodigraf.

Îi declin titlurile mele. Îi explic că suntem în căutarea Mercedesului lor negru, care a lovit o bătrână, care e moartă, care moarte trebuie să fie sancționată cum se cuvine, în ciuda imunității diplomatice...

Privirea tipului se întunecă şi se subțiază din ce în ce. Timp de o clipă, mă întreb dacă nu va pune să fiu împuşcat pe loc de către secretarii lui care trebuie să aibă cu toții câte un Raskolnikov în dulap.

Omul lasă să-i cadă colţurile buzelor, ca să vorbească.

– Consulatul nostru nu posedă nici un Mercedes negru.

Îi întind însemnele dezvăluite de Pinaud.

– Şi nici un număr de înmatriculare purtând aceste cifre? insist.

El citeşte şi se încruntă, ceea ce îi barează partea de sus a feţei cu o groasă linie neagră. Apoi iese din cameră, fără să se scuze.

Aştept, privind la fotografia oficială a unui nenică deloc vesel, într-o ramă aurită, împodobită cu un drapel albanez. Ochii îi sunt atât de pătrunzători, încât trebuie că mă „observă de-a binelea". Încerc să-l dezarmez cu un zâmbet deschis şi masiv, dar el îşi păstrează moaca de lemn.

Peste câteva momente, cei ce se ocupă de problema mea revine, cu un aer mai mult decât nemulţumit.

– Într-adevăr, mă anunţă, acest număr corespunde uneia dintre maşinile noastre, dar e vorba de un Volvo gri-metalizat, de cilindree modestă.

– Îmi va fi îngăduit să o văd?

El se pregăteşte să refuze, aşa că adaug repede:

– Astfel aş putea atesta că nu e vorba de vehiculul incriminat, şi afacerea ar fi clasată.

Această a doua parte a discursului meu îl convinge.

– Urmaţi-mă!

În garaj sunt trei tărăboanţe, supravegheate de un tip viclean, cu aer gutunărit (poate că suferă de răceala prefăcuţilor). O DS albă, un Golf GTI şi acel Volvo metalizat care poartă numărul notat de Pinuche la Marcedes.

Escorta mea îi spune paznicului de serai ceva în albaneza modernă. Acesta din urmă se duce să caute în torpedoul lui Volvo şi extirpă de acolo cartea de identitate a faitonului, prevăzută cu un oblon protector transparent. Mi-o întinde fără o vorbă. Iau cunoştinţă

de ea şi de faptul că numărul fatidic chiar i-a fost atribuit respectivului Volvo.

– Satisfăcut? mă întreabă lunganul cu adevărați ochi de vultur.

– Convins, spun restituindu-i documentul.

– Probabil că persoana care a notat numărul se va fi înşelat?

– Nu cred asta.

– Aveți în vedere o altă ipoteză?

– Da.

– Care?

– Cineva a reprodus acest număr, pentru a ehipa o maşină de care se serveşte în anumite cazuri.

– Aşa ceva mi se pare foarte temerar.

– Atunci e o persoană temerară, zic cu glas şoptit.

Condorul brunet îşi mângâie părul de pe pomeți.

– Sper că serviciile dumneavoastră vor reuşi să pună mâna pe acel Mercedes-fantomă...

– Eu sper şi mai mult decât dumneavoastră. Ei bine, nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc pentru călduroasa primire.

El nu pare să simtă ironia din cuvintele mele şi mă conduce la ieşirea din consulat.

Mă reţin să-i întind mâna, ştiind bine că nu simte defel nevoia să mi-o strângă. Ochii înguşti se înfig în mecla mea precum un cleşte de homar.

Atunci îi arunc pe neaşteptate:

– Primiți mulți japonezi aici?

O întrebare-cârlig, ca să încerc a-i smulge individului o reacție.

Şi o obțin. El are o uşoară tresărire. Marele zigomat îi derapează. Privirea înțepătoare mă părăseşte pentru o clipă. Atins!

Apoi recuperează. Totul n-a durat decât două secunde.

– După câte ştiu, nu. De ce?

– Nimic, mulțumesc.

Plec. Thérésa, pe care am recuperat-o, mă aşteaptă în maşina

ei bordeliană, la doua streets de acolo. Instalat alături de ea, îmi răstorn pe tetieră frumoasul cap de intelectual supraîncins. Obosit, obosit, obosit! În ziua când îmi voi lua vacanță, mă voi duce la un han înfundat în pădure, voi lua un somnifer ca să mai pun de la mine și le voi spune să mă lase să dorm trei zile în șir.

– Ce-ai găsit? întreabă consora mea.

– Ceva interesant. Cu cât merg mai departe, cu atât îmi dau seama că acest K.K. Boû Din e o organizație gigantică, având acoliți în toate azimuturile. Are dreptate Yamaha Késouton Ku, nu suntem pe măsura lor.

– Ce cauți, de fapt?

– Sunt un amărât de prostovan care se încăpățânează să vrea să recupereze o ogivă, fiindcă asta cere Președintele Republicii.

– Cea obținută de Karol cel Pios cu puțin înainte de a fi ucis?

– Afirmativ.

– Dar l-au lichidat ca să i-o ia, nu? Deci nu mai e nici o speranță, a fost măritată mult și bine.

– Președintele crede că nu.

– Și pe ce se bazează marele bărbat?

– Toate serviciile occidentale de informații au fost contactate rând pe rând și nici unul nu are știre de vreo tranzacție oarecare pe acest subiect. Statul-major al Serviciului Francez de Informații înclină să creadă că ogiva asta de rahat e ascunsă pe undeva și că aceia care o dețin nu se grăbesc cu tratativele. Se întreabă chiar dacă n-o fi pitit-o chiar Karol, înainte să dea în primire, și atunci nu trebuie să ne surprindă că nu a fost găsită deloc...

– Bine, atunci unde ai ajuns cu ancheta și ce hotărăști?

– Sunt la partea inferioară a pâlniei, sub efectul forței centrifuge, și mă pregătesc să trec prin orificiul de ieșire. Hotărăsc că lucrurile au început să se poticnească și că n-o să clocesc la chestia asta până la sfârșitul strălucitei mele cariere.

– Va să zică punem capăt?

– Nu e felul meu de a fi, însă da, abandonez. Să alerg în toate părțile, să provoc asasinate dorind prea mult să fac lucruri bune, fără măcar a avansa cât negru sub unghie – gata! Mă duc să-l anunț pe președinte că mă declar învins.

– N-are să fie mulțumit.

– Când practici meseria asta, trebuie să te înveți cu deziluziile.

Închid ochii și rămân o clipă nemișcat, pierdut în adâncul oboselii mele. Osteneala e un leagăn. Uite, ar trebui să notez asta. Face bine în cărțile mele; dă de înțeles că aș fi scriitor.

O mângâiere pe care aș numi-o intimă, ca să nu șochez pe nimeni, îmi deplasează abandonul spre căsuța voluptas. E mâna Thérései, care lunecă încet peste regiunea mea subalpină. Ridic un oblon; a opacifiat geamurile, așa că suntem, practic, singuri pe stradă. Are dreptate, e al naibii de încoțopenitor! Cu gesturi savante, mi-l dezintimează pe Gogu. Pe care simpla manipulare practicată îl face să înflorească. Și uite-o că-mi interpretează *Flautul fermecat,* de Wolfgang Amadeus Mozart.

Amadeus...

Mă gândesc la celălalt, la al meu, cel întâlnit la începutul anchetei de față. Ucigașul plătit muribund.

Thérésa se pricepe de minune să-ți practice ciocuiala salivară de joasă frecvență. Fleanca îi e de o fri voliate nebună! Nu-ți cruță nici un milimetru pătrat, nici un centimetru cub, nici un decimetru linear. Operează înfulecarea tăcută. Câtă aplicație! Te prețizie! Trebuie să aibă lopețile retractile, fiindcă totul e numai velur...

Am închis ochii pe jumătate. E good! E food! E fast-food! Miam-miam buun!

– Ticăloasă drăgălașă! o complimentez cu glas înecat.

Nimic mai elastic decât cuvântul ticăloasă. Exprimă o gamă infinită de calificative, de la „dragostea mea" la „târfă ordinară".

Din când în când, se oprește oleacă, să-și tragă sufletul și să-și

admire opera. Iată ce înseamnă „a ți se lustrui"! De l-ai vedea pe muștiuc! Să zici că a fost vopsit proaspăt. Că i s-a refăcut cromajul.

Thérésa are un soi de iluminare care-i vine de la Tropicul Capricornului. E luminată pe dinăuntru. Slurp! mi-a reînfulecat planturosul.

Pe urmă mandea, după ce începe să simtă impulsurile emotive în mătiguşul deversor, zăreşte prin geamul fumuriu pe cineva. E prefăcutul din garajul consulatului albanez. Marge cu paşi mari, plimbând un ciobănesc german mare cât un viţel. Ceea ce mă surprinde e repeziciunea mersului său, prea puţin apt să îngăduie micţiunile căţeluşului. Nu-i lasă molosului timp nici să adulmece bordurile trotuarelor. Pas alergător!

– Ia-te după tipul de colo! îi poruncesc Thérései.

Blocată în plină felaţie, ea se ridică. Apoi, amintindu-şi de carenţa din noaptea trecută, când trebuia să se ţină de Merţanul negru, îmi abandonează roşcova ca să se agaţe de volan. Să urmăreşti cu maşina un pieton pare un lucru lesnicios, dar prezintă multe dificultăţi, cea dintâi fiind aceea că pentru el nu există sensuri interzise, ca să nu mai vorbim că o tărăboanţă care merge la ralanti atrage atenţia.

Din fericire, omul nu se duce prea departe. Se repede la un oficiu poştal, dar nu intră înăuntru, ci într-o cabină telefonică exterioară, după ce a legat lesa javrei de grilajul unui copac învecinat.

În timp ce el vorbeşte, cu spatele la noi, o rog pe Thérésa să oprească în dreptul cabinei. Cobor, închid portiera mea şi o deschid pe aceea din spate, dinspre trotuar.

– Ai încă planuri? rânjeşte consora mea. Credeam că ai suit sculele în pod?

Îi trimit cu vârful degetelor o bezea şi mă duc să mă aşez lângă cabină, ca un viitor utilizator care-şi aşteaptă rândul. Băiatul vorbeşte în engleză. O engleză laborioasă. Tocmai povesteşte vizita mea la consulatul general al Albaniei şi întrebările pe care le-am pus în

legătură cu numărul maşinii.

Inima mi se umple de un imn interpretat la lăuta cu pedală.

„Graţie amorului! îmi spun. Dacă Thérésa n-ar fi început să-mi dăruiască acea admirabilă alintare, am fi plecat iar eu nu l-aş fi văzut pe viclean... Mersi, Cupidon!"

Declicul receptorului agăţat. Omul împinge uşa cu umărul. Încă nu m-a văzut. Mă aplec, prefăcându-mă că-mi leg şiretul. Şi trosc! Un pumn în bijuteriile de familie. El scoate un ţipăt, întrerupt de intensitatea durerii. Atunci îl înşfac de guler şi-l împing spre maşină. Se clatină. În ciuda suferinţei, încearcă să se împotrivească. Un cot în ceafă îl înmoaie din nou.

În vremea asta, ciobănescul neamţ latră cu toată ferocitatea. Trebuie că e dresat ca un computer jigodia, şi dacă stăpânul lui nu avea buna idee de a-l lega, aş fi încasat până acum în emisfere panoplia lui de colţi.

În maşină, băiete!

Trântesc portiera. Thérésa demarează. Trei personaje care au asistat la răpire ne privesc cu un interes timid. Le arăt prin geam legitimaţia de poliţist, ca să le îngădui să-şi regăsească seninătatea. Niciodată să nu tulburi sufletele pure!

Cătelul trage atât de ţeapăn de grilajul care încorsetează copacul, că în cele din urmă îl va smulge. După care nu-i va mai rămâne decât să smulgă arborele şi-şi va fi regăsit libertatea.

– Marea Baracă? întreabă Thérésa.

– Nu, puştoaico; strada Gaston-Debois.

Îi citesc, în retrovizor, surprinderea.

– Ambianţa e mai potrivită, adaug.

Ca să am spiritul liniştit, îi pun vicleanului brăţările. Pe urmă îl uşurez de pocnitoarea care-i umflă buzunarul interior stâng. După care încep să fredonez un vechi dar drăguţ succes de-al lui Françoise Hardy, care zice cum că „eu e dragostea la care mă gândesc" (la dragostea în legătură cu despre care ne vorbise, bineînţeles).

Încep să mă învăț cu hogeacul ăsta de trei parale, cu grăsanul lui de Budha sictirist de la intrare și cele trei coșciuge frigorifice din subsol. În curând, mă voi simți aici ca acasă și-mi voi aduce papucii.

Coborâm până la criptă (așa am botezat pivnița unde se află cele două cucoane moarte). Cine sunt? Ce așteaptă? O cioacă prea puțin banală, admiți? Mie inșii din K.K. Boû Din mi se par greu de crezut. Niciodată nu am avut de-a face cu o organizație de felul ăsta, atât de ramificată. Ca un copac ale cărui crengi cresc în toate părțile.

Mă duc să ridic cele trei acoperitoare și-l invit pe mister vicleanul să contemple privelișteа.

– Sunt frumoase, nu-i așa?

El nici nu se clintește.

– Apropo, vorbești franceza? Dacă nu, ne vom explica pe englezește. Nu-mi spune că nu știi nici limba asta, ți-am auzit conversația la telefon.

Despre vicleanul ăsta ar trebui, poate, din corectitudine de autor, să-ți vorbesc ceva mai mult. E înalt, cu părul roșu-închis și ciufulit, pielea arămie, ochii deschiși la culoare, buzele groase, de negroid, obraji rași nu prea bine și o înfățișare care îl face pe el însuși să se plictisească de nu se poate, cum zicea Grasul (pardon, domnul ministru!).

In petto, îmi ofer o partidă de deprimare. „Încă un interogatoriu! îmi spun. Iarăși presiuni morale și fizice exercitate asupra unui tip, ca să-l silesc să spună ce vreau să aflu." Simte nevoia să vomite Antonio, din cauza acestei uneltiri. Să strige piua! Să lase totul baltă, ca să se întoarcă la bătrâna lui. Mama va trebui să-mi confecționeze un gratin de cardoni. Cu o friptură de vițel simplă. Pe urmă să mă întind, îmbrăcat, lângă Marie-Marie. După care să văd, la televizor, nu contează ce. Apoi să mă duc în beci după o sticlă. Dar o sticlă de ce anume? Rezerva de Château Chalon începe să se madeirizeze.

După aceea...

Ei bine, fiindcă iată-te gata de muncă, biet Pierrot Lunar, dă-i drumul!

– Vorbeşti franţuzeşte?

– Da.

– Cui i-ai telefonat adineauri?

– Surorii mele.

Îi trag o pleasnă în formă de ghiulea, acolo unde Mazarin îşi ţinea musteaţa. Ceea ce îl balang-bălăngăne cât ai clipi. Un k.o. foarte scurt.

– Ia-l de picioare, Thérésa!

Ea s-a prins. Îl săltăm pe viclean şi-l depunem în sicriul gol. Omul revine instantaneu printre noi. Frigul pune gheara pe el.

– Dacă nu vorbeşti, închid capacul şi plecăm. Hai iute, că o să-ţi pierzi cunoştinţa.

Fiindcă pare încă să ezite, închid coşciugul. Dar înainte ca acoperitoarea să coboare complet, omul urlă:

– Nnnnnnooooouuuu!

Ceea ce, după părerea mea, trebuie să însemne că „nu".

– Mi-ai spus ceva? îl întreb deschizând iar frigoriferul.

TWELFTH

Ştii tu, cauza care face ca planeta noastră să fie mică de tot nu e numai rapiditatea mijloacelor de locomoţie, ci şi faptul că acelaşi text poate fi imprimat simultan în lumea întreagă. Indiferent dacă e zi sau noapte, cele cinci continente primesc într-o clipă toate informaţiile esenţiale despre mersul bolovanului nostru de rahat. Frumoasele aparate Reuter repercutează cursul burselor din Tokyo, Londra şi New York, astfel că nu mai există decât o singură Bursă-hidră, unde ciordim care mai de care.

Îi explic toate astea şoferesei mele, în timp ce ne îndepărtăm de Paris pe autostrada de vest. Am dus cu bine la capăt confidenţele vicleanului. Pentru un subaltern albanez, artistul ştie grămezi de chestii despre organizaţia secretă. Tocmai ne-a explicat că infrastructura e japoneză dar că, altminteri, socoteala e internaţională şi funcţionează peste tot, la Moscova ca şi la Sidney, la Capul Bunei Speranţe ca şi la Buenos Aires, la Marsilia ca şi la Cairo. Este Bursa Crimei; o conivenţă planetară, funcţionând în umbră. De altfel, în japoneza veche, K.K. Boû Din înseamnă „Dragon de foc"; sper că n-ai uitat asta, cu toate că nu ţi-am spus-o încă. Şi nenorocitul ăsta de dragon pârţâie foc în draci!

Diabolic, şi-a ascuns capetele gânditoare în slujbe mai mult decât modeste. Astfel, vicleanul, care e *Prima limbă de velur* în

secțiunea europeană, îndeplinește sarcini obscure într-un consulat confidențial.

El se ocupă de deplasarea membrilor însărcinați cu acțiunea. Procedează la dispecerizarea mașinilor – și ingeniozitatea lui constă în a încurca eventualele piste, echipând automobilele unora cu numerele de înmatriculare ale altora.

Ne-a informat că șeful K.K. Boû Din pentru Europa occidentală este un nou-ales, căruia nu i se cunoaște identitatea și încă și mai puțin, firește, locul de aterizare. A fost numit de către *Marele lotus cu tabac* din Yokohama. Semnul investiturii sale e un ceas a cărui brățară de aur a fost sudată, ca să nu poată fi scos de la mâna alesului. Bijuteria e clasică și nu atrage atenția. Dar când posesorul lui îi răstoarnă cadranul mobil, din ceas iese o rază laser în stare să taie în două un om și să secționeze la fel de lesne o bară de oțel.

Eu, cunoscându-mă așa cum te cunosc, îți dai seama că i-am cerut vicleanului să-mi spună cum îl pot întâlni pe marele șef. El a făcut-o pe niznaiul absolut. Pe marele mister insondabil. A trebuit să-l vârâm iarăși în sicriu ca să se hotărască. Și chiar a reușit să reziste trei secunde și două zecimi, la minus o sută cincizeci de grade, înainte să cracheze, dacă pot spune așa.

Ceea ce mi-a turuit e înregistrat sub toate rezervele, cum spun indienii. Conform unuia dintre alter ego-urile lui din K.K. Boû Din, care el însuși a aflat-o de la o japoneză aparținând organizației, patronul-director general s-ar deplasa într-un trailer blindat, cu aspect banal. Vehiculul ar fi amenajat sub forma unui delicat apartament mobil, unde marele șef european ar ședea cu orele, uneori cu zilele, fără să iasă. Trailerul ar dispune de radio, de telefon, de sofisticate sisteme de apărare și de un confort nemaiauzit în raport cu strâmtimea lui. Japonoasa i-a mărturisit alter egoului, care i-a mărturisit vicleanului, de la care am aflat și eu, că bărbatul misterios poruncește să fie dus în câte un parking de ospătărie, de exemplu, sau în fața

câte unui imobil. Şi ar petrece acolo până la patruzeci şi opt de ore în şir, singur în dubă.

După fiecare şedere, furgonul este modificat. O echipă specializată îl deplasează de pe un şasiu pe altul sau îl revopseşte. Transformarea are loc la un tinichigiu din Yvelines, unul poreclit Rotunjorul.

Mai e nevoie să-ţi spun că, *sub toate rezervele,* spre acest din urmă personaj ne îndreptăm?

– Facem o mică haltă în următoarea parcare? propune Thérésa. Nu uita că, adineauri, n-am mers până la capăt cu ce ne propusesem.

Îi mângâi, prieteneşte, coapsa dreaptă.

– Voi fi cu totul la dispoziţia ta mai târziu, fata mea; deocamdată, am încolţit vânatul.

Ea zâmbeşte şi-mi aruncă o privire scurtă.

– Şi tu care pretindeai că vrei să te laşi! Nu e genul tău – tu eşti frumos ca izbânda, comisarule de vis!

– Mersi.

Ea renunţă la amor, dar pune muzică. Vivaldi. Plăcut auzului. Autostrada e pustie. Câmpia scânteiază sub un soare frumos, care sper să fie cel de la Auserlitz. Oboseala mi s-a dus şi iată-mă plin de avânt, de energie, de speranţă. Îmi spun: „Şi dacă, în ciuda importanţei acestei organizaţii, mi-aş atinge scopul? Adică să găsesc ogiva preşedintelui?" Visăm. „Să visăm, hai visează, dă-mi niţel scula breazăă", cum zicea, cu atâta umor, scumpa de Françoise d'Aubigné, care avea să devină, rând pe rând, doamna de Maintenon, doamna Scarron şi doamna Quatorze.

Iată un fel de teren viran, nu atât de viran pe cât pare. Către drum, e o căsuţă ca de jucărie, pe care stă scris *Charles-Joseph Rondouille, Carosier.* La cealaltă extremitate, un mare hangar-atelier. Între cele două construcţii, epave de maşini şi pe de altă parte păsări de curte care ciugulesc şi scurmă prin ţărână.

Flacăra plină de jerbe a unui aparat de sudură electrică luminează hangarul în tonuri de albastru. E plin de scântei, miniatural foc de artificii.

Un nene grăsan, cu mască de sudor, îmbrăcat într-un combinezon albastru, plin de unsoare, strâns în dreptul taliei (fiindcă nu mai are aşa ceva de nişte decenii) cu o centură lată de piele, lucrează la un Rolls alb. Un albinos înalt şi malign îl asistă.

Cobor din CX, ca să intervievez tandemul. Neica Rondouille, continuând să sudeze, îşi face timp să mă constate.

Nu se grăbeşte să mă întrebe de sănătate mister Rotunjorul. În clipa de faţă, el ar putea fi Dragonul de Foc, cu ciocul ăla de cincizeci de centimetri!

Taratul care îi dă uneltele mă priveşte pe furiş. Are o meclă de-ar putea să-l joace de retardatul din Steinbeck. Întrucât, deocamdată, pare neocupat, îi fac semn să se apropie. Se supune, cu un aer din ce în ce mai anxios.

Din cauza aruncătorului de flăcări care hârâie, trebuie să ridic tonul ca să mă fac audiţionat.

– Salut, îi zic. A venit, zilele astea, furgonul ca să fie aranjat?

Cu o înfăţişare foarte „in" mandea, cu o autoritate, cu un glas tăios – încât regret că nu pălăvrăgesc în faţa unei oglinzi, ceea ce mi-ar îngădui să mă admir.

– Da, ieri, îmi răspunde lunganul, subjugat.

– Şi acuma cu ce seamănă?

El izbucneşte în râs.

– Lustucru[35]!

– Bravo! Dacă vrei un sfat de la mine, nu-i spune patronului tău ce mi-ai povestit, că te-ar putea lăsa în pană de sănătate, fiule.

[35] „Haplea" (n. tr.).

Mugetul continuu al aparatului de sudură încetează. Ce uşurare pentru clăpăugele mele! Patronul îşi ridică masca cu geamlâc. Pentru un grăsan, are o muie antipatică. Ochi de porc şi, zic eu, o expresie torţionară. Ţi-ar stropi figura cu aruncătorul de flăcări, fără nici o îndoială.

– Ce vrea? îl întreabă pe prăjina oligofrenă, în loc să mi se adreseze direct mie, ceea ce, fii de acord, e mai degrabă proastă creştere.

Celălalt şi-a şi deschis fleanca pentru o nerozie, dar eu iau viteză:

– Îl întrebam unde e cea mai apropiată Agenţie Citroën: avem nasulii cu carburatorul. Fiindcă sunteţi carosier, ar trebui să ştiţi asta, nu?

– Trebuie să mergeţi la Mantes-la-Jolie.

– Nu ştiu dacă CX-ul meu va fi de acord, mormăi. În sfârşit, o să mă descurc.

Şi mă uşchesc, după o ocheadă complice către albinos. Sudorul sudează, spre deosebire de bicarbonat, care dezlipeşte.

Lumea de la Lustucru e serviabilă. Îi cunoşti pe tipii ăştia? Ouăle crăpate ale Germainei i le vâră în dindărăt; dar în afară de asta şi de pastele lor cu ouă proaspete, nu ştiu ce să mai facă pentru a-ţi fi de folos.

Cât ai clipi, îmi furnizează lista completă a parcului lor de automobile, ca şi poziţia aproximativă a tuturor camioanelor aflate în cursă în acea zi. Plin de siguranţă cu aceste informaţii, declanşez planul Pattemouille[36], la ordinul expres, ferm şi definitiv al domnului Preşedinte al Râiei Publice.

În ora următoare, şase mii de poliţişti, trei mii optsute treizeci şi doi de jandarmi, opt sute de paznici cu contract, o mie şase sute

[36] *Mouiller*, „a intra într-o afacere necurată"; *patte*, „mână" (n. tr.).

unsprezece paznici de câmp, o mie două sute de antitero, două companii de artilerie marină, şase batalioane de vânători de munte, cincizeci la sută din serviciul de informaţii, o mie trei sute patruzeci de vameşi şi două mii cincizeci de funcţionari de poştă benevoli pornesc în căutarea trailerului Lustucru. Optsprezece linii telefonice sunt blocate pentru a primi apelurile lor. O echipă de douăzeci de secretare cu studii superioare colaţionează numerele. Scopul meu, pe care l-ai presimţit, pun pariu: să descopăr pe teritoriu un furgon Lustucru al cărui număr de înmatriculare nu figurează pe lista înmânată de acea ilustră casă, care preferă să taie bulinele la secator decât măslinele la senator.

Şi aşteptarea începe. O ambianţă neînfrânată, aidoma celei de la S.V.P. în serile marilor emisiuni cu public, când televiziunea se preface că dă cuvântul prostimii.

În timpul desfăşurării de forţe, mă odihnesc o ţâră într-un birou învecinat. Mi-am aşezat bărcuţele şi umblătoarele pe mapa de scris, din piele articifială veritabilă, şi mă las pradă bălăbănelii.

Crezi că le horăi? Uite-acilea, jumatea lui cinci! Fosforizează prea abitir prin crăticioară Tonio, amice! Încerc să recapitulez. Să pricep. Noul patron-director general al lui K.K. Boû Din se deplasează într-un trailer cu înfăţişare oarecare, care staţionează cu orele, ba chiar cu zilele, în câte o parcare sau pe câte o stradă, fără să plece din închisoaea lui camuflată – ce rea să zică asta? Că noului ales i se-n paişpe în cubul lui de lux?

Degeaba încerc să defrişez misterul; semnul întrebării continuă să se ridice în creierii mei, lucind ca un acaju. Gândurile mi-o iau razna din ce în ce.

– Domnule comisar!

Compasul îmi cade de pe birou şi sunt cât pe ce să mă răstorn în faţă. Secretara care tocmai a intrat, cu zâmbetul ei frumos şi dindărătul cordial, mă învăluie într-o privire absolut albastră.

– Ce e? orăcăi.

– S-a găsit ceea ce căutați.

Îmi prezintă o foaie de bloc-notes.

– Acest număr de înmatriculare nu le aparține celor de la Lustucru. Trailerul care îl poartă e parcat, de la amiază, la Deauville, lângă *Grand Hôtel Carabosse.*

Inima mă face să tamburinez de bucurie, dacă nu cumva e tocmai invers.

– Apropie-te mai mult, copila mea! o sfătuiesc pe aducătoarea veștii bune.

Ea face pasul suplimentar care mi-o pune la îndemână. Îmi strecor dextra sub fusta ei și-i urc languros printre picioare. Trebuie să trag de nasulia de colanți, ca să îi pot escalada și continua marșul triumfal, până la arcul ei de triumf. Depun o scărpinătură șmecherească pe blănița sa necunoscută.

– Ai binemeritat-o, inimioaro, o asigur. Nu uita să-mi telefonezi mâine-dimineață, acasă. Am două locuri la *Hôtel de La Papouille Bleue*[37] și ar fi păcat să las să se piardă. Și acum anunță-l pe pilotul elicopterului că decolăm într-un sfert de oră.

Gagica Thérésa mă duce la elicopter. Tărăboanța ei posedând toate gadgeturile, comportă, pentru cazurile de urgență, un girofar și o sirenă măturătoare de nătărăi.

Aceste mici perfecționări (numai opționale), adăugate măiestriei la volan a amazoanei mele, ne permite să realizăm o frumoasă performanță. În mai puțin de o jumătate de oră de la descoperirea furgonului „în plus", suntem pe calea aerului, Thérésa și cu mine, la bordul unui Allouette Anouilh[38], cu circumvoluțiune biflexă.

Cerul e din ce în ce mai albastru. Ca și sufletul meu.

– Îl vedeți, acolo jos, sub lampadar? mă întreabă comisarul Judemoule.

---

[37] *Papouille bleue*, (aprox.) „mângâiere de inimă albastră" (n. tr.).

[38] *Alouette*, marcă de elicopter, înseamnă „Ciocârlie" – este și titlul unei piese, despre Ioana d'Arc, a celebrului dramaturg Jean Anouilh (n. tr.).

Fac mai mult decât să-l zăresc. Grație ochelarilor de apropiere, îl văd așa cum văd un nătărtol atunci când mă uit la tine. Scumpul de taica Lustucru, mereu pe baricade! El unul nu încearcă să o facă pe popii fernandelieni. O, asta nu! Nu e un corupător, Dumnezeu nu are nimic să-i reproșeze. Poate să râdă după pofta inimii, dragul de el, conștiința îi e la fel de proaspătă ca și ouăle. Și târfa aia bătrână de Germaine, care încerca să-i strecoare câte un ou dubios! Dar ai văzut cum stă domnul Lustucru cu ochii pe ea? Și calm, nu se supără deloc: „Fără chestii de ăstea, Mărie (Germaine). La noi ăștia, *Lustucru's friends,* se muncește pe rupte pentru calitate extra, pentru mai mult ca perfect! Nu lucrăm pentru popime. Noi cultivăm adevărata elită veritabilă!"

– Îl supravegheați de când l-ați reperat?

– Într-adevăr, dragul meu.

Dragul lui își clatină sublimul cap de gânditor decompensat.

– Cu toate precauțiile necesare ca să nu fiți reperați de el?

Judemoule se vexează. Când apare un tip de la Paris, provincialii ăștia se preschimbă imediat în arici.

– Ascultă, colega, dă un tur al esplanadei și, dacă descoperi vreun „înger păzitor", fac cinste cu un fileu normand de limbă-de-mare.

– Inutil să umblu de colo-colo pe esplanadă ca să-i descopăr, iubitule; băieții voștri se află în furgoneta poștală staționată pe malul mării.

Judemoule demarează un icter, dacă e să dau crezare feței lui de gălbinea.

– Dumneata ești de meserie, pledează.

– Într-adevăr, admit; numai că la fel e și tipul care își petrece vremea acolo înăuntru. Unde s-a dus șoferul furgonului?

– A coborât la *Hôtel de la Capotte britannique*[39], la două străzi de aici.

---

[39] *Capote anglaise*, „prezervativ" (n. r.).

– Dovadă că domnul Mister are de gând să rămână peste noapte.

– Probabil.

În spatele Pigeot-ului confratelui meu, Thérésa fluieră printre dinți.

– Treceți la atac sau așteptăm să se termine de tăiat frunzele la câini? mă întreabă pe neașteptate.

Reiau pe cont propriu fluieratul său întrerupt. E indicativul unei emisiuni al cărei titlu l-am uitat.

Trece un minut melodic. Și iată-l pe Superbul tău că-și lovește cu palma dextră pumnul stâng.

– Atacăm, puicuțo! Și va fi ceva nemaivăzut vreodată. Pot folosi telefonul dumitale, Judemoule?

– Evident.

Ridic receptorul și cer să mi se facă imediat legătura cu comisarul poporului aflat în funcțiune în sector. Când omul apare pe fir, îi explic că lucrez mandatat direct de șeful statului, sub deplina și întreaga sa responsabilitate. Apoi îi dau numărul de cod, ca să poată verifica. După care îl sfătuiesc să se înarmeze cu o hârtie și un Bic, fiindcă va trebui să noteze o grămadă de lucruri.

THE END

Totul a început cu un velomotociclist care, în trecere, a strecurat un talkie-walkie în maşina noastră. Punct şi de la capăt.

După aceea, a apărut o haraba stil jeep ruginit, purtând pe burtă o tablă: „CONVOI EXCEPŢIONAL"...

Precedând un formidabil camion cu optsprezece roţi, pe platforma căruia se ridică o macara de douăzeci de tone.

Punct şi de la capăt. Maşina-pilot a fost nevoită să oprească la zece metri după ce depăşise trailerul Lustucru parcat, deoarece un velomotociclist căzuse chiar în mijlocul şoselei. Şi trebuie să fi păţit ceva nasol bietul om, fiindcă zace fără cunoştinţă, sub maşinăria lui. O grămadă de gură-cască se adună în jur. Se formează un cerc. Apare un agent.

Aşadar camionul-macara s-a oprit în dreptul furgonului Lustucru; continui să mă urmăreşti, în ciuda faptului că suntem blocaţi? Perfect.

Încet-încet, maxilarul enorm al macaralei coboară spre furgon, căscându-şi fălcile enorme. De la postul de observaţie, mandea dirijează manevra.

– Mă auzi bine, fiule? îl întreb pe macaragiu.

– Vă recepţionez sută la sută.

– Bravo. Atunci cască bine urechile. În trailerul de lângă tine se află o întreagă naşpă; arme puternice, gadgeturi rare şi mai ales

un ins tare viclean, în stare de tot ce e mai rău. Vreau să înhaţi de capotă vehiculul şi să-l ridici repede, cât mai sus cu putinţă. Omul ca cădea peste uşile din spate, care vor fi devenit noua lui duşumea. Nu va putea deci să-şi manipuleze arsenalul – sau, în orice caz, nu comod, te prinzi?

– Sută la sută! afirmă macaragiul.

– Dacă poţi, evită falsele manevre; reuşita depinde de rapiditatea ta de execuţie.

– Vom încerca să ne descurcăm.

Vei fi remarcat – sau, dacă nu, n-am să te învinuiesc de o boală de creştere – că mulţi nătărăi lasă să le crească o amărâtă de zgardă de barbă, pentru ca prostia să le fie mai evidentă, mai bătătoare la ochi. Confratele meu Judemoule a respectat cu sfinţenie aceată regulă de aur. Barba lui pare să fie încreţită cu sârmă ghimpată. Printre firele ei descoperi o piele roşcovană, punctată cu eczeme destul de graţioase, dintre care una are forma Noii Caledonii. O strâmbătură rea, de invidie, îi sucește gura armonioasă ca un sex de iapă şi-i deformează trăsăturile. Nu pot să-l sufăr. Ingerinţa mea pe teritoriul său îl pface să scrâşnească din molari şi să slobozească anemice pârţuri incontrolabile.

– Ăsta e circ, nu altceva! zice. Circ!

– Destul de mult, convin eu, dar unul adevărat, Barnum!

Şi, către macaragiu:

– O să-l poţi agăţa ca lumea, puştiule?

– Sută la sută! Numai că, după aia, motorul şi roţile din faţă ale vehiculului va trebui să fie revizuite.

– Nu-ţi brânzi lapţii, e asigurat împotriva oricărui fel de riscuri.

Acum nimeni nu mai scoate o vorbă. Toţi privesc imensele fălci ale macaralei, pregătite să înfulece prada.

Tovarăşul macaragiu – jos pălăria! Un bijutier! Îşi manevrează maşina precum coloneleasa Duron un cleşte pentru zahăr. Enormele

gheare plutesc ca un erete deasupra capotei. După care vine picajul definitiv: blonnnnggg!

În locuința lui pe roți, patronul-director general trebuie să se întrebe ce a dat peste el. Va scăpa oare? Sunt gata pentru o manevră forțată. Dar cablul de tracțiune s-a și întins, iar furgonul Lustucru începe să se ridice pe labele din spate. Dacă ar fi vorba de unul adevărat, conținând ouă, biata mea Germaine, ce mai omletă ar fi acolo!

Deodată nimeni nu se mai interesează de velomotociclistul accidentat, care profită de ocazie ca s-o taie pe șest. Mulțimea privește la macaraua ținând în cioc trailerul albastru cu pete albe. Dacă înăuntru se găsește un nene, trebuie să fie prins în capcană ca un șobolan, fiindcă șade pe cele două uși din spate și, din cauza asta, nu le poate deschide. Furgonul se leagănă agale, la cinci-șase metri de pământ. Mulțimea se îngrămădește din ce în ce mai abitir. Oamenii se întreabă cu ce rimează o atare manevră.

Eu am coborât din elicopter și, cu talkie-walkie la gură, continuu să bat măsura ciudatului concert.

– Impecabil, puștiule! Nu e sută la sută, ci mie la mie. Acum fă în așa fel încât să așezi furgonul lângă tine, pe platformă. Tot timpul la verticală, fiule, pentru ca ușile să-i rămână condamnate.

– S-a făcut!

Urmăresc cu interes manevra. O intensă jubilație face să-mi freamăte gogoloaiele. În asemenea clipe, intru în erecție. Poate că voi suporta un eșec usturător, dacă nu găsesc pe nimeni în pușculița asta babană, dar poate că nu. Dacă vicleanul a turnat adevărul, patronul-director general al K.K. Boû Din, ramura Europei libere, se află înăuntru. Îți dai seama ce mai triumf pe mandea? Ah, dacă scumpul de președinte ar putea asista la deschiderea acestui seif-apartament, chestia l-ar scoate, în sondaje, din crema falimentului. Ar recupera masiv, Tino al parăzilor militare!

– Hei, comisare! mă strigă un glas de femeie.

Întorc capul spre şirul de spectatori şi o descopăr ştii pe cine? Diana Van Trilöck, fiica lui Karol cel Pios. E cu banda de paraziţi, mai frumoasă, mai blondă şi mai aurie decât oricând, năucitoare într-un soi de supraveşmânt roz-pralină.

– Dumneata îţi faci acum jucările? întreabă izbucnind în râs (vorbeşte cursiv această limbă).

Îi adresez un gest cordial. Dar în sala din spate a mansardei mele ceva face un tărăboi de zile mari. Prezenţa răpitoarei fete la locul acestei ciudate arestări mă uluieşte literalmente. Imediat sticletele de elită care I am se gândeşte că „nu poate fi vorba de o coincidenţă". Diana continuă să-şi ducă viaţa uşuratică, de moştenitoare bogată şi leneşă, în compania hăndrălăilor pe care trebuie să-i umple de bani cât cuprinde.

Numai că reprezintă un mare interes pentru cercurile suspuse şi cineva o supraveghează. Nu, nu marele şef al K.K. Boû Din s-ar însărcina personal cu o astfel de supraveghere. De altfel, să pândeşti dintr-un trailer imobilizat într-o parcare nu e deloc eficient în planul randamentului. Şi atunci?

Se apropie de mine, cu sânii foarte ridicaţi.

– E indiscret să te întreb ce faci? mă întreabă, strângându-mi mâna.

– Top secret, Diana.

– Credeam că o să te întorci să mă vezi...

– N-am avut timp, dar inima îmi e la dumneata.

Trailerul e pus pe platforma camionului, cu roţile ca labele unui câine care face sluj.

– Şi acum, domnule comisar? întreabă la aparat macaragiul.

– La drum. Te întorci la punctul dumitale de plecare, iar eu te urmez.

– Bine, recepţionat sută la sută! râde tehnicianul de înaltă clasă (ţi-ar smulge, cu maşinăria lui, un fir de păr de prin dinapoi).

– Va trebui să te las, îi spun frumoasei frivole; de mult timp stai la Deauville?

– Am sosit ieri cu toții.

– Unde ați tras?

– La hotel, la...

– Cum e viața, trăsnet?

– Găunoasă; ar trebui să vii să faci un tur printr-a mea, sunt sigură că ai găsi ceva ce să-ți facă plăcere.

Și în exact acea clipă mă lovește ideea.

– Nu vrei să vii cu mine, Diana? Ai avea dreptul la niște emoții. Cu mine, e ca la Galeriile Lafayette: se petrece mereu câte ceva.

– Mișto!

O puștoiacă! Iat-o veselă peste poate. Se întoarce spre hăndrălăii ei.

– Ne vedem mai încolo! le strigă.

Urcă în spatele mașinii noastre, a cărei portieră i-am deschis-o. Thérésa e nițel surprinsă de această inițiativă.

– Ți-o prezint pe Diana Van Trilöck! o anunț.

Moaca pe care o face atunci seamănă cu un portret de Jeronimus Bosch.

O largă curte de uzină, prost pavată, cu gropi, gâlme, bălți de apă neagră. În fundal, clădiri de cărămidă aparentă, cu acoperișuri în formă de ferăstrău. Vehicule grele, destinate marilor lucrări publice, sunt împrăștiate la dracu'.

Ciudată partidă de joacă aici. Camionul-macara staționează în centrul curții. Douăzeci de jandarmi înarmați cu pistoale-mitralieră îl înconjoară; toți și-au pus căștile de luptă și stau cu un genunchi la pământ.

– Pune furgonul înapoi pe labele lui, băiete! îi poruncesc macaragiului.

Noua manevră are loc într-o tăcere adâncă, tulburată de scârțâitul macaralei în activitate.

Thérésa și Diana stau cu spatele rezemat de mașina comisarului Judemoule. Mi se par fragilizate de importanța operațiunii. Până și consora mea și-a pierdut aerul de amazoană. E o gagică frumoasă, zdravănă și sănătoasă, oleacă șefă de străjeri. Judemoule e surescitat ca o sută de purici în rut. Umbă de colo-colo, pocnind cu tocurile în pavajul ca vai de lume.

– Dacă binevoiești, dragul meu, îmi spune ca și cum ar avea dinainte un imbecil, vorbindu-mi cu vocea și țintindu-mă cu privirea adecvate, eu o să-mi asum arestarea tipului, fiindcă ne aflăm în...

– Dar desigur, dar se poate! îl întrerup. Procedează, dragul meu, procedează...

El se duce ață la furgonul așezat îndărătul camionului-macara și ciocănește cu pumnul în caroserie.

– Ieși de acolo! urlă. Știu că mă auzi. Ești încercuit și nu ai nici o șansă de scăpare, fiindcă un cordon de jandarmi înarmați te înconjoară. Hai, deschide!

Nu se întâmplă nimic. Ticăitoarea mea se izbește de cușcă mai-mai să-mi rupă cercurile. Să fie trailerul gol? Să fi făcut de chichi tot circul ăsta? Atunci chiar că aș părea un idiot!

– Dacă nu deschizi, te previn că voi pune să fie decupată caroseria cu aparatul de sudură!

Aiurea!

Aștept, retras, stând pe bara de protecție a mașinii lui Judemoule. Dacă băiatul vrea s-o facă pe zelosul, voia la dumnealui!

Juju începe să semene cu un prostovan de pluș. Un bărbos care bate din picioare în fața unei uși închise, ordonând să i se deschidă, ocupă o poziție imposibil de menținut dacă ușa rămâne închisă.

Schimbând tactica, se duce la macaragiu și începe să parlamenteze cu el; nu aud ce-și spun. La sfârșitul convorbirii, amicul meu

„Sută la sută" se cațără înapoi în cabina lui și începe să-și manevreze marafetul. Mă prind la moment. Judemoule i-a poruncit să desfunde, cu fălcile mașinii, cofrajul furgonului.

Va putea blindajul să reziste acelei formidabile presiuni? Nu cred. Și, într-adevăr, răsună un oribil zgomot de masticație. Oțelul mâncând oțel! Enorme cavități sunt forate în cofrajul trailerului. Care crachează cu un hârjâit de vapor spintecat de un recif. Se formează breșe.

– Stop! strigă Judemoule.

Fălcile macaralei se depărtează, docile. Retrăgându-se din furgonul rănit, provoacă un trosnet de tablă rănită de moarte, mai puternic decât atunci când o zdrobea.

Comisarul se repede la cea mai mare dintre găuri.

– Predă-te! Ești...

Și tace.

Normal.

Nu poți vorbi fără cap. Dovlecelul i-a fost volatilizat, inclusiv barba, de o rază laser care a țâșnit din orificiu. Ceea ce rămâne din bietul nene reprezintă șase șeptimi din volumul lui inițial. La vederea acelui corp descăpățânat, tovarășele mele leșină și mai mulți jandarmi încep să vomite.

Ar trebui să fiu oripilat de dramă – numai că sunt un caraliu de rahat, și vrei să-ți spun care e re cția mea? Bucuria! Bucuria caustică, îmbătătoare, mai tare decât cel mai tare dintre rachiurile triumfului!

Ai câștigat, Sana! Fiara e, bine mersi, în cușcă.

Dar cum s-o scot de acolo? Cum s-o învinge?

Nu brusca nimic, Antoine. Gândește-te ca și cum ai fi în crivatul tău, cu mâinile sub ceafă, băiete.

Ei bine, e evident că tipul ne aparține. Și că ar fi de ajuns să așteptăm...

Dar nici nu poate fi vorba de așteptare.

Atunci un trăgător de elită aruncă printr-o breşă un cartuş de gaz. Însă domnul e utilat. Trebuie să dispună de măşti speciale. Şi pe urmă, pun pariu că are şi alte arme, mai cumplite decât raza laser, însemn al gradului său. N-o să împingem lucrurile până la paroxismul telejurnalului, să asmuţim mass-mediile, să adunăm mulţimea, să provocăm şi alte morţi de mare spectacol.

Gândeşte-te, gândeşte-te!

De obicei, instinctul îmi operează la limita gândului. Se prinde cum stă treaba, înainte de a o face creierul meu. Ce naiba trebăluieşte însă în seara asta?

Mă abstractizez. Cânt. Tino, ia te uită... Care semăna atât de mult cu preşedintele:

Departe de ghitare
Şi cântecul lor blând
Da, da, da...

De toată frumuseţea. Genial acel „da, da, da".

Şi Antonio se ridică. Se duce la Diana, îi înlănţuieşte talia, o saltă de la pământ. E foarte agitată. Cât trebuie să mai regrete că m-a urmat, că i-a sictirit fără jenă pe Sylvain, Matthieu, Gaëtan, Barbara şi ceilalţi nerozi!

Ţinând-o mereu în faţa mea, mă îndrept spre furgon.

Un „Ooooh!" reprobator trece prin cercul de jandarmi. Comisarul ăsta care foloseşte o fată pe post de scut, ce mârşăvie! Cum mai dezonorează curcănărimea!

– Fiindcă poţi privi afară, aruncă un ochi încoace, domnule şef al K.K.Boû Din! strig cât mă ţine gura. Şi dacă inima îţi spune să utilizezi laserul, nu sta pe gânduri!

Înaintez. Diana încearcă să se desprindă, dar o lipesc de mine până i se taie răsuflarea – şi e atât de paralizată de spaimă, că nu îmi poate opune decât greutatea corpului.

– Predă-te, big boss! A sunat ceasul reglării de conturi.

Îmi răspunde o explozie. Timp de o clipită, e Apocalipsul. Flăcări şi fum negru ţâşnesc prin găurile practicate în trailer. Care trailer pare să se fi micşorat, ca şi când o formidabilă succţiune ar fi avut loc în interiorul lui. Pereţii pare să-i conveargă spre centru.

– Drace! îmi zic, fiindcă nu-mi iau mănuşi la mine; prostul ăsta s-a dezintegrat în apartamentul lui pe roţi!

ÎN ORICE CAZ UTIL

– Dacă îmi aduc bine aminte, azi-dimineaţă începuseşi o delicioasă acţiune asupra mea, darling! îi spun Thérései.

Ea zâmbeşte.

Suntem, în sfârşit, singuri în cotiga ei, după tot acel chiloman monstru de la Deauville. Alouette ne-a readus la Paris – şi iată-ne, istoviţi, clănţănind în maşina-salon a dumisale.

– De acord, dar aşa cum nu se vorbeşte cu gura plină, nici nu se ascultă cu gura plină. Dă-mi explicaţiile acum, când am scăpat de ceilalţi.

– Uneori, am nişte iluminări, frumoaso. Când, înainte de ridicarea furgonului, am văzut-o în faţa hotelului pe Diana Van Trilöck, mi-am dat seama că din cauza ei se afla trailerul acolo. Dar nu reuşeam să înţeleg motivul. K.K. Boû Din avea mijloace să o supravegheze mai îndeaproape decât dintr-un vehicul staţionat în faţa hotelului ei.

– Cu siguranţă. Şi atunci?

– Am înţeles totul în curtea uzinei, după decapitarea bietului nostru coleg. Mi s-a făcut lumină!

– Ai înţeles ce anume, mare şef genial?

– Că omul închis în nenorocitul ăla de furgon nu voia să o supravegheze, ci numai să o vadă.

– Să o vadă?

– Da, Thérésa, să o vadă, să o privească. Şi, probabil, să plângă zărind-o, fiindcă omul acela o iubea. Numai că, din cauza poziţiei ale extreme în sânul organizaţiei, nu i se putea înfăţişa. Era prizonierul funcţiei lui secrete. Atunci se ducea să se posteze aproape de locurile unde şedea ea – şi fericirea lui consta în a o privi trecând, în compania micuţilor ei neisprăviţi.

– Ce om poate iubi în asemenea măsură?

– Un tată, scumpa mea! Un tată... Ca să-şi asigure şefia în cadrul organizaţiei, Van Trilöck trebuia să dispară, să lase să se creadă că a murit. Aşadar totul a fost organizat şi pus la punct cu minuţie pentru a-i acredita dispariţia. A fost angajat Amadeus, ucigaş plătit atins de cancer, şi trebuie să i se fi oferit un munte de creiţari pentru a-l hotărî să facă într-o zi declaraţiile pe care mi le-a făcut. Şi el avea, probabil, pe cineva la care ţinea foarte mult. Toată lumea de pe pământ are un călcâi al lui Ahile, mica lui fereastră luminată, către o fiinţă sau un ideal. Tâlharul mi-a jucat comedia. Înainte de inundarea lacului de acumulare, au fost ascunse acolo încălţările lui Karol cel Pios, pentru eventualitatea că vom ajunge să vizităm acele adâncuri. Jos pălăria!

– Şi omul s-a dezintegrat când tu ai păşit spre furgon.

– N-a vrut ca fiica lui să-l regăsească pentru a-l pierde imediat. Sau poate a acţionat supunându-se regulilor din K.K. Boû Din, cine ştie...

– Nu i-ai spus nimic puştoaicei?

– Nu. Fiindcă am o anume idee despre nişte anume valori. Latura mea de abate Pierre...

– Dar faimoasa ogivă, şmecherule?

– Degetul meu mic îmi spune că, poate, a rămas pur şi simplu, printre lucrurile Piosului. Ca să fim cu conştiinţa împăcată, voi face o inspecţie în toată regula la Saint-Trop'.

– Şi ai să profiţi ca să te dai la toanta aia, desigur!

– Ce-ţi veni, prostuţo! Niciodată nu amestec amorul cu serviciul.

– A, da! rânjește Thérésa, despachetându-mi-l pe Goguță. Și asta de-acuma?

– Cu excepția cazurilor de încoțopeneală majoră! rectific, înainte ca ea să înceapă să-mi tutuiască senzorialul.

UF!

Sfârșit

FORUM

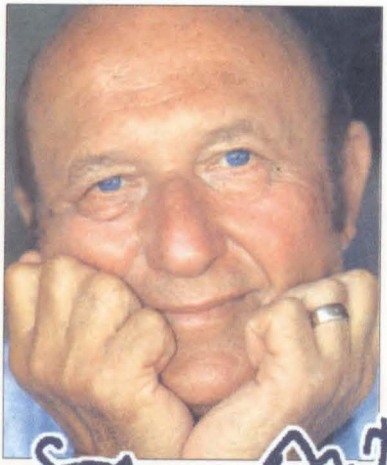

2 032320 182607 >